

LYŠKÁNORA 49

Nepravdivelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Traven 1060 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Eghův nekrolog * Štkaná s nadějí *
* Hle, Buranská menšina! * Eifferské zrcadlení * Novinky liscannorské *

Motto tohoto čísla

„...Opat je velice zanedbaný muž...“

Mnich Rablud
o zaneprázdněnosti opata

Eghův nekrolog

Egh

Já mluvím k vám, ač už bych vlastně neměl
Já mluvím, však těžko mluvit ke mně
Vždyť neslyším vás, mám jen pocity
Těch pocitů jsem napit, nabitý
Mám pocit, že až budu mít hadry plné blech
A až mi trpký úsměv zmrzne na ústech
Až nenajdu už žádná kloudná slova
Krom těch co bych už postě opakoval
Až okoušu si svoje nehty nudou
Až budu jistý si že všichni někam půjdou
Až spolknou všechny hrozné nesmysly
Co těžko je si bez přípravy vymyslet
Až vyslechnu si svůj a cizí příběh
(Kdy ovlivnit jej byl by vcelku úspěch)
Ten příběh místy pěkný, ale přece jen...
Já v půlce usnu občas, nějak unaven
(A ocitnu se semtam v hrozném snění
Jen zírám, vše se od základů mění
A nebýt tohle sen bych jistojistě kles:
Ty roztodivné věci střízliv neunes)
Až k zemi skulím se jak hrouda, dvakrát
Až řeknu padesátkrát "achjo" a stokrát "sakra"
Až proběhnu se párkrát tam a sem
A zůstanu stát perplex před lesem
Až zatahá mi někdo za špagátky
A do pohybu rozkomihá moje hnátky
Pak zmaten zcela dám se na pochod

A neptám se zda mi to je či není vhod
Jsa myslí mdlé sám nemám kam bych šel
Byť v paměti bych lepší léta vynášel
U třicátého "achjo" však příběh o mně končí
To staré klišé se se mnou chladně loučí
Byť svaly mám a něco už jsem prožil
Přec nevěřím, že jsem jen hmota, zboží
Ač nehnu se, tak nad tím bezprávím
Ten hnus, co v sobě mám, ten vydávám

Jo, pravda, přiznám, jak to káže mrav
Že tahle slova žene ven můj stav
Vždyť hrůzy přetrpěné padnou v zapomnění
Vždy
Chyba tu je: tahle už není pro mne k přetrpění

Ač nikdo k ničemu mě vůbec nenutí
Já naplněn jsem z toho pouze nechutí
Tak ležím, ruce na prsou zkržžené
Bůh s vámi, reci, já však už takhle ne

Štkaná s nadějí

Melatar Vrant

Tak mám zase špatný spaní
otírám pot z čela, z dlaní
Kde jste, vy co měl jsem rád?
tíše zkouším neplakat
Je mi zima, mám i hlad
komu si mám stěžovat?
Potom taky celé týdny
pasu tyhle kozy bídný
Vždyť se mi chce skoro brečet
jak ty mrchy slyším mečet
copak pást už jenom bych
musel, u všech rohatých?
Nechtějte si vyzkoušet
že to není žádný med:

Jak z večera, tak ráno
od koz všude nasráno
Chtěl bych se tak dožít dní
kdy měl bych někde zastání

Však já jednou budu velkej
les mi řekne: hochu, nelkej
pojď mi pošeptat svůj žal
dobře, že jsi neplakal
Tohle bude šťastná chvíle
hvozdy usmějí se mile
Vyrazím pak mezi stromy
sbohem lidi, sbohem domy
Stromy jako vojska řady
uvidí mě vždycky rády
když za zvěří tam a sem
budu běhat za lesem
Budou na mně vidět zdáli
moje silný, lesklý svaly
A pak jistě řeknou lidi
jen pojď dál, já rád tě vidím
Každý bude mě mít rád
k sobě domů pozývat

A až opustím svůj les
přejdu potok, přes náves,
stavení tam bude stát
pěkné, pevné jako hrad
Malované kolem oken
spravované každým rokem
Pak chci, ať má kdeko vztek,
latrínu jak domeček
Na zahradě z mojí péče
porostou i stromy, kleče
Mezi nima možná by
taky náký kouzelný
Mít tak pěkněj čistej dům
chodit budu k sousedům
na návštěvu, na kus řeči
nebo třeba vdovy léčit
moh bych taky, co já vím
vládnout kouzlem hojivým

Určitě mi přijde k duhu
v očích všech těch dobrodruhů
to, že budu čestný, smělý
zrádce kopat do prdelí
a všem blbcům vytřu zrak
až budu druid - zálesák

Hle, Buranská menšina!

Klabzej Myšilov

Hle, Buranská menšina!
smál se jistý hrdina
než mu hlavu rozbili
ztloukli ho a zmasili
Sám si tím byl na vině
vždyť smál se Nurnské družině
a tak než bys řekl švec
už je z chlapa pajdavec
Ač se to pak může zdát
brutální a hnusné snad
zkusme případ viděti
v jiném úhlu, pojetí
Svémi skutky po kraji
Nurnští vlastně hlásají
proč je dobré umět psát
a hlavně číst a počítat
Sotva by pak tenhleten
mohl býti zmračen
kdyby bryskně vydělal
poměr své a jejich sil

Eifferské zrcadlení

Klabzej Myšilov

Prolog

Dráp, Bartoloměj

- jinak také Jerguš Zvěstovatel, vl. jm.
Bukvoj Draplák. Narozen roku 1006,
rolnický původ, místo neznámé. Od roku
1029 nájemným dobrodruhem, značný
zájem o alchymistické vědy. Roku 1033
původcem známého atentátu v
mondragonském hostinci Na provaze.
Od té doby chudý, ale fanatický
stoupenec Skrekhův (viz. Skrekh). Z roku
1038 doklady o jeho činnosti
organizovaného pašeráctví z lismorrsko-
karwellské hranice. Usídlil se v
Karwellu, bohatství z kriminální
činnosti. Kolem roku 1042 doloženy
první zprávy o silné organizaci,
prorůstající až do věznice Stržovna a
propojené na královské úředníky v Sillu.
Pod jménem Jerguš Zvěstovatel hlásal
příchod nového světa a získával

přivržence. Fyzická likvidace ideologických odpůrců víry v Achrabata, ve skutečnosti pravděp. Skrekha. Velmi brutální praktiky, nejznámější tzv. Sípalova lekce (viz. Sípalova lekce). Falšování peněz, směnek, pečeti. Terorizování obyvatelstva. Roku 1051 zmizel před hromadným kázáním svým přivržencům v oblasti Holých svahů. Od této chvíle nevěstný.

*Oddíl Nebezpečné osoby, spolky, církve a sekty, svazek 18/B
Královský archiv v Lonu, Karwell*

1. Úmluva ohně

Byl vlahý podvečer a od moře vál čerstvý vítr s pachutí soli. Pohrával si se zplhlými plachtami staré bárky, uvězněné v písčité mělčině. Rezavé kladky neudržovaného ráhnoví vzraly tesknou píseň zašlých dní. Ta loď pamatovala jistě lepší časy, dnes však už jen pomalu zmrála v objetí chaluh a dřevomorky, bort byl na několika místech prolomený a štěrbinami mezi prkny probleskovaly paprsky zapadajícího slunce, které na horizontu líbalo bělostné závoje vln a koupalo se v nich. Vrak byl opuštěný a smutně ležel nakloněn na bok, jakoby čekal poslední nápor přílivu. Osamělý racek usedl na špičce, v místě kotevního úvazu, a krátce se zachechtal. Pod ním se skvěl oprýskaný žlutavý nápis - Sladká Aelin. V ráhnoví to zaprašťelo, nápor větru utrl starou prorezlou kladku a ta se rozbila o palubu. Pták plaše vzletl, obkroužil nedalekou vesnici a náhle odletěl zpátky na širé moře. Pohled na ni byl pro bělostného racka zřejmě nějakým způsobem nepěkný.

Vesnice se zdála být opuštěnou, jakoby lidé odsud už dávno odešli. Ona to snad ani nebyla vesnice. Spíš samota. Jediné dva domy, neudržované a nevládné, spojovala zblácená cesta plná kaluží a výmolů. Kravská ani prasečí moč tu ale nebyla cítit, takže zřejmě nemohlo jít o sezonní salaše pastevců dobytka. Uprostřed usedlosti, stranou cesty, zely jakési výkopy, několik děr vyvrtných v zemi, hromady jílu a mezi nimi cosi, co snad připomínalo haluznatý krov zemnice. A skutečně, při pohledu blíž se ukázalo, že podivný shluk terénních úprav mohl by být něčím na způsob hbití nory, červotočivé otvory hřeznouce na povrch, jevil se vycházet z centrální podzemní prostory, v jejíž středu bylo možné spatřit i hliněnou

rouru na způsob křbového komínu. Obrazu samoty vévodila hnojistní skládka a zarostlý hřbitov s dřevěným altánem, připomínajícím márnici. V místě nejvyšším, uprostřed žlutavé kaluže kdosi zarazil dřevěnou tabuli, do které zřejmě nějaký místní umělec vypálil znaky, spojující se do jediného smysluplného slova. Vranigost.

Ne, to místo nebylo docela opuštěné. Náhle vzrly dveře a na dřevěné zápraží toho nejvzhlednějšího z příbytků vyšel rozčuchaný chlap v domácích papučích. Na sobě měl jen krátké červené kalhoty s bílým pruhem a nažloutlou košili bez rukávů, zpod které vyčuhovalo syraté břicho. Napil se z žejdlíku a pohledem přelétl okolí. Jeho zrak nakrátko utkvěl na zmírající lodi a na obzoru. „Zavírej, Aeddíku, nalítaj sem komáři...“, ozval se zevnitř naléhavý ženský hlas. „Du zas dovnitř“, odvětil stroze, „Eště furt pálí to protivný slunce“.

Na Vranigost padl soumrak. V jedné z chodeb, vedoucí z hbití zemnice, čísi ruka otevřela dřevěný poklop a do tmavé noci vyšla malá postavička s velkým kloboukem na hlavě. Do zad mu zával teplý vzduch z nory, plný směsice podivných štiplavých pachů z netušených alchymistických pokusů. Rozhlédl se nejdřív napravo, pak nalevo, zkoumavý pohled věnoval Aeddovu domu, jehož okny mihotalo světlo stolní lampy. Potom, když uznal, že vzduch je čistý, zažehl příruční lucernu a párkrát jí zakomíhal. Od hřbitovního altánu kdosi znamená opětoval.

„Nazdar, pardi“, pozdravil alchymista Dyni Longodon přichozí postavu.

„Taky byste si tu mohli krapet uklidit“, řekl člověk v lehké kožené kamizole, „Mám sem v tom blátě nechal botu“.

„Náký bahno Harezovi nevaďí“, houkl barbar, „Bahno hojí rozšklebený rány“.

„To si, Rebllede, postěžuj vranigostskému předákovi, já sem jenom vobyčejnej osadník“.

Longodon spiklenecky zamrkal a pozval hosty dále.

„A ty boty si jako bude pucovat kdo?“, zaúpěl naoko zlobně hbití hlásek do bouchnutí zavírajícího se poklopu.

Trojice zasedla do dřevěných seslí u zkomírajícího krbu v nevelké místnosti podzemní nory. Dyni Longodon dovlekl otep klacků, nožem přefízl provazy a několika dřevy oživil plamen. Na tvářích mužů bylo cítit jisté napětí.

„V Liscannoru to jde od desíti k pěti“, začal nezávaznou konverzaci Yall Reblled.

„Tak se přestěhuj sem“, nadhodil Longodon a v očích mu blysklo.

„To je jako z bláta do louže. Tam je Moorhed, tady Hlína“.

„Máte kočovat jako my, barbaři“, ozval se do té doby nemluvný Harez, „Pak byste nebazírovali na hovadinách a ved by vás chlap, co je nejlepší v boji...“.

Dyni prohrábl chrošti v ohništi a přiložil březové poleno: „Harez má pravdu, nejsme tady kuliva tomu, abysme řešili problémy vesnic...“.

„To je fakt. De vo družinu, vo boj“, řekl Reblled a lišácky pohlédl na barbara. Ten uznale pokýval hlavou. Longodon přešel k jádru věci.

„Nemůžeme si dovolit, aby v družinu vedli blbci nebo nerozhodný lidumilové. Musíme je vyšachovat a rozdávat karty podle svýho...“

„Za ty sraby, co zdrhají z boje a hystericky vřeštějí, jen se ukáže nepřítel, mi nestojí ani tasit“, zhoupal se Harez v křesle, „A to mě sejří“.

„Takže ty myslíš jako ty vostatní vodepsat a táhnout za jeden provaz, Dyni?“, povytáhl obočí Reblled.

„Mám to vymyšlený, nemaj žádnou šanci. Za první, už nikdy nesmíme dopustit, aby byl vůdcem někdo jiný než my tři. Za druhý - získáme tak veškerou kontrolu nad kořistí, kterou budeme přidělovat mezi ty na naší straně. Tim si podmažeme plebs. Za třetí - regulérně postavíme mimo hru ty, co by nás mohli ohrozit“, promluvil věčně hbit.

„Tim myslíš Darlena?“.

„Tim myslím třeba Darlena. Stačí mu kydnout na hlavu kupu hnoje a výsledek se dostaví sám. Když to vyjde, budeme mít snadný život na dlouhý léta“.

„To bysme ale museli držet pohromadě jako železný plát“, řekl nedůvěřivě Harez.

„Jako železný plát...“, pousmál se Dyni.

„To se mi líbí, ruku na to“, ozval se Yall Reblled a napřáhl pravici. Dlaně spiklenců se spojily.

Dyni Longodon zíral do plamenů a obřadně pronesl: „Při ohni tohoto krbu a při všem, co je komu z nás svaté, slibujeme, že se nikdy nezradíme, budeme se navzájem všemožně podporovat i za cenu smrtelného nebezpečí...“. Na okamžik se odmlčel. Zřejmě hledal vhodná slova. „Tato tajná úmluva necht’ se zve Úmluvou ohně“. Vranigostský alchymista si dělal velké ambice na to být vůdcem.

Bylo pozdě, už nemělo pro válečníka Reblleda smysl vláčet se zpátky do Liscannoru. Harez neměl žádný domov, jeho kočovní bratři se potloukali v dalekých pláních, a tak ani on neodmítl alchymistovo skromné přístřeší. Přespali tu. Hned nazítří za úsvitu se trojice vykradla ze ztichlé samoty a zamířila k Nurnu.

Dyni Longodon zavedl přátele do jednoho z mnoha krámků v Šedově. Šedov, nejtajuplnější z Nurnských čtvrtí, doslova přitahovala nejruznější existence s podivnou minulostí, drobné obchodníky s kradenou veteší nevýmaje. Tento obchůdek se rozkládal ve vlhkém sklepě chudinského domu.

„Co si ráčej přát?“, zaskuhrala vyzáblá žena pomenšího vzrůstu, nejspíš majitelka překupnictví.

Harez se zatvářil nechápavě a s nevyřčenou otázkou pohlédl na alchymistu. Také Yall Reblled nervózně přešlapoval. Malý alchymista vyňal z příruční brašny složený seznam.

„Chtěli bysme nějaký levný, ale zajímavý předměty...“, pravil a přiblížil ženě svoji představu. Nebyl to vcelku problém. Za pár zlatek si vybral obnošený zlatý prsten s vyraženými znaky, několik zaprášených broušených lahviček se značkami na zátkách a několik dalších předmětů, vcelku nezajímavých. Mezi věcmi však bylo pět zvláště tvarovaných hrotů na šípky, které si alchymista zvlášť přál pomazat kolomazí.

„Prosím tě, k čemu nám ty tretky budou dobrý?“, zeptal se Yall, když vyšli na ulici.

„To je ten hnůj na Moorhedovu hlavu...“, odpověděl alchymista tajemně, „...nebo na kteroukoli jinou. Na každé pád se ty bezmegy budou hodit“.

„To je chytrý. Podstrčíme je těm nekňubům a při dražbě si namastíme kapsy“.

Harez zavrtěl hlavou na znamení, že takovéhle levoty jsou pod jeho úroveň.

2. Táhní, černá pelešnice

Rien Gwardit se houpal v nabídnutém křesle a vyprávěl o svých trindindolských začátcích. Byl u starosty na návštěvě. Ostatně trávil tu více času, než v pronajatém pokoji v hostinci U hrocha. Za tu dobu, co se přistěhoval do vsi, se s Darlenem Moorhedem velmi zprátelil.

„A tuhle ten plášť, to je vodznak mojí magie“, řekl a promnul cíp lněné látky láskyplně v dlaních. „Sou na něm plameny a čmoudy, a taky

vohnivý jazyky, to jako na počest vohnivý trindindolský magie...”

Starosta Liscannoru seděl za stolem, poslouchal na půl ucha, a cosi spisoval.

„...ale jinak je černej, aby na něm nebyla vidět špína. Von se totiž trindindolskej plášť nesmí prát, aby z něj nevyčichla ta vůně síry a strašnejch vohnivejch vejpalů velkejch mistrů...”

„Opravdu?“, pokýval hlavou Darlen, ale hlavu nezvedl.

„Jasně. Dyť to taky není lecjakej plášť co se nosí. Je to svatej vodznak velký cesty, po který sem se vydal a jí zasvětil svůj život“, horlivě přitakal, „Ale vo tom nesmím moc mluvit, páč bych se do toho moh zamotat a třeba bysem prozradil i něco, co nesmím říct“.

„A co například?“

„No, ty věci vo Trindindolu, ktorej leží tam... ktorej byl postavenej... ne, málem jsem se zase podřek, sper to vohnivej pšouk. Vo tom městě totiž nesmím nikde mluvit, je to tajný a svatý místo, to je vůle mistrů“.

Darlen mezitím list dopsal a zvedl ke svému příteli zrak.

„Riene, mám pro tebe jistý posláním“, řekl a podal kouzelníkovi popsaný list, „Jakožto můj věrný rádce a pomahač teď předáš tohle ouřední lejtstro černý Maje, co byla družkou zesnulýho Burbbaga, dejž mu země lehký spání“.

Učenec Gwardit zběžně přelétl text vyhlášky.

„Cože? Vyháňš tu osobu z vesnice?“

„Přesně tak. Je načase ukázat ráznost mýho ouřadu“.

Na obecním rynku to hučelo jako ve včelím úle. Až přehnaný nářek černé Maji a potažmo i jejího malého syna vzbudil zájem všech zvědavců, kteří neměli co lepšího na práci a nacházeli se tou dobou v doslechu. Maja seděla pod Janternem a ječela na celé kolo něco ve své primitivní mateřštině, jako by ji na nože brali.

„Už to víte?“, otázala se paní Glassal, Melchizedechova vdova, přiběhnuvšího učitele Getda Ruindorského, „Starosta vyháňá Burbbagovu pani i s děckem“.

„Majetek se prej zabavuje z ouřední vůle“, doplnil vědoucně veterán Drsou.

„Zábory, budou násilný zábory!“, zaštkal Třaskatul Drtinosa a odběhl rychle zavřít slepice do kurníku.

Přihlížející srotiště občanstva se shluklo do živě diskutujících skupinek. Kdo tady chyběl,

byl Darlen Moorhed.

„To není možný“, řekl kouzelník Krubrok Krouk, „Skočte někdo pro starostu, ať to vysvětlí“. Rien Gwardit s nervozitou ve tváři odběhl směrem ke starostovu domu.

„Pán starosta, pán starosta, to není je možné“, padla Maja na kolena ihned, co se hlava obce dostavila, „Co s nama potom bude, není je kam domu it!“.

Darlen se rozhlédl po občanstvu, rozhostilo se ticho, hlavy přítomných soustředily pozornost k němu. Za ním se krčil věrný rádce Rien Gwardit, tvářil se nezáčastně a žmoulal cíp plamenatého pláště, odznaku moci.

„Co se stalo?“ zetal se opatrně Darlen.

„Tys prej vydal nařízení o vystěhování černý Maji“, ozvala se Viola Pelouchová.

Darlen nevědoucně protočil zdravé oko.

„No počkej, tady Rien přines nařízení, který nese tvůj podpis“.

„Jo. To sem psal já“.

„A píše se tady, že má opustit svůj dům“.

„Asi jo“.

„Proč?“, docházela hoblítkem trpělivost.

„Nebyla Burbbagovou ženou, nemá právo tu být“, řekl starosta rozpačitě, „A navíc je černá“.

„Jo, správně, ať táhne zpátky do pralesů, pelešnice jedna!“, přihlířal si polévku přiočilý Arkuss Dettor.

„A co Burbun?“, namířla Pelouchová, „To je přece Burbbagův právoplatnej syn“.

„Já nevím, jestli maj bastardi nárok zůstat ve vesnici“, ozval se Třaskatul Drtinosa, který byl rád, že se ho násilný zábor nebude týkat.

„Jak říká trpaslík, Blbún je bastard. A taky se neví, jestli je skutečně Burbbagův“, pokýval hlavou předák Liscannoru.

Sešlost se znovu rozhučela výkřiky, zda je starostův postup oprávněný a hlavně zákonný. Pan Moorhed se nervózně kousal do rtu a mlčky naslouchal. Došlo mu, že zřejmě udělal chybu. Občanstvo rozhodně za jeho rozhodnutím nestálo jako jeden muž a rozdělilo se na dva tábory. Problém, který tu vyvstal, bytěl. Nebohá Maja škemrla a naříkala, dovoláváje se práv alespoň pro svého syna. Předák obce si uvědomil, že jestli si má zachovat už tak pochroumanou vážnost, musí jednat. Zesnulý Burbbag býval sice jeho nejlepším přítelem, ale on se rozhodl ukázat lidem svou ráznost.

„Trvám na svém“, dupl nejistě

kramflekem, „Maja vodtáhne i s Blbúnem z baráku, co jim nepatří. A to platí a platit bude“.

Viola zbrunátněla. Neměla sice nevzdělanou Maju také mnoho v lásce, ale tady šlo o princip.

„Když nemá kde být, tak jí ubytuju ve svém vlastním domě“, pravila vítězoslavně, „A chci vidět, co s tím uděláš“.

Darlen se zatvářil jako jeliman. Tohle nečekal. Orosilo se mu čelo a pomyslel na to, že asi omdlí.

„Dobře, až teda Blbún vyrostě, může se klidně nastěhovat zpátky“, zaštkal a setřel pot rukávem.

Upřelo se naň několik nechápavých pohledů.

„Nó, a Maja dostane vyplacený tři tisíce zlatejch jako náhradu za dům“, uvědomil si Darlen liscannorský zákon, který sám spoluutvářel, „Tak praví ouřední záznam“.

„Pán starosta, pán starosta“, rozplakala se žena tmavé pleti a udala, že její muž načerno rozšířil sklepení do neuvěřitelných rozměrů. Snad ta nebožka čekala, že tím vyzíská něco navrch. Moorheda to ale nikterak nepohněvalo. Spíš začal jihnout jako led na slunci.

„Dobře teda. Dostaneš pět tisíc“, pousmál se přívětivě. Na to se ozval Yall Rebblod, který pravil, ať si Moorhed ty své dobročinné akce platí z vlastní kapsy. Elf se zašťoural v nose a peníze skutečně vyplatil ze soukromé pokladnice. Tím začala celá událost budit dojem frašky. Maja přestala plakat a začala si klást další a další podmínky. A že byl starosta dobrák, zhostil se vlastního nápadu uspořádat dražbu Majina nepotřebného majetku. Prodala se pouze sada nádobí, o niž nebyl jako o ostatní krollí veteš prázdný zájem, a tak milému Darlenovi přišlo na mysl, že ukáže jaké je dobročisko, a za celých dvacet zlatých předměty vydražil. To už byl na obyvatele Liscannoru příliš silný odvar a začali se znechuceně vytrácet do domovů. Maja sebrala peníze a odebrala se nastěhovat ke slečně Pelouchové. Darlen Moorhed s věrným rádcem Gwarditem pod Janternem osířeli.

„Asi sem to zase zvorál“, popotáhl starosta a chytil hlavu do dlaní. Celá tahle maškaráda mu udělala pěknou díru do rodinného rozpočtu.

„Nevadí“, chlácholil ho Rien, „Tak zaveďš třeba daně na dechání vobecního vzduchu, a všechno se ti vrátí. Ta vyhláška by mohla znít třeba: Kdo vydechá větší množství vzduchu než

malé...”

„Na to nejsem dost silnej“, posteskl si Darlen.

„Tak se na to vyprdni“, poplácal ho Gwardit po ramenou, „Poď, pudem k tobě domu, zavřem dveře, zatopíme v krbu a budem si povídat. Jó, to už jsem ti vyprávěl, že jsem vlastně trindindolskej šlechtic?“.

3. Pozvánka

Darlen Moorhed přiběhl před hospodu. Byl jen narychlo oblečený, nestačil se ani umýt. Hned v patách mu supěl Rien Gwardit, který se pro jistotu nemyl vůbec, aby si nezmácel odznak moci, který podle tradice neodkládal ani na noc. Bylo časně jítro a od Třaskatulova domu chraplavě zakokřhal kohout. Jeremiáš Čipera stál před Janternem, sekýrku v ruce, a studoval lejtstro, které do kůry vzácného stromu přibíl nějaký vandál.

„Héj, Moorhede, to je dost, že jdeš“, vykřikl Krubrok Krouk, známé ranní ptáče, „Tohle si musíš přečíst!“.

Raduj se, lide gwendarronský ze zvěsti této!

Král náš nový z krve Torganovy, Linthold prvorozený, bude u příležitosti vznešeného sňatku s Erennou z Argyllu

s veškerou slávou usazen na gwendarronský trůn. Toto je vůle krále Torgana a k uctění této velké chvíle bude po polednách na panských pastvinách uspořádána přehlídka odvahy zdejšího lidu a večer pak candrbál a bujaré veselice.

K tomuto byl stanoven jedenáctý den měsíce jarnu tohoto roku.

A k tomuto listu bylo drobným písmem připsáno:

Veškerý lid v tomto měsíci bude oproštěn od všech daní.

Jest vyhlášena široká amnestie žalářovaných do tří let od konce trestu.

Promíjejí se všechny nedokončené soudní spory, které se v krajním případě budou řešit smířím cestou nebo náhradou z královské pokladnice.

Veškeré popravys se odkládají a postupují následnému přehodnocení u soudního dvora.

Na Kozím plácku v královském městě bude zřízena chudobinská vývařovna zdarma.

„To je všechno pěkný, že bude veselo“, zaúpěl vztekle Klabzej Myšilov, „Ale kdo potrestá vandala, kerej poničil posvátný strom?“.

„Kašlu ti na strom“, odsekl věčnému nespokojenci pan Moorhed, „Dem do hospody, ta je u mě na prvním místě“.

„Správně!“, zajásal barbar Harez, když vylezl prokřehlý ze svého tábořiště, které rozbil za kadibudkou.

Liscannořané zasedli ke stolům a Jeremiáš roztočil první žejdlíky. Byl trochu mourosovatý, jak by také ne, když musel naproti běžným zvyklostem otevřít šenk tak časné ráno, nicméně nechtěl si staré štamgasty zneprátnit.

Darlen Moorhed máchnutím ruky zjednal ticho.

„Ten pergamen tady vyvěsil jistě Minir, královské posel“, řekl vážně, „Včera večir jsem ho přijal ve starostovský ouřadovně“. A loupil zdravým okem po Rieniu Gwarditovi. Ten pochopil přítelovu výzvu, stoupl si na židli a promluvil k občanům.

„Jménem tuhle starosty vám to teda shrnu. Ten pan Minir předal Darlenovi uctivý pozvání na hradní ples, kde bude svatební vobřad a korunovace. Týchle slávy se zúčastní pozvaný hosti, šlechta a předáci obcí. Mě teda nepozvali, ale nezlobim se. Voni totiž nevěděj, že jsem trindindolskej šlechtic. Voni to ani nemůžou vědět, pač jsem jim to neřek. Tak to říkám aspoň vám. Jsem šlechtic z města, který leží... který je tam na severu... heršvec, co to zase melu...“.

„No, prostě na hradě bude bál a zbytek lidu jest sezvaný do podhradí, kde budou lidový veselice“, zachránil Riena Darlen, „Jinak o polednách bude ukázka historický bitvy mezi hrady Orland a Koborn. Tam, hádám, že bysme se mohli ukázat v plný kráse“.

V tu chvíli chvatně vběhl do nálevny hlídač rybníka Arkuss Dettor, zřejmě nadmíru překvapen tím, že je už otevřeno.

„Hospůdka, hehé“, zajásal a dřepil na volnou židli, „To je můj druhý domov“. Teprve když Jeremiáš přinesl plný korbél a on ho do sebe obrátil, byl schopen dalšího slova.

„Čoveče lidi“, houkl do davu, „U rybníka se válej náky zbrojnošové“. To byl pro Nurnské důvod k pozornosti.

„A sou s nima dvě krasotinky a koupou se docela nahý“.

Než bys řekl švec, byla hospoda prázdná.

„Jó, a za čumendu budu vybírat peníze.

Jsem přece rybníkář, né!?!“, dodal vítězoslavně

Dettor, ale když zjistil, že už promlouvá pouze k nešťastnému Jeremiášovi, zaplatil a ledabyle odcoural směrem k obecní tůni.

Yall Rebled stál v skrytu divokého pámelníku, který natahoval nenasytná chapadla přes plot Dettorovy zahrádky, a kroutil hlavou. Měl odtud slušný výhled a cizinci si ho ještě nevšimli. Na stráni u rybníčka posedávalo devět mužů, na první pohled ozbrojených. Neměli žádné uniformy, přesto bylo na první pohled patrné, že mají vojáckou výchovu. Dva hnědáci vyhrabávali kopyty trsy rašící trávy a hlasitě frkali. Byli zapřaženi do malé cestovní bryčky, na lakovaných dvířkách se skvěl oprýskaný znak. To, co válečníka udivovalo nejvíce, byly dvě ženské, které hlasitě vyskaly a koupaly se v ledové vodě. Vždyť byla přeci první polovina jamu a není to tak dávno, co opadly poslední sněhy. Ty ženské musely být bláznivé!

Vyrušil jej teprv úprk spoluosadníků. Muži u bryčky vyskočili na nohy a překvapeně zírali na přibíhající lidi. Ženské, vlastně spíše dívky, vylekaně vyskočily z vody a skryly se v povoze. Liscannořané se zastavili v uctivé vzdálenosti, jen Yall Rebled vyšel cizákům vstříc.

„Co tady pohledáváte?“, zeptal se podezíravě.

Ozbrojenci utvořili kolem vozu, ze kterého bylo slyšet šramot, obranné uskupení.

„Tak se zeptám tebe. Co jseš zač?“, přistoupil pan Rebled k nejbližšímu, máje ruku pohotově na jílcí meče. Neměl z těch přivandrovalců strach.

„Jsem členem doprovodu panny Eiener, dcery pána z Heikornatu...“, řekl dotázaný obřadně a hrdě vypjal hruď.

„Co se mnou mluvíš jako s buranem, troubo?!“, houkl Rebled nakvašeně. Chtěl se prát a hledal jakoukoli záminku k vyprovokování pěstní bitky. Věděl, že potupit tyhle chlapy, by vneslo alespoň trochu rozruchu do už tak nudného života ve vesnici. K čestnému souboji však nedošlo, protože se otevřela dvířka vozu a po malém schůdku sestoupila na zelenou travu útlá nožka Eiener Heikornatské. Ta ihned odhadla situaci.

„Buď zdrav, milý válečníku“.

Yall znejistěl a nervózně přešlápl na místě.

„Vidím, že tato požehnaná země rodí výtečné muže“, změřila ho černovláška světažným pohledem a když zamrkala, její dlouhé řasy měly v sobě něco z magnetismu.

„Nó...“, snažil se válečník něco vtipného

říci, ale vyschlo mu v hrdle. Tak alespoň polkl.

„Chceš se snad na něco zeptat, hrdino?“, usmála se medově a po její tváři přelétl stín pobavení.

„Nó, je mi teda dost divný“, nadechl se mocně Rebled, „Proč se tady jako předvádíte v ledový vodě a plašíte tuhle Dettorovi ryby“.

Arkuss Dettor se zatvářil provinile a raději odšpuntoval láhev.

„Byly jsme dlouho na cestě a velmi se omlouvám všem, které naše jednání pohoršilo“, řekla Eiener mlčícímu davu a znovu mrkla na Yalla, „Rády bychom se ohrály u dobrých lidí a sklenice horké medoviny“.

„Tak pojte do hospody“, zahlaholil Rabiňák Švácnul, zatímco z vozu nesměle vystoupila druhá z dívek, kterou Eiener představila jako jistou Irigu, svou přítelkyni. Obě dvě se pak v hloučku liscannořanů vypravily ke Hrochovi.

„Slečno“, přitočil se k světlovláске s úlisným výrazem barbar v kůžích, „Sem nákej Harez a rád bych vás pozval...“.

„Nefíkám, že ne...“, zahihňala se Iriga a svůdně vykulila modré oči.

„...na pivo“.

V krčmě byli místní jako doma a tak z nich opadl veškerý ostych. Jeden řval přes druhého a každý se předháněl v tom, jak sedět u dívek co nejbliž. Iriga byla poněkud mdlejšího ducha, zřejmě to bylo dáno rolí průvodkyně a tím, jak se chtěla své paní za každou cenu vyrovnat. To Eiener, ta na první pohled plula prozkoumanými vodami a prostředí mezi tolika horlivými muži se zdálo být pro ni přirozeným. Obě dvě přijížděly ze země Khanderwaed, ležící na severu. Země ta na severu hraničí s říší Mubarrath a východní hranice sousedí s Olvornem. Tak alespoň černovláška zběžně načrtla polohu své domoviny, aby Numští pochopili. Ta země však podle vyprávění nebyla zemí s centrální mocí. V tomto případě šlo o spojená panství, která držela při sobě zásluhou panské mluby. A Eiener přijížděla z města, které vévodilo panství Heikornatskému, toho času ve správě jejího otce, pána Kasmira.

Důvody, které heikornatskou paní přivedly do Gwendarronu, však Nurnské nejvíce zajímaly. A Eiener se s jistou dávkou pýchy netajila, že byla pozvána mladým pánem Lintholdem na hradní bál.

„Já tam budu náhodou taky“, vyvalil na ni už v mírně podroušeném stavu bělmo poškozeného oka starosta Moorhed.

4. Bitva na Panských pastvinách

„Tak si pište“, oznámil barbar Harez, když vystál frontu ke stolku bitevního výboru, „Devět chlapů v plný zbroji“.

„Wulpin s Violou se na sebe nechápavě podívaly.“

„Jste přiděleni ke skupině Kobornovců. Vyčkejte dalších instrukcí“, řekl malý svižný úředník a krátce změřil válečníka pohledem, „Další!“.

Nurnští si ve shromažďovacím stanu, provizorně postaveném na prostranství za krčmou U prasete, zabrali vzdálený kout a dychtivě očekávali, co se bude dít. Prostora byla napaná k prasknutí. Všechny dubové lavice byly obsazené, lidé se tísnili všude, kde bylo možné alespoň stát. Pořádek zde udržovalo několik biřiců v gwendarronských barvách. Asi po necelé půlhodině dychtivého očekávání dav vzrušeně zašuměl a ztichl. Do čela se postavil důstojník středního věku, krátce pokynul na pozdrav a na černou tabuli hrudkou načrtl bitevní schéma.

„Tady“, praštil ukazovátkem do místa, kde nakreslil věž, „budou Orlandovci“.

„Tady“, práskl klacíkem na podobnou věž, „budou Kobornovci“.

„A tady...“, opřel se rukama o stůl.

„...sí rozbijem huby“, ozval se nebezpečně nahlas Rabiňák Švácnul.

„...setník Blána vám ozřejmí podrobnosti o zásadách boje“.

Kobornovci se sešli k poradě v zamluveném tanečním sále šedovské krčmy v Jateční ulici. „Vy patříte taky k nám?“, dotázal se podezíravě uhrovitý mladík u dveří do sálu, za nimiž byl slyšet vzrušený hovor.

„Přidělili nás“, řekl trpaslík Drtinosa, „Že jo, Harezi?“.

Mladík vytáhl usmolené lejestro. Připadal si důležitě.

„Takže Harez, Moorhed, Rebled, Drtinosa, Zivrilová, Pelouchová, Longodon, Švácnul a...“, snažil se přelouskat kostrbaté písmo, „nákej Brouk“.

„Krouk, Krubrok Krouk“, rozcítil se kouzelník, „Jsem Krouk, krasavče kropenatej!“.

„Harez a jeho parta“, houkl chlapec do sálu, „Devět kousků“.

Z davu rokujících se oddělil zavalitý

chlap v kožené zástěře a s širokým úsměvem si prohlédl Nurnské.

„Jsem Glejza, kovář“, zahromoval, „A nejčko pán Koborn, cha chá“.

Otřel pravici o zástěru a vřele ji nabídl.

„S chlapama sme vybrali plán vítězný bitvy. Pojte to vomrknout“.

Nurnští se protlačili k žejdlíkům na stole, simulujícím bitevní plán. Za vítězství bylo považováno, když jeden z táborů dobyl protilehlou věž a stáhl praporec, popřípadě když byl nepřítel rozprášen. K rozprášení mohlo dojít tak, že by se protivníci vzdali. Kdo se chtěl vzdát, musel se zdviženýma rukama opustit bojiště. Bylo přísně zakázáno vraždit.

„Takže můj plán“, pronesl kovář obřadně, „Všechny síly vyšleme do útoku, dobijeme věž a stáhneme prápor. Nemůže to nevýjít“.

„Aha“, posteskl si Longodon.

Panské pastviny, to byla obyčejná louka. Nicméně rekvizity, jakými byla vyzdobena, působily velkolepě. Přes noc tu truhláři vztyčili dvě provizorní kulisy tvrzí z hrubých prken. Každá tvrz se sestávala z obdélníkového oplocení z hrubých prken a dlouhých kúlů s žebří, jež představovaly věž. Obě byly navlas stejné. Kolem prostoru vymezeného pro bojiště kameníci roztrousili bílé kameny. Za touto hranicí se už shromažďovali první zvědavci. Na jedné straně stála tribuna pro vzácné hosty, teď však ještě zela prázdnotou. Nurnští se dostavili na místo mezi prvními a hned rozbili bojové ležení v tvrzi, na jejíž baště vlála kobornská zástava. Kovář Glejza vyšplhal po žbrlení a zavěsil se v nejvyšším bodu, aby měl přehled a mohl vydávat příkazy.

Kolem třetí hodiny byli všichni na svých místech. Davy burácely nadšením a ovacemi, když se objevil hradní průvod, který zamířil k tribuně. Nurnští vytáhli zbraně a hotovili se k boji. V kobornské tvrzi bylo něco kolem deseti tuctů bojechtivých hlav.

„Povel k útoku vydám v pravej čas“, zařval shora Glejza, „Mám fikaney plán!“.

Harezovi to začalo připomínat zlý sen.

Uběhla slabá půlhodinka nečinnosti, když se ozval táhlý zvuk válečného rohu. Začátek bitvy. Davy ztichly, diváci s napětím čekali, co se bude dít. Nedělo se však nic. Kovář Glejza upřeně sledoval obzor. Několik lidí se vyhouplo na prkenný plot a začalo provokativně vyřvávat. Druhá

strana nadávky opětovala.

„Deme do nich, né?“, zaječel Švácnul.

„V pravej čas, řeknu v pravej čas!“, zahřímal Glejza.

Krubrok Krouk si vybalil svačinu. Krajíc chleba s tvarohem.

Z diváckých míst se ozval pískot. Glejza skákal bo žbrdlinách a tloukl do nich zlostně kladivem. Když nepomohlo ani to, že nepřátelům ukázal holou řiť, vydal příkaz, ať se dvě malé skupinky střelců přesunou k dělicí čáře, která vedla středem pláně. Protivníci učinili to samé.

Osmnáct mužů, kteří se nepříliš zručně plížili travou, se střetlo. Došlo k první šarvátce, která skončila tím, že se bojující rozprchlí, někteří se vzdali a opustili bojiště.

„Harezi, dem do nich?“, začal být už netrpělivý Yall Reblled.

„Kašlem na Glejzu“, přitakal krátce Harez a přešel palcem po ostří meče.

Nurnští se sešikovali a opustili tvrz zadním východem. Zakrátko se jejich rázující skupina objevila před očima diváků. Diváci zašuměli nadšením, z tribuny se ozval hlasitý potlesk.

„Útok!“, zařval kovář Glejza z plných plic a zlobně zamával kladivem, divže nespadl. Rázem se na plán vyřítilo téměř tři sta lidí, kteří se rozeběhli proti sobě. Nastal naprostý chaos, který se vymkl z rukou jak kováři Glejzovi, tak malému kudůkovi, který se pro dnešní den představoval pána Orlanda z Bílého hradu.

Vřava, když se dvě řvoucí linie střetly, byla nepředstavitelná. Do tohoto shluku těl začali ze střeleckých pozic pálit lučištníci a jisto je, že jim bylo jedno, koho trefí. Šípy se zatupenými hroty se míhaly vzduchem jako roje zuřivých včel. Není divu, že brzy valná většina bojujících kvapně opustila bojiště s rukama nad hlavami. Nurnští se rozhodli k rychlému obchvatu zprava, přičemž Krubrok Krouk se mocně nadechl a zařval: „Mrzlechl!“.

Rázem na pláni vyrostla hradba z ledu, která zapříčinila to, že obecenstvo ztratilo o Nurnských jakýkoli přehled. V teplém počasí začala hromada krup valem tát, ale přesto se Nurnští vcelku bez obtíží probili až téměř k nepřátelské tvrzi. Za sebou zanechali jen několik těžce raněných vesničanů z Orlandova voje a barbara Hareze, který se musel potupně vzdát. Bohové vědí, že porážka je pro barbary z pláni to nejhorší ponížení. Nicméně

Nurnská družina dosáhla tvrze a podnikla poslední útok. Náhle se ozvala exploze. Výbuch odhodil Třaskatula Drtinosu a narazil jej na prkennou ohradu.

„Házej vohnivý hroudy, parchanti!“, zvolal alchymista Longodon a skočil do úkrytu za převrženým vozem.

„To se nesmí, šmejdi“, zaječela Pelouchová.

Něčí ruka shůry vymrštila další hlínu. Všichni, kteří byli schopni střilet, zaujali palebná postavení a stříleli z různých úhlů. Tři podvodníci se brzy zřítili na zem. Velitel orlandovské tvrze se pod tíhou svědomí, že jeho spolubojovníci podváděli, raději vzdal. Darlen Moorhed vyšplhal na stožár a sňal praporec. Davy zabouřily jásotem.

5. Hradní ples

„Pan Darlen Moorhed, starosta Liscannoru“, oznámil lokaj u dveří do sálu příchod dalšího vzácného hosta.

Hraničář odložil plášť, vyrovnaným krokem dokráčel k trůnu a poklonil se králi Torganovi, královně, mladému Lintholdovi a Erenně z Argyllu. V této slavnostní chvíli mu to opravdu slušelo. Byl oblečen v nové černé šaty, pošíité stříbrem, vlasy měl rozpuštěné a přes poraněné oko hedvábný šátek, aby nebudil pohoršení. U pasu měl zavěšenu parádní příruční zbraň, jak je tomu u mužů této země zvykem. Poté Darlen přešel k rokujícím hloučku starostů měst a obcí, kde se mu dýchalo lépe a zapředl nevázaný hovor.

„...Gorganská ruda, pánové, ta je dnes skutečnou známkou kvality“, řekl Kardel Dendimor, naglinský předák, „Z té naše kovářina jenom kvete“.

Pánové uznale pokývali hlavami.

„Kovářství je poctivé řemeslo“, pravil Bulden Houk, starosta Therfastu, „Však nebylo by lépe podporovat rudu gwendarronskou, kupříkladu černovrškou?“.

„Hohó“, zasmál se, „Proč tahati se s železem z jihu, když je Gorgan za rohem a jeho tradiční těžba kujných kovů nepoměrně lacnější?“.

„V naší vsi je zájem o kovářské řemeslo“, nadhodil Moorhed, „Zvláště pak jeden mladík...“.

„Bude-li potřeba, ať se na mě obrátí“, pousmál se pan Dendimor, „Rád jej doporučím na správná místa“.

„Jmenuje se Luncius Nórienský“.

„Správně, mládí se má podporovat ve správných mezích“, usoudil pan Horben z Nurnské radnice, „Jinak z toho roste lůza jako na Šedově a městské šatlavy praskají ve švech“.

„Paní Ogilvia Memmethová a pan Eliáš Memmeth z Thindoru“, oznámil lokaj zvucným melodickým hlasem.

Darlen Moorhed se chopil slouhou nabídnuté číše a bloumal po sále. Tu a tam zavedl hovor s neznámými lidmi, obdivoval obrazy na stěnách, kochal se skvostnou atmosférou. Všiml si Kwenna Kallesteho, hlavy zvláštních složek armády, nenápadného muže sřežícího zřejmě bezpečnost královské rodiny. Bylo tu i pár vojáků, s nimiž si tu a tam vyměnil v tichosti pár slov. Také snad poprvé v životě na vlastní oči spatřil vrchního vojevůdce Nothgerda, šedovlasého barbara, jenž ve svých sedmdesáti letech vyhlížel obdivuhodně důstojně. Byl zabrán do hovoru s korunním princem Lintholdem, zřejmě vyprávěl příběhy z dávných bitev.

Venku se začalo smrákat, sloužící zavřeli vysoké okenice a zažehli pochodně v železných stojanech podél stěn. Lesk a třpyt okázalé výzdoby audienčního sálu Darlena oslepovaly.

„Paní Eiener z Heikornatu s doprovodem“, oznámil lokaj.

Do sálu vešly dívky od liscannorského rybníka. Hraničář si všiml, že Nothgerd přerušil rozhovor s Lintholdem a kvapně opustil sál. Nepřikládal tomu však žádnou váhu.

Lidé v sálu povstali. Bylo ticho. Linthold s Erennou klečeli před trůnem. Před nimi stál Erennin otec, Aran z Argyllu, mallikornský král.

„Lintholde, synu z Torganovy krve, zde ti odevzdávám svou dceru, nejcnější z klenotů, jež zdobily můj hrad...“, začal svou dlouhou řeč. Obřad byl dlouhý, okázalý, důstojný. Když řečník skončil, povstal samotný Torgan, přistoupil k mladému páru a jejich spjaté dlaně převázal vyšívanou šerpou. Sluha v livreji nabídl číše rudého vína. Linthold Erennu políbil.

„Tímto“, pravil král, „Jste se stali mužem a ženou, spojenými na věky poutem lásky a oddanosti. Necht' je ti Erenna dobrou ženou a dá vzniknout dalšímu pokolení našich rodů. A tobě, Lintholde, na počest tohoto vzácného svazku odevzdám korunu, vládu a Gwendarronské království...“.

Linthold, nový král, zasedl na stolec a

pronesl svou řeč. Potom dal pokyn hudebníkům. Tančící páry zaplavily sál.

Darlen, zabrán do rozhovoru s Huskou Matlachem ohledně jisté Krchovské bandy, ucítil jemný dotyk na rameni. Poplašen se otočil a spatřil tvář krásné Eiener.

„Vy neráčíte tančit?“, zhoupla se v bocích dívka a paži ledabyle naznačila směrem k parketu.

„Ale ráčím, coby ne“, rozjasnil hraničář tvář do rozpačitého úsměvu, „Jenom nevím, jestli si nezamotám nohy“.

„Já vás povedu“, řekla a uklonila se.

Darlen rozhodně nebyl nešikovný. Co nevěděl, rychle se naučil. V objetí s Eiener a v pomalém rytmu klouzal sálem a oba se příjemně a nevázaně bavili. V tom mu Eiener připadala skvělá. Mohl se s ní bavit o čemkoli, o problémech ve vsi, o černé Maje, nebo o tom, že Klabzej Myšílov spí s prasaty. Všechno ji zajímalo a netvářila se být v žádném směru pohoršena. Oplácela mu podobnými historkami a zdálo se, že se velmi dobře cítí.

To, že se něco děje, Darlen vůbec nezpovozoroval. Netušil, že se v sále objevil příopilý Nothgerd v doprovodu tří uniformovaných mužů a celý zbrunátnělý vínem pátral po tvářích. Na tom by proň ani nemohlo být nic zajímavého. Do té chvíle, než se vojevůdce vynořil z tančícího reje přímo za jeho zády.

Barbarova svalnatá ruka v kožené jezdecké rukavici dopadla vši silou hraničářů za krk a nevybíravě jej odstrčila. Moorhed se skácel na postarší paní a smetl ji k zemi. Odporně navoněná sukně mu zastřela oči. Když se z báby vyhrabal, omluvil se jejímu partnerovi. Nothgerd držel Eiener pod krkem a vlepil jí políček.

„Co tady děláš, ty couro vychytralá?“, zařval barbar.

Eiener mu zlobně plivla do tváře, její tvář vypadala bojovně. Moorhed vyskočil na nohy.

„Pane, nechte jí bejt“, upozornil na svou přítomnost rozřeseným hlasem.

Nothgerd, zatímco dívku škrtil, jej zpražil nenávisným pohledem, až hraničář ustoupil o dva kroky zpět. Darlen dobře věděl, že k boji nesmí dojít.

„Starej se vo svý, hošíku“, zařval vojevůdce a vycenil řadu zpráchnivělých zubů.

Darlen se kolem sebe rozhlédl, jakoby ledal nějakou pomoc. Hudebníci zatím přestali hrát a lidé na parketu vytvořili šeptající kruh v bezpečné vzdálenosti. Zrak Moorhedova zdravého oka náhle

padl na Kwenna Kallesteho, od něhož se začali davem tlačit vojáci. Nothgerd si jich v pravou chvíli všiml.

„Tumáš, ty kurevnice“, zahřímval vztekla a praštil sípající Eiener do brady. Dívka omdlela a praštila sebou o podlahu. Darlen k ní skočil a obětavě ji chránil tělem. Nothgerd se mu ještě pokusil, lidově řečeno, rozbít hubu, ale to už na něj naskákaly stráže a poválily ho k zemi. Král Linthold rozkázal rebela vyvést. Moorhedův pohled se střetl s Kallesteho. Ten muž jej pozoroval.

Eiener přišla k vědomí v Darlenově náručí.

„Díky, šlechtyný pane“, řekla. Hlas se jí trásl a hrdlo začínalo hrát všemi barvami. Darlen dívka nabídl oporu a odvedl ji k její komnatě. Překvapivě záhy se jí vrátily síly a teď v ní hřímval vztek.

U dveří se rozloučili a dívka mu ještě jednou poděkovala. Darlen Moorhed odešel. Byl šťastný, že všechno dobře dopadlo. Navíc ho dívka v noci pozvala na návštěvu. Ještě nevěděl, co udělá, ale nečekaná nabídka ho hřála u srdce. Možná, že si konečně najde ženu.

6. Večerní slavnost

Na ochozu nad zahradami se konečně objevil dlouho očekávaný průvod. Pochodně zaplály žlutavým světlem a lidé dole se shlukli pod kamenným zábradlím. Torgan Gwendarronský promluvil k přítomným a popostrčil před sebe svého syna.

„Jsem Linthold, váš nový král“, zvolal, „Ať žije Gwendarron a věrnost jeho lidu!“.

Dav zajásal, lidé vyhazovali do vzduchu čepice a kabáty. Většina z nich měla trochu upito, tak se jim řvalo o to lépe. Jak by také ne, když všechno té noci bylo zadarmo. Jídlo, pití. Pořádně si zase jednou nacpat břich a propít se do nemoty. Alespoň této noci zapomenout na všechny každodenní strasti, na chudobu a těžkou dřinu. Sláva králi!

Zahrady byly plné lidí. Všude byly přítomné sudy s obsluhou. Vůně pečených selat byla všudypřítomná. Na stromech rozvěšené lampióny z barevných pergamenů dodávaly lidové veselici neobvyklého kouzla. V části, kam se procпали Nurnští, byly tesařskými mistry zrobeny otevřené patrové boudy s napříč rozestavěnými stoly. Stoly i lavice stály i na trávě pod košatými javory. Ve středu zahrady s kamennými zdmi stál

parket a parta osmi šumařů právě vyhrávala známý cajdák Zapadnu-li k Praseti, nechtějte to vidět.

„Dyž budu chtít, tak udělám klidně stojku na hlavě“, zařval Rabiňák Švácnul, který tak dlouho míchal pivo s vínem, až mu z toho bylo veselo.

„To by zvlád každě“, culila se Pelouchová.

„Ale na vrzavý židli málokdo!“.

„To bych chtěl vidět, Jahodáku“, provokoval ho posměšně Třaskatul Drtinosa.

Prostomyslný vesničan z jahodových polí, Rabiňák, pomalu postavil svou židli na alespoň trochu rovné místo a vrávoravě se obrátil na hlavu. Skutečně by se mu to povedlo, nebýt té hloupé židle. Ozval se praskot dřeva a Švácnul, doteď v plné zbroji a s tornou na zádech, narazil hlavou o zem a rozplácl se. Kamarádi propukli v jásot, korbele zarachotily v připitku.

„Au, au“, zakňučel potlučený Švácnul, „Asi sem si roztrh vobočí“.

„Wulpinko, puč mu šitíčko“, smál se Longodon a přátelsky objal Zivrilovou kolem ramen.

„Tak, pánové, to ste eště neviděli“, ozval se zpoza této scény rozchechtaný hlas Yalla Reblleda, „Harez normálně tancuje s tou kozou“.

„Cože, tlustej Harez tancuje?“, zdvihl obočí kouzelník Krubrok, „To se musí vidět“.

„A s čí kozou?“, zeptal se nechápavě Rabiňák. Někjak si tančení s kozou nedokázal představit a nevěděl, k čemu by to mohlo být dobré.

„Och“, vypískla Iriga a poskočila mimo rytmus.

„Hm“, zabručel šermíř, „Sem asi šláp vedle“.

„Moc to nebolelo“, špitla dívka a vyplašeně pohlédla na Harezovy okované boty.

Barbar Irigu přitáhl na hrud' a provedl další čtvrtobrat.

„Eiener je husa“, dýchla mu do ucha, „Husa, ale bohatá“.

„Hm, hm“.

„Je blbá a jde s každým“.

„Aha“.

„Já s každým nejdu. Nejsem taková nějaká“.

„To je hned vidět“, zamumlal barbar do jejích světlých vlasů..

„Nejdu s každým, ale mohla bych. Nejsem ošklivá“.

„Mňo“, mlatkl Harez na důkaz souhlasu.

„Ty taky nejseš ošklivej“, objala ho Iriga, „Jsi takovej mužnej“.

„Nó... tak“, uznal.

Dívka se mu dlouze zadívala do očí.

„Kde spíš?“, zeptal se na to, co ho zajímalo nejvíc. Jen proto tady ze sebe dělal kašpara.

„Tam“, pohodila hlavou směrem ke hradní budově.

Chlupatá ruka jí sjela na zadek.

„Hele, něco se děje“, upozornila Wulpin Zivrilová na tucet vojáků, kteří se vyloupili ze tmy u východu. S někým se bavili a dotyčný jim spěšně ukazoval směr. Pohlédli tím směrem. Směrem k jedné z patrových prkenic, odkud se ozýval bujarý výskot podroušených. Váhali. Náhle se ke skupině připotácel statný těžkooděnc.

Táhle zařval a tasil: „Rubte je, hajzly!“.

Skupina se vyřítla směrem ke stolu Nurnských.

„Nothgerd, to je Nothgerd!“, vyskočil ze židle Dyni Longodon.

„Takovou otázečku“, povytáhl rozseklé obočí vesničan Rabiňák, „Kdo je Nothgerd?“.

Ruce druhů sáhly po jílcích a Švácnulova otázka zůstala nezodpovězena. Nicméně vojáci nešli po nich. V šiku minuli jejich stůl bez povšimnutí a po dřevěných schůdkách vyběhli nahoru do patra. Brunátný vojevůdce táhl v čele a jeho hromující hlas byl jasně rozpoznatelný, i když jej tu a tam nebylo v zmatku bojujících těl vidět. Na prkenné terase došlo k boji, lidé přelézali přes zábradlí a skákali dolů. Tam dvojice vojáků činila zdánlivě náhodný výběr. Některých prchajících lidí si ozbrojenci nevšíмали, jiné bez milosti dobýjeli. Nurnští na ten nečekaný výjev zírali jako opaření.

Z transu je vyrušil vířskot plavovlasé Irigy. Běhala jako pominutá a ječela na celé kolo. Z placu, kde mezitím venkovská kapela v půli písni přestala hrát, se přihnul barbar Harez. Měl vlasy rozevláté a v očích zvláštní svit.

„Rubou jejich doprovod“, řekl a tasil meč.

„Královský vojáci zabíjej ty chlapy z dostavníku?“, zadumal se Yall Reblled.

„Jak sem řek“, pravil barbar a přejel palcem po ostří.

„Harezi, počkej“, zadržel válečníka Drtinosa, „Radši se do toho nebudeme míchat“.

Brzy nato přiběhl další oddíl vojáků.

„Zajměte vojevůdce!“, vyštěkl setník úsečný rozkaz. Nothgerd jako zbavený smyslu zatočil mečem nad hlavou a vrhl se na ně. Muži na Nothgerdově straně vesměs složili zbraně. Byli překvapení a zmatení. Na starého barbara naskákalo několik mužů a povalili ho k zemi. Evidentně mu nechtěli ublížit.

„Kurvy prodejné, hned mě pusťte!“, zařval, až mu sliny létaly od pusy. Dva muži mu zkroutili ruce dozadu a jali se jej spoutat. Zbytek ležel na něm, takže se nemohl hýbat.

„Vaše rozkazy jsou neplatné, pane“, řekl setník omlouvavě.

„Kerá svině to má na svědomí?“, houkl, až mu přeskočil hlas.

„Byl jste zbaven velení, pane“, odpověděl voják, „Vaši urážku krále jsem však přeslechl, pane“.

„Hajzlové nevďečný, dezertěři!“, ječel, když jej postavili na nohy.

„Následujte mne, pane“, zasalutoval setník, „Máme rozkazy předvést vás do domácího vězení, pane“.

„Jsou mrtví, pomordovaný“, vřeštěla Iriga nad těly Eieneriných mužů. Vypadala, že omdlí. Taký omdlela, ale až ve chvíli, kdy k ní přistoupil Harez, takže neupadla a neublížila si. V jeho náručí se také za chvíli probrala z mrákot.

„Kde to jsem?“, rozplakala se a objala svalnatého válečníka.

„V bezpečí“, zahromoval barbar, „Odvedu tě do postele“.

„Zůstaneš se mnou?“, zeptala se, „Sama bych se bála“.

„Spolehni se“, usmál se Harez a přes tvář mu přeběhl vítězoslavný výraz.

„Co s náma bude?“, zakňourala, „Jsme slabé ženy ztracené v širém světě“.

„Nech to na ráno, něco se už vymyslí“, pravil láskyplně.

Nabídl jí rámě a vedl ji k hradní budově. „A co budem dělat my?“, zeptala se rozpačitě Viola Pelouchová.

„Inu, popijeme“, pravil Traskatul Drtinosa, „Noc je ještě mladá a pití přežrše“.

Darlen Moorhed zaklepal na dveře Eienerina pokoje. Odešel z plesu, protože už měl trochu upito a nechtěl dělat ostudu. Navíc ho to tam nebavilo. Tak chvíli bloumal po chodbách a přemýšlel, jestli má nebo nemá. Jestli za ní jít nebo ne. Byla rozhodně hezká, ale z divokosti, která z

jejích očí tu a tam čísel, z té měl trochu strach. Nakonec se ale přeci jen rozhodl a zaklepal.

Dveře se otevřely a v nich stála ona, spanilá.

„Dobrý den, he, teda večír“, pozdravil a nabídl pravici.

„Á, to jste vy“, řekla trochu rozmrzele, ale vzápětí se mile usmála.

„Ano já, já to jsem“, zatvářil se rozpačitě.

Byla oblečená jen v županu, oblé křivky ňader přitahovaly Darlenův zrak jako magnetky. Eiener se opřel zády o dvevní rám a tmavomodrá látka odkryla její nahé koleno.

„Pojď dál, hřebečku“.

Darlen náhle zrudl. Něco se v něm zlomilo. Ne, to nebyla dívka pro něj. Dobrodružství na jednu noc rozhodně nehledal.

„Ne, ne...“, koktal hraničář, „Nezlobte se, nepůjdu“.

Eiener překvapeně zamžikala.

„Jsem totiž poněkud společensky unaven“.

„Tak nech bejt, mžourale vykulenej!“, začertila se a vzpurně práskla dveřmi.

Darlen Moorhed se svěšenou hlavou pomalu odcházel chodbou.

Jak tak zamyšleně přicházel k východu do vstupní haly, kdosi jej oslovil.

„Pan Moorhed?“.

Hraničář sebou škubl a věnoval nenápadnému člověku s ostrými rysy překvapený pohled.

„Jsem Kwenn Kalleste, nejspíš jste o mně už slyšel“, řekl muž a vybídl Darlena stranou.

Hovořili spolu notnou chvíli. Tedy mluvil spíše Kalleste, Darlen naopak chápavě pokyvoval hlavou. Oba se tvářili krajně tajemně.

„Můžete si, pánové, dobře vydělat“, skončil velitel zvláštních složek, „Kazdopádně byste se měli pro ni snažit udělat cokoli, i kdyby byl obchod krajně nevýhodný. Jistě se vám to vrátí“.

„Pokusíme se o to“, přislíbil hraničář.

„Pevně věřím ve vaše schopnosti“, podal Kalleste ruku na rozloučenou, „A také v diskretnost ohledně Krivigovy osoby. Chápete jistě naléhavost celé věci“.

7. Cesta na sever

„To sme rádi, že tě vidíme“, zvolal

Krubrok Krouk, když spatřil zteplou postavu starosty, blížící se zpustlou zahradou, „Stala se spousta divnejch věcí“.

Jeden přes druhého začali druzi vykřikovat zážitky z dnešní noci. Darlen s vážnou tváří mlčky naslouchal.

„A Harez se z tý blondatý slepice úplně pomát na rozumu“, žaloval Švácnul, „Dokonce se nabídl jako doprovod na zpáteční cestu. Asi bude chtít, abysme jeli s ním“.

Darlen Moorhed si dřepł obkročmo na židli.

„A my taky pojedeme. Eiener nás nejspíš požádá o pomoc a my s ní pojedeme, i kdyby to mělo bejt zadarmo“.

„Cože?“, zarazil se Yall Rebled.

„A navíc pojedeme, i kdyby nás nepožádala“.

Mezi Nurnskými se rozhostilo naprosté ticho. Darlen se nadechl a dal se do vyprávění o všem, co mu řekl Kalleste. Celé to povídání se točilo kolem jedné osoby, s níž měly obě dívky společného jen málo. Tou osobou byl jistý Krivig Kromset.

Eiener Heikornatská byla poměrně pověstná svými milostnými romány, z pomyšlení na něž nemálo mužům vřela krev v žilách. Jedním z nich byl i vojevůdce Nothgerd, který ač v pokročilém věku, přesto byl znám jako častý host v Červené sedmě. Stalo se tak asi před třemi lety na argyllském hradě, kdy vojevůdce jako přítel a průvodce prince Lintholda pobýval v jeho blízkosti a na královském bále se poprvé poznal s Eiener. Ta dívka jej přitahovala a on se jí dvořil. Tam také na Nothgerdovu osobu padl stín podezření, když jej Eiener označila za zvrhlíka, který ji chtěl v noci připravit o čest. Nothgerd, ač se zařikal, měl z ostudy kabát a jen díky Lintholdově dobrému vztahu s mallikornským králem Aranem se celá špinavá záležitost vyřešila v tichosti vojevůdcovou omluvou k dívce. Bylo však tehdy na válečníkovi znát ponížení, které v něm později vyvolávalo návaly hněvu, kdykoli té trapné příhody někdo nechtíc vzpomněl. Linthold měl o heikornatské krasavici své vlastní mínění, neboť sama naň kladla sítě lásky, takže starému příteli neměl nic za zlé a nevyvodil z toho žádné důsledky.

Nicméně Eiener vstoupila do Nothgerdova života dnešní noci znovu a rozjitrila staré rány, které se nikdy nezhojily. Byly to rány na srdci a hrdosti muže, který stál v čele gwendarronské branné moci dlouhou řadu let. Událost, při níž vojevůdci selhaly nervy, už nešla

králem Lintholdem nikterak nechat bez povšimnutí. Udělal, co musel. Zbavil starého přítele veškerých výsad a odvolal jej z čela armády na zasloužený odpočinek. To bylo nejpříjemnější řešení. Za vrchního vojevůdce jmenoval Kriviga Kromseta, nadějného člena královské družiny.

„Pěkná zmije, ta černovlasá madam!“, uplivil si alchymista soucitně.

„A ta druhá jakbysmet“, přidala si Wulpin.

„No jo, ale co z toho plyne pro nás?“, byl netrpělivý Krubrok Krouk.

„Problém je v tom, že Krivig zmizel a nikdo to nehlásil“, řekl vážně Darlen, „A zase v tom má prsty ta ženská“.

Krivig Kromset byl tenkrát na argyllském hradě také. Říká se, že dívku miloval a také si s ní dopisoval. K poslednímu prokazatelnému setkání s ní došlo v Naglinu před osmi měsíci. Nedlouho poté Krivig Nothgerda požádal o povolení ke krátkému opuštění služby. Měl naň plný nárok. Se sedmi svými muži vyrazil strávit dovolenou do Heikornatského panství. Už se nikdy nevrátil, avšak tuto skutečnost nikdy nikdo neohlásil. Nikdo z přátel, starého Nothgerda nevyjímaje, nechtěl nadějnému Kromsetovi zkazit kariéru. A dnešního dne byl Krivig jmenován vojevůdcem a král o jeho zmizení neměl potuchy. A je jisté, že brzy jeho nepřítomnost vyjde najevo. Pak se dá předpokládat, že by se králův hněv svezl po všech, kteří do té doby mlčeli.

„Kalleste chce, abysme se dostali do Heikornatu a přivezli Kriviga“, dokončil vyprávění Darlen, „A Eiener nás do svého kraje dovede, aniž by cokoli tušila. Kalleste si myslí, že je vojevůdce zavřenéj ve vězení nebo v nějakým pracovním táboře“.

„To by se klidně vod tý coury dalo čekat“, houkl bojovně Traskatul Drtinosa.

„A kolik dostaneme?“, zeptala se Wulpin Zivrilová.

„Hodně za zprávu“, odpověděl Moorhed tajemně, „A ještě víc za vysvobození“.

„Když říkáš hodně, tak to teda musí bejt fakt slibný“, zamnul rukama Dyni Longodon.

Ráno bylo pro Yalla Rebleda skutečně kruté. Nejenže ho nepředstavitelně bolela hlava po včerejší pitce, ale ještě ke všemu někdo mlátil do dveří jeho nového domu. Silné údery do masivního dřeva se rozléhaly ložnici.

„Co... co se děje?“, zeptala se rozespalá Vavřinka a otočila se poděšeně na svého muže.

„Nějakej vůl nemá v sedm ráno co lepčího na práci“, odsekl Yall a vyhrabal se z duchen, „Asi někomu rozbíjí hubu!“.

Došoural se ke klíce a vztekle otevřel. Uvítala ho tvář Hareze, rozšklebená od ucha k uchu. Barbar byl nezvykle bodrý a výřečný.

„Zdar a sílu, parde“, zvolal, „Vedu k tobě pannu Eiener“.

Přítom lišácky dloubl přítele do žeber. Iriga stála vedle barbara a byla celá zrůžovělá. Eiener se prodrala před ně a vtačila Yalla dovnitř. Byla vzteklá.

„Mám pro vás práci. Padesát zlatek na osobu a den. Doprovod do Heikornatu a platba po splnění úkolu“, řekla stroze, „Berte nebo nechte být“. Její mluva jakoby zdrsněla.

V chodbě se objevila rozespalá Vavřinka Reblledová. Táhle zívla a slušně pozdravila.

„Á, hodná ženuška“, změřila ji Eiener pohledem a vystrčila bojovně bradu. Pak kvapně opustila dům. Za ní tiše odcupitala Iriga a za Irigou se rozeběhl Harez. Zamířili ke Hrochovi.

„Kdopak to byl?“, podívala se na manžela zkoumavě Vavřinka.

„Ále“, mávl rukou Yall, „Jedna protivná ženská“. Při těch slovech se nejspíš trochu zastyděl.

Nurnští byli v zásadě připravení vyrazit. Někteří si sbalili rance ještě v noci. Že dnes odjedou, mnozí tušili. Proto se v hostinci sešli poměrně rychle. Jediný, kdo se cesty odmítl zúčastnit, byl Rien Gwardit. Ale nabídl se, že s dívkami dojede do Nurnu a přiveze je v té jejich omlácené bryčce.

„Pánové, tady si rozeberte žejdlíky, a mám pro vás i ty vaše papírky“, usmál se hostinský Jeremiáš.

„Jaký zase papírky?“, protočil oči v sloup Rabiňák Švácnul.

„No na volbu vůdce výpravy, přece“, zasmál se starosta Moorhed.

Tak, tak. Každá pořádná práce si zasluhuje svého předáka. Za vůdce nadcházejících dní si druzi vyvolili zkušeného válečníka Yalla Reblleda.

„Díky“, řekl svoji struchnou děkovací řeč.

Asi o polednách dorazil Gwardit na kozlíku povozu a slezl na zem.

„Do sedel!“, zavelel vůdce.

„Já nemám koně“, zvolal vyděšeně Švácnul, který náhle zjistil, že rozkaz je proň neproveditelný. Ještě štěstí, že měla Attrien

Moskytová ve vsi chov koní.

Posadili toho ubožáka na Gwarditovo zahřáté místo. Na prkennou lavičku vozky. Švácnulův nový vyzáblý koník byl zapřažen do postrojů. Yall Reblled s Harezem byli dívkami pozváni strávit cestu do kočáru. Vůdce mávl rukou a nurnská jízda vyrazila vpřed. Pod Janternem stál Rien Gwardit ve svém mocném rouše a mával na rozloučenou. Mával a zmenšoval se, a stejně tak i Jantern, až z nich byly dvě malé tečky, které se píší nad měkkými ‚i‘ ve slově Trindindol. Když to tedy napíšete správně.

A klapání kopyt zvonilo nad vozovou cestou, která se mírně vlnila lukami směrem ke Gorganu.

8. Patálie na aderském hrádku

Taverna Mlejské kolo nepatřila zrovna k vyhlášeným krčmám královského města této chudičké země, nicméně pro pouhé přečkání jedné noci plně postačovala. Pokoje nebyly velké, dvě obyčejné postele, noční stolek, židle, zrcadlo a vyřezávaná almara na šaty byly jediným vybavením každého z nich. Zato byly volné, takže každý mohl spát sám a udělat si pohodlí. Poutníci se dosyta najedli a před spánkem jako obvykle chvíli rokovali. Eiener seděla vedle Yalla Reblleda a přitom se lehce dotýkala útlu nožkou jeho kolene. Nebylo mu to nepříjemné, ale nemohl si nevšimnout, že ty občasně dotyky nejsou náhodné. Chvilí zabloudil vzpomínkou ke své mladé ženě Vavřince, ale mávnutím ruky představu zaplašil. Je přece chlap, tak proč si taky nedopřát zakázaného ovoce. A když si byl docela jist, co Eiener chce, položil jí pod stolem ledabyle dlaň na klín. Dívka naoko cudně sevřela stehna, avšak ani na chvíli se neodtáhla. Namísto toho dál vykládala malému Krubroku Kroukovi svůj náhled na lyrickou poezii.

Když se dveře pokojů nadobro zaklaply, přišla Eiener, strojeně červenolící, do Yallova pokoje. On se pro jistotu rozhlédl po chodbě, jestli se tam nekrčí nějaký čumil, zavřel dveře a skrze petlici prostrčil dřevěný kolík. Divoce se milovali, ale při té příležitosti se ze sebe navzájem pokoušeli tahat informace. Oba dva dobře věděli, proč tu jsou a co chtějí, ale zároveň jim spolu bylo dobře. A ob dva pokoje dál se pářil Harez s prostomyslnou Irigou. Mezi barbarskými kmeny se tomu totiž říká páření se samicí, tedy věc pro bojovníka dosti podružná, leč nezbytně nutná pro uchování kmene.

„Jed' opatrně, nemešlo!“, zaječela Eiener, hlavu vystrčenou z okénka, když vůz najel na kámen.

„Ano, paní“, omluvil se uctivě Rabiňák.

Zprvu široká obchodní cesta se poté, co odbočili na gorganské městečko Adra, změnila ve vozovou cestu úzkou, kamenitou a plnou výmolů. Nurnští nevěděli, proč tak náhle dle přání paní změnili směr, ale bylo jim po tom houby. Kallesteho úkol zněl dovést dívky do Heikornatu a v rámci možností a dobrého vkusu splnit, co si zamlouval. A navíc za to měli dostat slušně zapláceno.

„Najdeme si nocleh“, řekla panna Eiener Yallu Reblledovi.

Iriga seděla vedle zavalitého Hareze a důvěrně se mu opírala o rameno. Rabiňák Švácnul, prostoduchý vesničan, si usmyslel, že na kozlíku bude dávat větší pozor, aby pro panstvo byla cesta příjemnější.

„Snad mi nabídněš pomoc, holomku!“,

vztekala se Eiener, když vozka včas nepřiběhl a nepomohl jí sestoupit po schůdku z vozu.

Barbar Rabiňák se na okamžik zatvářil dotčeně, ale bryskně přiskočil a křikem se omlouval.

„Nevíš, jak se chovat k dámě!?!“,

vyjekla, když ji snad příliš silně stiskl loket.

„Nech ho“, ozval se Yall Reblled, který si už s černovláskou, pochopitelně, nějakou dobu důvěrně tykal, „Je to sice buran a trouba, ale patří mezi nás. Není to žádný sluha“.

„Pche!“, zvedla povýšeně nosík a barbarovi se vytrhla.

Rabiňák Švácnul stál v mírném úklonu a s čepicí uctivě smeknutou. Za ním, na zdi domu, se houpal vývěsní štít formanské krčmy V zatáčce.

Podomek odešel ustájit koně hostů a hostinský nabídl své nejlepší pokoje. Nurnští se unaveně rozesadili kolem stolu. Vypadalo to, že se zase jednou dobře najedí a popijí. Dívky si udělaly pohodlí, ale mladá madam byla očividně jako na tní. Hýřila sice humorem, ale po očku sledovala krčmáře, kterak hbitými prstíky plní korbele a obskakuje ostatní hosty. Potom vstala a rázným krokem si to k němu namířila. Hovořili spolu nějakou chvíli, což však družiníky příliš nezajímalo, neboť se věnovali svým břichům.

„Dnes večer s vámi nepobudeme“, zavedla řeč Eiener, když se vrátila, „Jsme pozvány do sídla aderského pána“. Nurnští zvedli

překvapeně hlavy.

„Ale já...“, vykulila prosebně oči Iriga a pustila Harezovu dlaň.

„Drž zobák!“, houkla Eiener sprostě a kývla hlavou směrem k dřevěnému schodišti do patra.

Iriga sklopila zrak a vstala. Obě odešly.

„Dost by mě zajímalo, co ta sůva kuje“, pronesla do ticha Wulpin Zivrilová.

„No co, aspoň se v klidu pobavíme“, řekla vesele Viola Pelouchová, která v obou cizích dívkách cítila nevítanou konkurenci.

„Jo, a slouha by neměl pít, když dámy na noc pojedou na freje“, rýpl si do barbara Krubrok Krouk.

Rabiňák Švácnul do sebe hodil dva korbele a lusknutím objednal třetí. Byl skutečně unavený a minil se zpít do nemoty.

„Ať si třeba prošlapou kramfleky“, zahlaholil bojovně, „Ze mě nikdo vola dělat nebude!“.

A potom zanotoval tu svoji oblíbenou Buch, buch, mehaj a přisprostlou Rozárko Švácnulová, tatíček není doma. Ti muzikálně nadanější se k němu sborem přidali.

Hostinský se zarazil na půli cesty mezi pípou a hostem, zrak přilepený na schodišti, po kterém zvolna sestupovaly dvě dámy ve večerních róbách. Zřejmě se mu nestávalo často, aby jeho podnik sloužil takovým vzácným hostům.

„Vozko!“, vyzvala Rabiňáka černovláška a loupala očkem ke dveřím.

„Já... já...“, vykoktal ze sebe.

Oči druhů doslova visely na barbarově skelném pohledu.

„Já nikam nejedu. Jsem zemědělec... Nejsem slouha... Jsem zemědělec...“.

„Tak za tohle“, pronesla tvrdě, „za tohle zaplatíš“.

V jejich očích byly blesky. A Rabiňák Švácnul si oddechl, když vyšly na ulici. Dokázal se postavit příkoří, které na něm bylo pácháno. Jeho otec by byl za to naň pyšný. Na oslavu vítězství se zpil tak prkenně a strašlivě, že jej museli odnést.

„Yalle, prosím tě, otevři!“, vzbudil

poklidně spícího válečníka jakot z chodby.

„Prosím tě!!!“.

Kdosi chvatně bušil na dveře a on po hlase poznal Eiener. Rychle vyskočil a hodil na sebe košili. Musely být nejméně dvě hodiny v noci, možná, bratru, půl třetí.

Dívka vběhla dovnitř a padla Yalloví kolem ramen. Vzlykala a zatínala zbledlé pěsti. Na chodbě stála strnule Iriga a tvářila se rozpačitě.

Rebled si všiml, že má Eiener potrhávané šaty, když se jí podíval do usazených očí, uviděl tmavou podlitinu, která se rýsovala na útlém hrdle.

„Svedl mě, prasák, byl tak hrubý!“, zařvala hystericky a zdálo se že brzy omdlí. Znovu se doň zavěsila. Yallův tázavý pohled se setkal s Iriginým. Stála jako sloup a z jejích očí četl cosi, co v něm vzbudilo pochybnost.

„Chci vidět krev toho chlapa!“, houkla černovláška a skutečně omdlela.

Yall Rebled odnesl Eiener do jejího pokoje a řekl Irize, ať u ní do rána počká. Potom šel dospat. Ráno moudřejší večera.

U snídaně druhům všechno řekl. Trpělivě počkali, až dívky přijdou.

Eiener měla ztvrdlé rysy, z jejích očí číselo nenávisť. Jídla se ani nedotkla.

„Chci, aby ten šlechtickej spratek chcíp!“, procedila skrz zuby drsně, „A chci, abyste ho sprovedli ze světa před mejma očima. A ta jejich salaš ať lehne popelem!“.

Chvilí bylo ticho.

Pak se ozval Harez: „Bohové vědí, jak to bylo“.

„Správně, nikdo se vraždit nebude“.

Eiener zesínala a věnovala ostrý pohled Yallu Rebledovi. Ten pokrčil rameny a přitakal.

„Parchante!“, vyštěkla, „Za to budete pykat - všichni!“.

Když vyrazili na cestu, byla už klidnější. Dokonce se občas zdálo, že má lepší náladu. Rabiňák Švácnul seděl na kozlíku a byl rád, že se blíží konec cesty. A že se zbaví protivné povinnosti. Od samého dřepění na prkenném kozlíku jej svrběl zadek.

9. Konečně v Heikornatu

Heikornatské panství, jedno ze čtyř svobodných a rovnoprávných lén, tvořících na základě panské listiny vzhledem k okolí souhrnné území jménem Khanderwaed, byl malý pruh země, ležící v jihovýchodní části tohoto územního svazku. Khanderwaed sahal na severu až ke Grullduině, jež odděluje Mubarrathskou říši, a na západě k Olvornu, zemi vzniklé spojením zcivilizovaných barbarských kmenů za doby tak zvaného Tharbekhova povstání. Heikornat, sídelní a jediné

město panství, přivítal Nurnské prašnou vozovou cestou, táhnoucí se mezi selskými domy a stodolami. Na rynku, kde si všimli krčmy bez jakéhokoli vývěsního štítu, zahнули doprava. Po několika stech sáhů se na vyvýšenině vynořily šindelové střechy Eieneřina domova. Jestliže Nurnští čekali nějaký menší hrad, museli být značně zklamaní. Větší selské stavení, vybudované do písmene U, se dvěma patry, bylo dokola obehnáno obyčejnou palisádou. Nad vstupní branou stavitel jako třešeň na dort pověsil dřevěný erb honorace, ze kterého děsí oprýskal valnou část barvy. Říkejme tedy tomu sídlu panský dvorec.

„Otče!“, vykřikla Eiener a rozeběhla se k obtloustlému, docela mile vyhlížejícímu vousáči, který vyšel ze dveří v domácích papučích.

„Vítej doma, holčičko moje“, pohládl dívku po vlasech a objal ji.

Nurnští seskočili z koní a rozhlédli se po chudíčkém nádvoří, připomínající spíš větší dvorek, po kterém se bezcílně plouhalo několik chlapů, pravděpodobně stráží. U palisády stály přilepené jednoduché dřevěné boudy, ukrývající zřejmě stáje, komůrky pro vojáky, skladiště a místa pro další hospodářské účely. Eiener se zvonivě chichotala, potom ukázala na Nurnské a odběhla dovnitř.

„Můžete si ustlat v přístavku, chlapci“, zavolal heikornatský pán a krátce zamával na pozdrav, „O koně se vám postarají a jídlo a pití pošlu po kuchaře. Ať vidíte, že na mém panství se o hosta umíme postarat“.

„Takže já spím tady“, hodil barbar Harez tlumok do kouta pudy nad stájem. Lezlo se sem po žebříku a všude leželo a vonělo seno. Nurnští si rozbalili deky a udělali si pohodlí. Vůdce Rebled rozdělil hlídky. Někáká starší hospodyně přinesla jídlo. Darlen Moorhedd vikýřem pozoroval okolí. Západ se mírumilovně zahálil do červánků.

„Haló“, vyrušil jej ze snění ženský hlas. Koukl dolů a uzřel Irigu v bílých květovaných šatech.

„Je tam, prosím, Harez?“.

„Harez má na bráně návštěvu!“, otočil se Darlen do rohu a koutky úst mu cukaly.

„Jo“, zavrčel barbar, podrbl se ve vlasech a vykukl se z hnízda.

Darlen Moorhedd ty dva pozoroval, jak zavěšení do sebe odcházejí směrem k domu. Přišlo mu trochu líto, že na barbarově místě není on. Chudý kluk z Nirku, který se protloukal životem, jak se dalo.

„Harez už se nejspíš nevrátí, takže hlídku místo něj má Třaskatul Drtinosa“, řekl vůdce.

Všude byl klid, jen ze stájí se ozývalo spokojené frkání koní. Ani nebylo potřeba hlídat, ale trpaslík Třaskatul poctivě rázoval po zšeřelém dvorku a počítal kroky, aby mu stráž rychleji ubíhala. Když už se mu oči únavou zavíraly, zpozorněl. Zaslechl bouchnutí dveří. Od domu kdosi přicházel se svící v ruce. Byla to panna Eiener, v noční róbě. Třaskatul ji neměl moc rád, protože byla taková divná. Došla až k němu, plamen ozařoval její jistě krásnou tvář, která se zdála být jako vytesaná z mramoru. Chtěl slušně pozdravit, ale dívka jej nepustila ke slovu.

„Řekni tomu svému Rebledovi tohle: vrátíte se do Adry a zplundrujete to, co jste měli zplundrovat už dávno. Nikdo nepřežije. A hlavu parchanta tamního pána chci do dvou tejdnu dostat na stříbrným podnose. A otec se o tom nedozví. Jinak nebudou žádný peníze a budu se muset svěřit s tím, jaký nepěkný věci se mnou pan Spravedlivej na svým loži dělal...“.

„To myslíte Yalla?“.

„Jen se nedělej - ty ses na to s ostatními samozřejmě koukal“, řekla jízlivě, „Takže dva tejdny. Jestli souhlasíte, tak ráno vyvěsíte Rebledovy špinavý spodky do okna. A jestli tam ty spodky nebudou, tak se klidně otci přiznám hned. Má pro mě slabost a umí bejt moc zlej“.

Třaskatul Drtinosa stál jako zařezaný. A Eiener mu ještě na odchodu poslala polibek po větru.

Ráno v půdním vikýři vlály hnědé spodky Yalla Rebleda z vláčené krokodýlí kůže.

„Kurva jedna“, vztekal se válečník, když si navlékal jezdecké kalhoty na nahé tělo, „Jestli chytmu vlka, tak budu hodně protivnej“.

„Hele, zkus se tvářit aspoň trochu příjemně“, poplácal ho po zádech hraničář Darlen, „Sbalíme se, rozloučíme, stavíme se v knajpě dóle ve městě a máme čtrnáct dní k dobru na to, abysme se rozhodli, co dělat dál“.

Harez, jenž dnešní noc strávil v útulném pokoji plavovlásky, dřepěl a popíjel bylinný odvar z plechového šálku.

Eienerin otec neztratil nic ze své vcerejší bodrosti.

„Tak už jedete, chlapci?“, rozpřáhl náruč na důkaz vděku, „Dostanete nějaké jídlo na cestu. A

doufám, že vám dcera za vaše služby zaplatila“.

Při těch slovech se k ní obrátil. Eiener se mile usmívala.

„Jistě, pane“, přitakal Dyni Longodon.

Yall Rebled se zatvářil rozpačitě: „Já hlupák, zapomněl jsem na ty spodky“, a ukázal na vikýř.

Eiener se rozpustile zahihňala.

„Hodně štěstí, chlapci“.

„To je samý chlapci sem, chlapci tam, a na ženský se vůbec nehleď“, postěžovala si Wulpin Zivrilová, když zkroušená Nurnská jízda krokem sjížděla do města.

V hospodě dřepěl Rien Gwardit, pil pivo a zmateně gestikuloval s krčmářem. Když vešli Nurnští, zřetelně se mu ulevilo.

„Původně jsem nechtěl jezdit - kuliva jistěch trindindolskejch záležitostí, ale nakonec mi to nedalo“, usmál se od ucha k uchu elf.

„To jsem rád, že ses tak rozhod“, poplácal ho po zádech Darlen Moorhedd.

„Zařídil jsem co se dalo a na zbytek, co nepůjde zařídít cestou, se vykašlu“, založil si ruce na prsa, „Von se ten Trindindol beze mě taky nepoloží, když vydržel celejch sedumset let“.

Nurnští se v klidu najedli a probrali situaci. Na Adru se nepotáhne, to bylo jasné. O peníze nešlo, ty už považovali za nenávratně ztracené. Důležitý byl Krivig z Kromsettu, Kallesteho úkol, na nějž se už trochu pozapomnělo. Bylo potřeba se od něčeho odpíchnout, zjistit nějaké informace. Od hostinského se dozvěděli, že jistí cizinci, vojáci, před několika měsíci skutečně v sídle pána z Heikornatu pobývali, ale kvůli nějaké neshodě, ve které figurovala panna Eiener, město opustili. Neznámo kam. Nurnští se rozhodli ve městě zůstat a zjistit něco bližšího.

„Pane krčmáři“, zvolal Rien Gwardit, „Chtěli bysme pokoje tak na dva až tři dny včetně ustájení“.

Hostinský přiběhl a zeptal se: „Nemějte mi to za zlé, pánové, ale účtovat si budu dopředu. To víte, lidé jsou různí“.

„Není problém“, odhrnul kouzelník cíp plamenatého pláště a hodil na stůl několik zlatek, „Stačí?“.

Chlapovi ztuhl úsměv.

„No, jen ber“, vybědl jej kouzelník s nonšalantností boháče.

„Nechtějte mě dostat do maléru“, zavrtěl hlavou krčmář a posunul peníze zpátky ke

Gwarditovi. Přitom si dával pozor, aby si jeho odmítnutí všimli i ostatní hosté. „Zlato nesmím brát a taky neberu. Nepůjdu kuliva vám do šatlavý“.

Nurnští se zatvářili krajně nechápavě. Jelikož však bylo jasné, že pání jsou cizinci a nějakou záhadou se jim nedostalo cti znát přísný panský výnos o khanderwaedské měně, celou věc vysvětlil. Nepřilíš bohatým Khanderwaedem vedoucí odnož severské obchodní cesty, která skýtala obchodníkům možnost volby vyhnout se barbarskému Olvornu a jeho krutým mýtům či daním z tovaru, dala vzniknout v hlavách urozených z této výhody vytěžít. Proto byla sepsána panská úmluva a podepsán přísný výnos o jednotném platidle, denuku, laciném slitinci stříbra a cínu, jenž vzhledem k běžné zlatce měl trojnásobnou hodnotu. S ohledem na přísný zákaz směnného obchodu, jakož i výměny platidel, tak veškeré výhody plynoucí z tohoto nařízení týkaly se pouze panských pokladnic.

Zaražení hrdinové z Gwendarronu se dohodli s hostinským, že místní měnu seženou, a on, vzhledem k okolnostem, souhlasil s tím, že jim útratu s jistou přírážkou bude prozatímně psát na futuro.

Dva dny strávili nad stolem plným korbelů a talířů s jídlem. Bylo jim dobře. Všimli si vesničana, který po nich pokukoval, tu a tam odcházel a zase přicházel. Nebylo těžké poznat, že jde o nepřilíš zručného zvěda panny Eiener. Byl z jejich počínání očividně zmatený a to jim dělalo radost. Během té doby Rien Gwardit, kouzelník družiny, podnikl tři výpravy do panského dvorce. Šel vždy sám a neviditený, za podpory věrného havrana. Zbytek družiny se věnoval tomu, jak to navléci, aby tajně s hostinským sjednali směnu peněz. Nakonec chudáka díky vyjednávačskému umění Dyniho Longodona přemluvili. Darlen Moorhed ihned odešel do města shánět mapu země.

„Furt si čte nějaký básničky... počkejte“, hrbal Rien kdesi pod četnými přehyby pláště, než našel papír s poznámkami, „Tady to mám - Ištván: Láska v lukách vonících...“

„To není důležitý“, řekl netrpělivě alchymista Dyni, „Co tam máš dál?“.

„Pak už jen vyžívá, prostě dělá běžný věci - jó, a chodí za ní nějaký chlap, kerej jí donášá, co děláme a že nic neděláme“.

„Támhleten buran?“, ukázal nenápadně na muže sedícího osamoceně v rohu Krubrok Krouk.

„Jo“, odvětil kouzelník.

„A vona?“.

„Vzteká se...A taky má nějakýho milence, no, spíš kořena... počkejte, Hengirel se jmenuje, syn pána Bradoka z Eiffery. Když jsem odcházel, psala mu dopis a zavolala služku, ať přivede posla“.

Nurnští se na sebe významně podívali.

„Pane hostinský, platíme!“, vymínil si pozornost krčmáře Yall Rebled.

Hraničář Moorhed, zatímco si šněroval kožené boty, narychlo studoval mapu.

Nurnští naoko vyjeli směrem na Gorgan. Dělalí, že si nevšimli muže, který z hospody vyběhl na ulici a jejich kvapný odjezd sledoval. Při první příležitosti za městem jízda zahrnula do polí a provedla oblouk směrem k severozápadu. Na dohled vozové cesty, vedoucí z Heikornatu do Eiffery, sídelního města eifferského pána, zalehli do pšenky a čekali, až pojede Eienerin posel.

Dva kupecké vozy nechali být. Zaútočili až na osamělého jezdce, vybaveného velmi, velmi nalahko.

Yall Rebled jej dostihl jako první. Jeho válečný kůň se vzeplal a prudce nakopl jezdeckého oře poslova, ten se splašil a vyhodil svého pána ze sedla. Chlap žuchl na zem jako pytel brambor, a než stihl pochopit, co se děje, už byl obklíčen divoce se křenicími Nurnskými.

„Chopte se ho a hybaj k támdletomu remízku!“, vyštěkl vůdce rozkaz.

Třaskatul Drtinosa a Rabiňák Švácnul se zhostili odvrácení zajatce. Už je srběly pracky z nedostatku pořádné válečnické práce.

„Drahý Hengireli, vzpomínka na Tebe je jediným mým světlem denním...“, začel se nahlas do milostného listu, vonícího po jasmínovém květu, Krubrok Krouk, „bla, bla, bla... samý žvásty“.

„Je to coura“, zaškal vůdce Rebled, „Kdo ví, co má zase za lubem. Uděláme dobrej skutek, když ten blábol spálíme“.

„A ty, chlape, budeš mluvit, jinak pocejtíš takový muka, až se bolestí počůráš!“, pustil na zajatce trochu hrůzy barbar Harez.

Řekl vše, co věděl. O nerovném milostném vztahu panny Eiener s mladičkým a nezkušeným Hengirelem. O jejím zhýralém životě. A také o Krivigovi z Kromsettu, který byl pozván na heikornatský dvorec, ale pak čelil podezření

z nemravností učiněným mladé dívce. Jak majetek Krivigův a jeho společníků byl zabaven a jim se jen s holými životy podařilo uprchnout z města. Jak bez peněz a jen ve spacích úborech zmizeli někde v Eiffery. Tam se ztratila jejich stopa. Eiener a její otec po nich pátrali, leč marně. Snad proto, kvůli pomstě na Krivigovi začala vztah k Hengirelovi. Alespoň tak se mezi lidmi povídá.

Vůdce stál zamyšleně, potom upřel oči na Hareze a přejel si prstem po hrdle. Harez významně juknul po Třaskatulovi. Ten zavrtěl hlavou a věnoval pohled Rabiňáku Švácnulovi. Bylo ticho.

„Já ho zabiju“, řekl rozhodně barbar Švácnul.

Nurnští poodešli dál a sledovali popravčího, kterak tasil meč a jedinou ranou sřal Eienerinu poslovi hlavu. Potom bezvládný trup přikryl několika větvemi a nasekanou travou.

„Tak a máme družinovýho kata“, neodpustil si drobnou poznámku Dyni Longodon.

10. Zredechův oddíl

Tyaru, vesničku rozkládající se podél přímé cesty do Eiffery, minuli širokým obloukem. Věděli, že fakt o zavraždění panského posla, vyjde jednou na světlo, a nechtěli za sebou zanechat stopy. Navíc se dalo očekávat, že Eienerini zvědové by případně pátrali právě tímto směrem. Kolem hlavních cest.

„Zeptáme se na Sekořově pile“, řekl Darlen Moorhed, když dala jízda na chvilku odpočinout koním, „Je to pěkně stranou a dá se předpokládat, že chlapi na útěku by právě tady mohli hledat útočiště“.

„Jasná věc“, souhlasil vůdce.

Několik chatrčí bylo nevzhledně rozmístěno na malém prostranství plném naskládaných klád, fošen a trámů. Z velkého přístřechu, tvořeného jen kůly a šindelovou střechou, se na příchozí zlověstně šklebily obrovské zuby dvou pilových listů, vertikálně zavěšených v rámech. Rámy byly připojené k převodům mlýnského kola, dnes zastaveného. Koryto náhonu bylo vyschlé, neboť stavidla bránila přívalu hnací vody z říčky Eblassan, vlévající se nedaleko odtud do širých vod jezera Khenneh. Přimo pod pilou vbíhalo do proudu dřevěné molo, na kterém dva dřevaři rozebírali přední část ukotveného voru z čerstvých klád. Jinak zde nebylo vidět nikoho,

zřejmě nebylo dostatek práce a pila čekala na nový přísun dřeva z dřevorubecké osady Dreven na jihu ebelderské slati. Alespoň takový závěr se dal usuzovat z mapy.

Rien Gwardit, zkušený vyjednávač, sesedl a chvíli s dělníky jednal. Jeden z nich, barbar, ukázal k jednomu z domků a dál se věnoval své práci. Gwardit se vrátil, druzi seskočili ze sedel a hrmuli se za předákem.

Byl to podsaditý člověk s knírem, voněl směsicí pachu kůry, smůly a dřeva, a nikterak se netajil tím, že u něj několik mužů, pasujících na popis Krivigovy skupiny, skutečně před časem pracovalo. Pracovali tu jen krátký čas, a když vydělali něco peněz, svobodně odešli. Nic víc k těm osobám říci nemohl a nezajímalo ho, jestli se zde skrývali před zákony země nebo něčím jiným. Věděl jen tolik, že dělali poctivě, nevyvolávali mezi ostatními dělníky rozmišky a jistě pamatovali lepší časy. Po všem ostatním mu bylo putna.

První hmatatelné stopy, které by se bezradní Nurnští mohli chytit, se jim dostalo o nějakých šest sedm mil dále v malé vesničce Alteren, vystavěné na samém okraji Ebelderského lesa. Odtud už bylo dle mapy do Eiffery, sídelního města panství, co by kamenem dohodil. Na osobu kováře, nejstaršího z osadníků a jakéhosi předáka, který všechno ví a všechno zná, Numské upozornila malá dívka, hrající si v lukách se slaměnými panenkami. Rabiňáku Švácnulovi ještě teď ležela v hlavě její rozpočítávací říkanka ve starém jazyce předků.

*Ede, hude, khebel
nedehude ghuubel
lewen dhu ndu ebel
keke neide
hudhe dehei*

A už vůbec neznal její zapomenutý význam, prostý a bez příkras - ani krásu řeči dávných obyvatel tohoto kusu země. Nutno říci, že jej neznala ani ona.

*Jeden, dva, tři
čtvrtý umři
změň se v dřevo
aby bylo
hojně všeho*

Alterenský kovář, jistý Khabar Malizren, obrovitý barbar v kožené zástěře, se zprvu

Nurnských zalekl, nicméně brzy poznal, že ani jemu, ani nikomu ze sousedů nepřišli ublížit. Chtěli jen trochu jídla, nocleh a ustájení pro koně. A hlavně byli poměrně upovídaní, což kvitoval poměrně s povděkem. Ono člověka někdy potěší, když namísto věčného bušení do kusu železa a praskotu jisker z výhně slyší při práci také lidský hlas. Zvláště pak, když si může popovídat s cizinci, dozvědět se příběhy z cizích krajů a oplátkou vyprávět o tragických zdejšího lidu.

Krivíga z Kromsettu přímo neznal. Převyprávěl však příběh, který se před pár měsíci udál osobě pana Hengirela, syna eifferského pána Bradoka. Mladý Hengirel spíše než povinností, vyplývající z jeho postavení, věnoval se s oblibou kratochvilám. Největší zálibu nalézal v lovu - často pořádal hony v panské oboře, na které vyrazil se svou družinou, vedenou přítelem Herudem, velitelem panské posádky. Jednou však přišel málem o život. Na odlehlém okraji obory, až daleko u Blatského potoka, byl přepaden podivným mužem, zřejmě jakýmsi zběhlým žoldákem, který jej málem zabil, nebýt skupiny cizinců, vedené právě panem Krivígem. Ti zákeřného vraha zabili a byli Hengirelovi nápomocni dříve, než přispěchali Herudovi muži, roztroušení v lesích. Pán Bradok Eifferský velkoryse Krivigovy přátele pozval na panský dvorec a bohatě se jim odměnil. Několik dní v panském sídle pobýli a většinu času však trávili na vyjíždkách do okolí. Velmi se zajímali o toho mrtvého vraha. Jednoho dne však beze slova rozloučení zmizeli a nezanedbali za sebou nic. Prostě se sbalili a odjeli. Pán Bradok toto považoval za velkou neuctivost ke své osobě a nejspíš se jej útek Krivigových mužů hluboce dotkl.

„Hodně se tenkrát o jejich statečném činu mluvilo“, řekl kovář a odložil kladivo na kovadlinu, „Jsou lidé, kteří tvrdí, že je očaroval Jenu Bukhem a dočista je uhranul v dřevo“.

„Kdo je vlastně Jenu Bukhem?“ zeptal se s plamínky zvědavosti v očích alchymista Dyni. „Čarodějník... Alespoň byl za něj prohlášen“, pravil. A ještě řekl, že Jenu Bukhem byl barbar, druidský zařikávač, který ve službách eifferského pána jako hajný spravoval panskou oboru. Kdysi to býval dobrotivý a skromný muž. Žil na samotě v oborském domě, ale během posledních let se z něj stal podivín. Začal vést divné řeči, kterým nebylo zbla rozumět - o zlých silách vládnoucích Ebelderu a zlu, které se šíje na zem. Někteří tvrdili, že se zbláznil, jiní vyprávěli o jeho černých kouzlech, jimž se stal otrokem. Na každý pád bylo jisto, že se o oborský les přestal starat a

několikrát na dlouhou dobu zmizel. Údajně se také stýkal s divnými lidmi z Olvornu. Pán Tlachud jej v roce 1052 zbavil panské povinnosti a vykázal ze země. V té době také zákonem přísně zakázal čarodějnictví a jakékoli praktiky s nadpřirozenými silami.

„Čarodějnictví se v Eifferu trestá smrtí“, dokončil kovář svoje vyprávění.

„Jejdamane“, špitl Rien Gwardit a v náhlém popudu schoval ruce za záda.

Krubrok Krouk stál jako vytesaný.

„Ten les je nějaký divnej“, zabrumlal Harez, „Měli bysme se tam jít podívat“.

„Tak to je právě věc, kterou vám nedoporučuju“, dřepl si pan Malizren na kovadlinu, „Ten les není jen divnej. Je taky nebezpečnej. Nikdo už tam nechodí, pokud zrovna nemusí“.

„A to nám povídejte...“, ozval se Yall Reblled.

Kovář jim pověděl o divných řečech o divokých zvířatech, které se vedou. O lidech roztrhaných při cestě na dříví. A o zlých bytostech, o nichž se vypráví, které dáví všechno živé. Potom zmlklým druhům pověděl o Modrém panákově, chlapovi v roztrhaných modrých hadrech, který za nocí obchází Alteren a pozoruje. A o tom, jak se mu z komory ztrácí dřevěné uhlí do výhně.

„Je to divný tvor, ale už se ho nebojím“, řekl a zív si, „Myslím, že jenom obejduje, ale neublížil by. A ta trocha uhlí mě nezabije“.

„A vy myslíte, že si tím uhlím topí?“, zeptala se nedůvěřivě Wulpin Zivrilová.

„Spíš myslím, že ho žere... Ale jistě vím, že ho Jenu Bukhem znal. A ještě vím, že těm řečem o Bukhemovi, ať byl jakýkoli, nevěřím. Ale znáte lidi...“.

Ráno se druzi dosyta najedli a domluvili se s kovářem, že u něj nechají koně. Stříbrnými denuky samozřejmě nešetřili. Co taky s nimi. Plán byl jasný. Vyrazit do lesa a porozhlédnout se. Nic lepšího se dělat nedalo. Numští se připravili do bojové formace, zbraně v rukou. Nemohli tušit, co je v lese potká.

„No tak, Violo, hybaj do řady!“, houkl vůdce netrpělivě.

„Já... já...“, koktala malá hobitka, „Já s váma nepojedu. Jedu domů“. Až teď si všimli, jak je bledá strachy.

„A já, pardi, já taky nejdu“, řekl vážně kouzelník Rien Gwardit.

Kamarádi mu věnovali nevěřící pohled.

„Ne, že bych se bál, ale musím si zařadit

nějaký ty věci, co jsem o nich v hospodě mluvil“.

Ticho.

„De vo jednu trindindolskou záležitost“.

Ticho.

„Je to tajná záležitost. Musím se totiž setkat s jedním poslem, aby... kakraholte, nesmím vo tom mluvit... ale určitě vás doženu...“

Darlen Moorhed nejistě přešlápl a věnoval pohled vůdci.

„Slibuju...“.

Numští hrdinové se vydali lehkou chůzí do hloubi lesa. Zvolna stoupali po břehu říčky Beribel, která se vlnila ostrým zářezem koryta. Les okolo byl hustý a nepěstěný, často museli přelézat padlé kmeny listnatých stromů, různé žaby a vývraty. Z množství stop, pouhému oku zřetelných v blátě a vrstvě tlejícího listí, se dalo soudit, že právě tady se napájí zvíř z širokého okolí. Šli pomalu, bezcílně. Chtěli se jen dostat dál, do hlubin Ebelderu, kde tušili příčinu lidových povídaček, a navíc vodní tok byl jediným ukazatelem správného směru a taktéž směru, kudy se vrátit zpátky. Ebelder byl hustý, zšeřelý a k cizincům, navyklým civilizovanému životu, podivně nepřátelský. Našli místo, kde se zleva do Beribel vléval Blatský potok. Podél něj zamířili téměř jižním směrem až do chvíle, kdy se prudce stočil k západu. Podle mapy věděli, že právě tady musí koryto potoka opustit, pokud se nechtějí dostat na okraj panské obory. Mířili do samého srdce starého lesa, ohraničeného z jihu výběžkem pohorí Nogol, táhnoucím se až odkudsi z Mondragonu. Na mapě vyčetli místo, kde by měla být velká světlna, smáčená z jihovýchodu říčkou Neheir, mizející na konci svého toku v Ebelderské slati. Tuto světlinu si vytýčili za cíl jako možné místo pro klidné přecházení noci.

Několikrát se po cestě ztratili, terén byl vskutku nepřehledný, a mohli děkovat strážným būžkům a hraničářské mistrnosti Darlena Moorheda, že z cesty nesešli zcela a nezbloudili v zeleném šeru hvozdu. Navečer vyšli na okraj paseky, porostlé vysokou žlutou travou. Utábořili se a rozdělali oheň. Yall Reblled při večeri rozdělil hlídky a vytýčil místo, kam si družina rozloží houně. Bylo vcelku pěkné počasí a na déšť to rozhodně nevypadalo.

Traskatul Drtinosa udržoval strážní oheň, šavle položené na klíně, uši nastražené. Oči obezřetně upínal do temnoty, občas pošoupl polínko blíže středu ohýnku. Najednou ztuhl. Jejich

ležení se nacházelo v severovýchodní části velké paseky. Daleko na protější straně, kde se proti tmavomodrému nebi rýsovala černá hradba stromů, spatřil světlo. Plamen pochodně, či snad malého ohně. Byl si jist, že před chvílí tam ještě nebylo nic. A skutečně. Kus od prvního světla zazářil další jasný bod. Někdo rozžehl pochodně. Trpaslík lehl k zemi a probudil své druhy. To už z temného lesa mihotaly tři plameny.

„Divná věc“, špitl Dyni Longodon, „Měli bysme zjistit víc“.

„Může to být léčka“, ozval se hraničář Darlen, „Sou tři hodiny v noci. To se většinou ohně nerozdělávají“.

Rabiňák Švácnul uhasil strážní oheň dekou.

„Harezi, jdi to omrknout“, řekl vůdce Reblled, „Ostatní do bojového postavení!“.

Harez tasil a kývl souhlasně na kouzelníka Krouka: Můžeš“.

Krubrok Krouk opsal pažemi několik oblouků a procedil skrze zuby: „Chlábeš huš“.

Hareze protkla temnota. Zmizel. Byl slyšet pouze jeho vzrušený dech. Neviditelný barbar vyrazil směrem k jednomu z plápolajících světél. V místech, kterými prošel, šustila ohýbaná tráva. Tohoto zvuku se držel Krubrok Krouk, který se rozhodl jít na průzkum s válečníkem a být mu nápomocen, kdyby bylo třeba.

Harez spatřil hořící pochodně, zapíchnutou rukojetí do země a trčící vzhůru. Dělo jej od ní nějakých patnáct sáhů. Nikde nebylo ani živáčka, nepočítaje Kroukovo supení v zádech. Kráčel pomalu a obezřetně.

Všechno se seběhlo příliš rychle na to, aby mohl Harez jednat chladnokrevně. V přímém dosahu světla se malý kouzelník Krouk objevil před zraky nepřátel, skrytých v houštích. Zapraskala větve a do kruhu světla vyskočilo několik barbarů, oděných do kožešinových kabátů.

„Podlá lest“, blesko Kroukovi hlavou a všechno své soustředění věnoval vyvolání kouzla.

Prsk. Krouk zmizel, nebyl tu. Harez, ač neviditelný, nečekal na nic a dal se na úprk. Bylo mu jedno, kolik těch chlapů je a proč vyběhli bez varování. Utíkal pryč. Vysoká tráva hlasitě šustila a za Harezem se tvořil široký vyšlapaný pruh. Barbaři, v doměnce, že stíhají zmizelého kouzelníka, mu supěli v patách. Harez kličkoval a záměrně změnil směr, aby odvedl pozornost od vyčkávajících Nurnských. Barbaři supěli a začali řvát. Kdesi od říčky Neheir, kterou nurnský válečník tušil před sebou, se ozval hluboký zvuk

válečného rohu. Signál k útoku. Následovaly výkřiky a divoký úprk lidské masy. Útok ze zálohy. Teď mu to došlo. Nepřátelé se pokusili rozdrobit družinu a zaútočit z odkrytého křídla. Očekával však, že se s nimi Numští vypořádají, a utíkal k místu, odkud hlavní síla nepřítel vyběhla. Tam se s pronásledovateli vypořádá.

To, že v lese jsou nepřátelé, nemusel Krubrok Krouk nijak vysvětlovat. Ve chvíli, kdy určený doběhl ke kruhové obraně tábořiště, uslyšeli Numští válečný signál. Rychle se přeskupili do řady a tasili. Ze tmy se vynořily obrovité postavy válečníků, které divoce zaútočily. Řady se srazily a začal nelítostný boj muže proti muži. Nebylo možné váhat nebo přemýšlet. Natožpak jít někomu na pomoc. V té tmě to prostě nešlo. Šlo pouze o spasení vlastního života a bylo cítit, že protivníkům jde o to samé a jediné. Žlutá tráva se barvila krví.

Harez ucítil ránu do ramene a palčivou bolest. Podlomila se mu kolena, svalil se a instinktivně nastavil meč. Barbar, který mu dýchal na záda, se nabodl nechráněným břichem, opsal oblouk a zabořil se tváří do země. Jeho tělo po kluzké trávě sjelo několik sáhů dál a šplouchlo do vody říčky Neheir. Harez okamžitě vyskočil na nohy a zaútočil na dva muže, jejichž siluety ozářil svit luny. Byli vousatí a rozevlátí a řvali tak strašlivě, až tuhla krev v žilách. Když jej teď poprvé spatřili, prudce zaútočili a Harez měl co dělat, aby odolal. Jak bylo neocenitelné jeho bojové zkušenosti! Krev stříkala a i on se přistihl, jak nenávisťně řve, ačkoli to nebyvalo jeho zvykem. On spíš rubal v tichosti a chladně. Teď ale i on propadl emocím, vedeným takřka živelnou touhou přežít. Ne zvítězit a pokorit nepřítele. Jen přežít. Když ty dva dobil, měl co dělat, aby stál rovně. Nechtěl se už zapojovat do dalšího boje, tak třemi ráznými skoky přeskočil říčku a dopadl na protější písčité břeh.

„Zhebni, prašivče!“, zařval hluboký hlas a vzduchem se mihla bronzová čepel. Harez včas odskočil stranou a předvedl několik tajných fint. I protivník se zřejmě v umění šermířském vyznal. Kdyby bylo světlo a šlo by o nějaký ukázkový turnaj, zřejmě by se oko obecenstva potěšilo. Tady byla tma a život visel na tenkých šňůrkách. Těžko dnes říci, kdo byl tehdy větším mistrem meče, ale to není nutné. Na každý pád vrtkává štěšena stála sice jemně, ale přesto na straně Harezově. V poslední chvíli, když věděl, že jeho rána bude tou poslední, která rozhodne rovný souboj, stočil čepel meče tak,

že dopadla na plocho. Vousatý barbar padl na kolena a rozplácl se do písku. Harez vítězně zařval a vši silou mu dupl na koleno. Kostí zapraštěly a barbar omdlel. Harez v rychlosti sebral válečný roh, na který muž troubil, a trochu malátně se ubíral směrem ke svým druhům. Doklusal ve chvíli, kdy poslední muži padali k zemi, takže nebylo třeba dál zasahovat.

„Rozdělte voheň, kurva!“, řval Rebled jako smyslů zbavený, „Světlo!!!!“.

Měl ošlivý šlic přes tvář a jediné díky helmici měl hlavu celou. Košile mu mokvala krví. Wulpin Zivrilová hodila trs suché trávy do žhavých uhlíků a přistrčila doutnající polena. V mžiku vyšlehl jasný plamen, který ozářil to strašné místo. Všude, kam oko pohlédlo, se válely mrtvolky. Rabiňák Švácnuhl dřepěl na zemi bledy jako stěna. Měl ústa rozevřená dokořán a zíral na ránu šklebící se na břiše. Byl očividně v šoku. Dyni Longodon skákal mezi ležícími a obracel je tvář vzhůru.

„Svině!“, zařval a hlas se mu zajíkl, „Svině zákeřný!“.

Darlen Moorhed pohlédl na nehybné tělo, nad kterým se alchymista skláněl. Oči Traskatula Drtinosa byly vytřeštěné a nehybné. V těžkém pancíři zela sečná rána a tou prohřeška tmavá kaše. Chyběla mu levá noha. Byl mrtev, tvář voskovou.

„Hm“, zhodnotil Harez situaci. V jeho jediném slově však byl znát smutek.

„Co to bylo, u všech bohů, za hranoly?“, povzdechl si Krubrok Krouk.

„Mám zajatce“, procedil skrze zuby barbar Harez.

„Kde?“.

„Támhle u řeky“.

Sténající muž byl nevybíravým způsobem dovléčen doprostřed bitevního pole. Bezvládná noha volně visela v nepřírozeném úhlu. Snažil se bolest zakrývat, seč mohl, ale bylo zřejmé, že velmi trpěl. Nebylo třeba jej ani svazovat - stejně nebyl samostatně pohybu schopný. Teprve teď, ve světle ohně, který kouzelník Krouk přiřivil náručí suchého chrasť, si muže mohli prohlédnout pozorně a zblízka. Mohlo mu být něco kolem pětadvaceti let. Měl po ramena dlouhé rovně střižené vlasy kaštanové barvy, na skráních znatelně prokvetlé. Taktéž ofina byla zastřižena rovně, aby vlasy nepadaly samovolně do očí. V kovově šedých očích se mu zračila bolest, nenávist a strach. Vousy měl nepěstěné a husté, obočí se uprostřed nad nosem spojovala v jeden celek. Ve tváři i na rukou

měl jizvy, nehty ulámané, plné špíny. Jeho kožený kabátek, šitý dratví a zdobený prostě kožešinovými lemy, čpěl silně potem, močí a hlinou. Na krku měl zavěšenu masivní bronzovou ozdobu, jakési lité kolo plechu s vystouplým znakem stromu. Zdálo se, že to byl vůdce nočních útočníků. Druzi si všimli, že i ostatní jeho muži měli jen oštěpy, bronzové zbraně a kožené kulaté štíty. Ale co je zarazilo nejvíce, byl neobvyklý mužův jazyk. Ne že by mu nebylo rozumět, používal však některých výrazů, které v kruzích blízkých Numským hrdinům nebyly právě běžné.

„Takže, chlape“, začal s výslechem Yall Rebled, „Kdo jseš, co máš za lubem a kdo tě poslal?“.

Chlap byl evidentně strachy bez sebe, ač by tomu jeho vzezření nenásvědčovalo, a nedělal žádné obstrukce.

„Mě zvou vojvodou Gherebem“, řekl, „Jsemť předák průzkumníkův od Zredechova šiku. Jsem hotovenej zemrout za Dhenebel protiv Černejm pánům z Ebelderských věží. Jsemť hotovenej zemrout za Khanderwaedskou zem protiv černejm hordám a čárám z černejm mokřadův. Khanderwaééé!!!!“.

Zahřímal tak mocně, až se rozkašlal a chytil se za hruď.

„Co to meleš, hranole“, osopil se naň Harez.

„Jsemť viděl tvé černé čáry, mocimuži, jen se neruč“, sípl odvážně, „Jaks co smrdutý víchr přisvištěl a zhmotnil svoje hejždí a masovinu. Jseš slouha Ebelderu, černej nádeník!“.

„Jakěj já sem, u všech skopovejch hlav, nádeník, co?!“, zaječel barbar dotčeně, „Chceš asi rozbít hubu, co?!“.

„Zab mě, hejkale, drv můj leb. Věren zstanu svému vojvodskému slovu a více. Khanderwaééé!!!!“.

Vypadalo to, že bolestí omdlí, ač se přemáhal jak mohl.

„Harez, pocem“, zarazil rozlíceného válečníka Darlen Moorhed. Druzi odešli stranou a pološeptem rokovali. Vypadalo to, že ten chlap je blázen, na druhou stranu ale tady bylo něco, co nehrálo.

„Na mapě žádnéj Dhenebel není. Jen vesnice Dheneb na kraji lesa stejného jména“, oznámil hraničář Moorhed, co vyčetl z mapy, „A žádný Ebelderský věže tu taky nejsou. Jenom Ebelderská slat a nic víc“.

Bylo to krajně podezřelé.

Darlen se pokusil podniknout krok, ke

kterému se uchyloval jen zřídka a v krajní nouzi. Částečně ovládal některé aspekty tajného učení svých mistrů, učení o telepatických vjemech a jejich užití v praxi. Hraničář si zakryl oči a strnul, tváří obrácen k zajatci. Lalůčky uší mu zrůžověly a postupně nabraly temně fialovou barvu. Šlo z něj jakési napětí, tlak a zdálo se že někde uvnitř, pod jeho kůží, probíhá boj. Bylo to, jako když člověk zatají dech, ponoří se do kádě s ledovou vodou a snaží se to vydržet co nejdéle. Nedýchat. Trvalo to celou věčnost, ta směna byla dlouhá a nekonečná.

A v Darlenově hlavě se míhaly obrazy. Jeho mysl se stala součástí vědomí zajatce, ač jaksi oddělená a jemu skrytá. Ty obrazy byly zmatené a bez logické souvislosti se míhaly jeden přes druhý, prolínaly se a zatlačovaly navzájem do černé temnoty vůkol. Viděl palisádové kůly kolem dřevěné tvrze, lidi jemu neznámé a velmi cizí, kteří se hotovili k boji. Viděl šiky černých skřetů, táhnoucí a burácející ozvěnou kroků. A viděl Ghereba... nebo spíš jeho očima oddíl, kterému velel. A jako on cítil úkol najít cestu k Ebelderským věžím a přivést k nim Zredechův šik. Právě ten, který byl vyslán z Dhenebelské pevnosti zaútočit na zlo, které se v nich zrodilo. Ale víc než obrazy vnímal Gherebovy pocity. V nich naprosto převládaly ty z posledních měsíců, týdnů či dní. To Darlen nedokázal přesně určit. Ta beznaděj, strach a úzkost, která ho obklopovala, byla takřka nesnesitelná. Cítil, že ten muž si není jist sám sebou a v té chvíli pochopil, jaké pohnutky vedly jeho muže k tak silnému a nenávisťnému útoku na jeho družinu. Pochopil, že byli jako divoká zvířata, zraněná a zahnaná do kouta. A v tom všem Darlen vnímal ještě něco. Něco cizího a hrozivého, co sem nepatřilo. Jakoby v barbarově těle byla černá věc, nejhlubší hlubina, která s jeho podstatou neměla nic společného a přesto ji nějak ovládala. Oťásl se zimnicí.

Hraničář svěsil dlaně k tělu. Byl bledy a vyčerpaný.

„Nedokážu si to vysvětlit. Nemějte mě proto za blázna“, řekl tiše.

Pohledy se na něj mlčky obrátily, visely mu na rtech.

„Ten chlap sem nepatří. Je odněkud odjinud“.

„To vím taky, že se nenarodil tady na pařezu“, pokusil se o žert Dyni Longodon.

„Já vím, že to zní jako blbost, ale on je z jiného světa“.

„To je teda blbost“, zesinal Rebled, že by se v něm krve nedofezal.

„Jako by patřil do minulejch věků v jedený a tý samý zemi“, pravil pomalu, „Ale ani to není přesný. Těžko se mi hledají ty správná slova. Jako by patřil někam jinam a přitom ne. A zároveň jako by něco v něm tušilo, že neexistuje. Sám tomu nerozumím, jsou to jen pocity. Možná na to přijdu a pojmenuju to“.

„Počkej, čas přece nejde překlenout ani vrátit. To je nemožný a sama podstata světa je na tom jediným nezpochybnitelným principu založená“, vložil se do rozpravy jeden z mála vzdělanců v družině, alchymista Longodon, „To nejen že je dokázáno, ale prostě nemožný natolik, že by svět vůbec nemoh být světem. Prostě by neexistoval, kdyby nůž času nebyl přesnej, naprosto spravedlivej a neměnněj ve vztahu k okolí. Bez týhle jediný věci byste nebyli vy, nebyl bych já a kdybych třeba čirou náhodou byl, tak co by to, kurva, asi tak mohlo být za život?“.

Ten malý chlapík se rozohnil takovým hněvem, jak to u něj nebylo zvykem. A měl pravdu. Čas skutečně není a nemůže být v ničím područí. A kdyby snad byl, nebylo by kolem nás nic. Jen bílá nekonečná mlha. A ta mlha by nemohla být ani bílá - nebyla by barva. Ani ta mlha by nebyla. Bylo by tu nic. A když se to vezme kolem a kolem, ani to nic by nemohlo být, protože by neexistovala slova, která by tu podivnost popsala. A vědomí takového nesmyslu rozčílilo Longodona natolik, že se skoro neovládal. Jeho rozčilení se přeneslo na další druhy. Byli naprosto zmatení a otráveni.

„Dost“, řekl rezolutně vůdce, „Nepřemýšlejme co by bylo, kdyby bylo. Postavme se k tomu tak, že ten chlap tu jednou je, nepatří sem a je divnej“.

„Máš pravdu“, řekl vážně Darlen, „Lidský oko může vidět věci, který nejsou. Sou tady další nevyvstělitelný věci - třeba sugesce, živý sny nebo co já vim... halucinace“.

„Jenomže tady halucinace mi rozbila hubu“, přiznal se po pravdě Harez.

„Říkám třeba, tak myslím třeba. Bylo to příklad věcí, který se blbě vysvětlují, ale existují“, vedl dál svou hraničář, „Zabejval bych se tím, až přijde čas. Všechno je nakonec nějak logicky vysvětlitelný, aniž by to popíralo základní hodnoty a souvztažnosti. Takže berme to takhle: máme tu chlapa, který je nějak jiný a myslí si, že jsme čarodějníci z Ebelderskejch věží, který nejsou, ale možná někdy dávno byly. Ten chlap nás chce zabít, protože nás má za největší zlo pro jeho lid. A jeho kámoši se teďka válejí někde tady nahoře v lesích a čekají, že se vrátí. A jsou nápadně podobný

tomu chlapovi, který se pokusil zavraždit mladýho eifferskýho pána. Já se ani nedivím - jako von přijde divnej nám, tak my připadáme divný jemu“.

Nemohli dělat nic lepšího, než jít dospát to, co zameškali. Předtím ale proběhl ještě jeden poměrně nevzrušený rozhovor se zajatým šarbakem. Při něm mu Numští sdělili, že sice jsou čarodějníci, ale stojí na straně jeho lidu. Dělili mu, že i oni chtějí zahubit pány z Ebelderských věží. A na důkaz těchto slov mu hraničář Darlen ošetřil rány a zpevnil dlahami zraněnou nohu. Nakonec se dohodli, že je přivede ke zbytku Zredechova voje nahoře v lesích.

A ještě se stala jedna věc. Yall Reblled zabloudil myšlenkami zpátky do Vranigostu a vzpomněl si na Úmluvu ohně. Vzpomněl si na to, jak chtěli nacytat Darlena Moorheda na švestkách. Otevřel tomu a chvíli v ní štrachal. Potom vyňal ony zvláštní hroty šípů převázané pruhem látky. Během své hlídky je nastražil do obrovského pařezu, který stál opodál.

Nurnská družina byla na nohou za kuropění. Sbalili si tomy a připravili nosítka pro raněného.

„Chlapi“, rozkázal vůdce, „Ty mrtvolý stáhneme na hromadu a nahážíme na ně chrástí a suchou trávu. Jó a hraničář Darlen by to tady moh prosmejčit, jestli jsme tu něco nezapomněli. Můžeš začít třeba támhle u toho pařezu a projet to pěkně do středu“.

Darlen se chopil svého úkolu s pečlivostí jemu vlastní a bylo by s podivem, kdyby si nastražených hrotů nevšímal. Zajásal nad svým objevem. Ty hroty byly něčím namazané, nejspíš jedem. Jak cenná věc pro takového výtečného střelce! Opatrně se rozhlédl, jestli jej někdo nepozoruje, a strčil lup do kapsy.

„Našels něco?“, zeptal se ho znučený vůdce.

„Ale celkem nic“, zalhal, „Jen pár bronzovejch čepelí, který jsem naházel na hromadu“.

Reblled mávl rukou, ale v hloubi duše se zaradoval. Našel a ukradl. Podvodník.

Stoupali podél říčky Neheir až někam mezi zalesněná úbočí hor. Rabiňák Švácnul a barbar Harez se prohýbali pod vahou nosítek. Vojvoda Ghereb ukazoval cestu. Cestu, kterou včera sestupovalo patnáct statečných a po které se vracel jen jeden.

S průvodcem našli Zredechovy muže

vcelku snadno. Prošli předsunutými hlídkami a objevili se v místě, kde okolní skály tvořily přirozenou soutěsku - bezpečnou a krytou před ohněm. Hořely zde ohně a v roztroušených skupinách tu polehávalo dobrých půlsta chlapů. Na první pohled to připomínalo krolí ležení kdesi v Rugorských horách.

Ghereb vyštěkl několik rozkazů. Numští byli předvedeni k jednomu z ohňů, kde očividně naseděli jen řadoví muži. Na huňatých kůžích zde dřepěl vojvoda Zredech, jejich vůdce. Věkem převyšoval své muže o mnoho let, ale bylo vidět, že má ještě dosti sil a mohl by se s lehkým poměřit. Byl šlachovitý, šedovlasý, a když promluvil, v jeho hlase bylo něco, co budilo pozornost. Přirozená autorita muže, který zažil mnohá a jehož slovo mělo váhu. Vyjednávání bylo dlouhé a trvalo až do pozdních nočních hodin. Numští se dozvěděli, že Zredechův voj vyrazil z pevnosti Dhenebel objevit a dobýt Černé věže ebelderské.. Prošli několika bitvami se skřetími oddíly a spousta mužů padla. Probili se až na samý okraj vřesoviště, kde padla mlha. Bloudili a bořili se do rozbředlé půdy. Bloudili několik dní a nakonec se jim podařilo dosáhnout kraje lesa, kde mlha zeslábla až zmizela docela. Bylo to několik mil od místa, kde nyní tábořili.

Numští cítili zmatek, který vládl v hlavách Zredechových mužů. Tušili, že vědí, že něco není v pořádku. Plaše se skrývali v lesích a vysílali průzkumné skupinky všemi směry. Zredech ukázal mapu na pruhu hladké kůže, kterou sestavili z nových poznatků. Byl tam les, ale i pár vesnic kol něho. Porovnali to se svým plánem.

Vojvoda pravil, že jeho mužstvo je unavené a morálka zahálením valem upadá. Rozhodl se tedy přepadnout jednu z usedlostí na pokraji lesa. Nurnští si oddechli, když poznali, že nejde právě o Alteren. Ta vesnice se podle všeho volala Iestren. Obyčejná osada, která měla být ze strachu a pro posílení Zredechova voje vypálena.

„Půjďme hledat Ebelderské věže sami“, navrhl vůdce, „Dejte nám pár dní. Do té doby, prosím, nepodnikejte žádné neuváženosti“.

„Budiž a staniž se, vojvodi“, přitakal Zredech a mávnutím ruky, jakoby zaháněl noční můru, ukončil vážné téma. Dobrodruzi si vybalili pokrývky a rozprostřeli je kolem ohně. Ještě dlouho v záři plamenů vypáveli dávné příběhy z cest. I vojvoda přišel se svou troškou do mlýna. Převyprávěl prastarou khanderwaedskou legendu o stromových lidech, kterou slyšel od své báby, když byl malý.

„...Toto se stalo v době, kdy v zemi ještě nebyli lidé. Kraj byl neúrodný a jedovatý. Bohové tu pustinu viděli a nelíbila se jim. Nezdálo se, že by pro ně pustina něco znamenala. A havěť, která obývala dutiny a skryje, byla jejich oku šeredná. Slunce bylo tak mladé, že nemělo dosti sil, aby zápasilo s mlhou dusivých par. Ale sílilo a některý jeho paprsek se občas dotkl země. V místě doteku kámen rozkvétl lišejníkem. Na zemi bylo jedno místo, kde páry byly tenké a světlo jimi prošlo snáze. To vítr, vlající si po kamenech, zavířil mírným tancem a odhrnul její plachetky. To místo bylo porostlé parožími lišejníky. A tehdy bohové spatřili prostou krásu toho místa. Byli potěšeni a v dobrém rozmaru uvili z trsu rostlin tělo. Doprostřed zarazili malý červený kámen, který začal žhnout a tepat. To bylo srdce. Potom uhněti z hlíny ruce a nohy, aby se tvor mohl hýbat. „Je to pěkný tvor“, řekli bohové a opět svou tvář odvrátili. Tak vznikl první člověk. Plazil se po zemi, učil se. Naučil se jíst lišejník a pít vodu. A předměty, které z něj zvnitřku padaly, zúrodnily půdu. A tehdy se lišejníky naučily plodit své vlastní syny a dcery. Na úrodné hlíně se jim dařilo, děti rostly do výšky a byly zelené. Kvetly barevnými květy a voněly. To byly květiny. A člověk to viděl a řekl si, že bude mít také děti. Uhnětl je z úrodné hlíny, aby byly zdravé a silné. A ony rostly a naučily se kouzlu zrození. A naučily se mluvit, aby si mohly vyprávět. Ti lidé žili pospolu a pomáhali si. Netušili ještě, že přijde čas odchodu. První člověk zestárl a cítil, že se něco musí stát. Ubývaly mu síly a jeho ruce byly rozřezané. Jednoho dne potom starý muž zemřel. „Proč se nehýbeš, otče?“, křičeli lidé. Starý muž neodpověděl, jeho srdce vyhaslo. Tak poznali smrt. Konejšili ho v náručí celý den a večer únavou usnuli. A ráno, když se probudili, starý muž s nimi nebyl. Na místě, kde ležel, čněl k obloze tmavý předmět s mnoha údy. „Kdo jsi?“, zeptali se. Neříkal nic. „Co jsi udělal s naším otcem?“, zeptali se podruhé. Opět neodpověděl, ani se nepohnul. „Mluv, nebo tě zabijeme kamenem!“, vykřikl zlobně. A tehdy předmět zapraskal a z jeho útroby vyšel dutý hlas. Mluvil, ale neměl žádná ústa, což bylo lidem divné. „Byl jsem vaším otcem, ale přišel můj čas“, řekl. Lidé byli zaraženi, tohle ještě neznali. A otec řekl: „Jsem strom a toto mi řekli bohové. Přináším vám jejich dary. Mé tělo je dřevo. Rozlámejte je a vložte na něj jiskru. Tak vznikne oheň. Dobrý oheň znamená teplo a hojnost. Už nikdy se nebudete třást zimou a hladovět. Jste stromoví lidé a každý se jednou obětujete jako já“. A potom už nikdy nepromluvil. Lidé udělali co řekl. Jeho tělo rozlámali a položili na něj jiskru, kterou

jim daly kameny. Večer zasedli u ohně a položili na něj zlého tvora, kterého předtím utloukli. Tvor byl dobrý. ‚Měl pravdu náš otec‘, řekli si, ‚Až naše vlasy budou bílé, staneme se také stromy‘. Bohové jim byli nakloněni. Už nikdy se netřáslí zimou a netrpěli hladu. Tak se v zemi objevily stromy...“.

11. Kherbelův tábor

Časně ráno se rozloučili a ještě jednou se ujistili, že Zredech nevdá pokyn k útoku na vesnice v pláních. Zamířili k Alterenu, kde měli ustájené koně. Rozhodli se, že především varují obyvatele Iestrenu o možném útoku. Zredechovo slovo sice nebrali na lehkou váhu, ale neznali hranice jeho trpělivosti. Ale hlavně, a to především, měli v plánu zběžně obhlédnout Ebelderskou slat'.

Cestou se Nurnským přihodila podivná věc. Sestupovali korytem Blatského potoka, nebylo to daleko od jeho ústí do říčky Beribel, když na ně z houštin Ebelderu bez jakéhokoli podnětu zaútočil obrovský divočák. Byl nezvykle rozlícený. Bylo vidět, že chce zabít - vedla jej touha po krvi. Druzi byli ve střehu a podařilo se jim zvíře odstřelit dříve, než se dostalo do přímého střetu. Kanec zabořil rypek do země a veliké kly rozryly prst' v délce několika sáhů. Pokud by někomu na tom nebylo něco divného, jistě by se pozastavil nad jeho velikostí. Tak obrovské zvíře tohoto druhu ještě nikdo z Nurnských nespatrił. Divočák byl tak veliký, že si proti němu takový hoblit Krouk připadal jako prřavec. A co teprve malý Dyni Longodon. Ten byl tak vystrašený, že mrtvého netvora obcházel uctívým desítisáhovým obloukem a tvrdošijně se odmítal přiblížit. V tom tvoru bylo něco nepozemského.

„No co“, řekl Harez, „Uřežeme kejty a naděláme řízky. Večer si aspoň nácpeme panděra“.

To byl rozumný a dobrý nápad. Darlen Moorhed vytáhl z pochvy lovecký nůž a jal se zápasit s kančími hýžděmi. Po chvíli ale poodstoupil a rozpačitě se rozhlédl kolem. Jakoby do něj vjel blesk.

„To zvíře je divný. Tady něco nehraje“, procedil skrze zuby a pak mu rozřízl kůži na břiše.

Ted' si toho všimli i ostatní. Ta stvůra neměla střeva, žádné vnitřnosti. Tělo jeho bylo tvořené jen jakousi masu podobnou hmotou, však bez jakéhokoli náznaku anatomie. Jakoby tento tvor byl splácán dohromady a byl mu vnuknut život, rozhodně však ne přirozenou cestou plazení.

„Fuj“, odplívl si Yall Reblled.

„Dem dál“, ozval se zpovzdálí pan Longodon, „Pryč z tohodle proklatého místa!“.

V Alterenu nasedli na koně a vyrazili po obchodní cestě heikornatským směrem. Bedlivě sledovali krajinu na jihu. Výběžek Ebelderského lesa se postupně začal ostře stáčet a vzdalovat. Nurnští hrdinové spatřili lesnoucí se hladinu říčky Beribel, která se v meandrech vlnila podmáčenou loukou, která postupně přecházela v mokřad. Tam se řeka rozlila do šířky, až úplně zmizela. Kdesi v dálce za skrytým náletových dřevin tušili slat'. Listnatá křoviska zhoustla a vytvořila přirozenou neprostupnou hradbu, nad níž byl na horizontu vidět pás lesa. Zde Nurnští seskočili z koní a vedli je souběžně s cestou po louce. Hraničář Moorhed hledal v trávě nějaké stopy, které by vypovídaly o organizovanějším pohybu. To, co po nějakém čase našel, ani nepředpokládal. Od hlavní cesty se vinula jasně patrná stezka, olemovaná i otisky vozů a koňských kopyt, mizející mezi mladými olšemi.

Koně zavedli stranou a uvázali je v mlázi. Dál se vydali pěšky, zbraně vytasené. Pomalu se prodírali olšinami až na druhou stranu, kde přírodní bariéra plná komárů prořídla. Pomalu se jim otevíral výhled na bažinu a zčernalé a pokroucené kmeny mrtvých stromů. Co je však upoutalo nejvíce, byl jakýsi tábor na pokračí. Spatřili velký vojenský stan a kolem něj roztroušené běžné kupecké vozy. K nebi tam čněla i nějaká věž z kůlů a klád, ve které poznali kladku. Povíslé lano padalo volně dolů a mizelo v prkenném hrazení. V tom místě tušili díru, vedoucí do útroh země. Po prostranství se pohybovalo sem a tam několik mužů, které Nurnští odhadli na dělníky. Nejvíce jich bylo kolem výkopu, u kterého se vršila hromada vytahané zeminy.

„Jdeme tam“, rozkázal vůdce, „Zbraně do pochev“.

Skutečnost, že se na dohled vynořila skupina polovojevsky oblečených lidí, vyvolala v táboře rozruch.

„Zavolejte Hedrena!“, zvolal kdosi od výkopu a nějaký muž, zevlující dosud u vozu s proviantem, zmizel za plachtovými dveřmi stanu. Nurnští se zastavili ve středu ležení a počkali, až k nim dojde muž, který, chvatně si oblékajíc kazajku, mířil ostrou chůzí k nim.

„Co tu chcete?“, zeptal se příkře, ale s jasně patrnou dávkou obav.

„Jenom se jdeme kouknout, co tu děláte“, odušila Wulpin Zivrilová.

„Tohle je soukromej pozemek“, vyštěkl Hedren, „Nemáte tu co dělat!“.

Byl to barbar. Měl barbarské zvyky.

„He“, zamračil se barbar Harez.

Muž o dva kroky couvl.

„Počkejte, pane“, řekl Dyni Longodon, „Hledáme Ebelderské věže. Nevěte náhodou, jestli tady někde nejsou?“.

Hedren zesinal. Potom se otrásl a řekl tichým hlasem: „Pánové, nejlíp uděláte, když si promluvíte s panem Kherbelem“:

„A kdo je ten Kherbel?“, ráčil se optat barbar Švácnul.

„Pan Kherbel je prostě pan Kherbel. Ale myslím, že by si s váma rád popovídal“.

Hedren vzal klacík a do bláta rychle načrtl místo, kde se s ním tou dobou dalo sejít. V lesním táboře za Eifferem, poblíž cesty na Dimbulan. Dimbulan byla vesnice s tvrzí, ležící pouhé dvě míle od Iestrenu.

Kherbelův tábor byl zbudován v malém nejsevernějším výběžku lesa, který oddělovala cesta od panské obory. Bylo zřejmé, že velké a prostorné stany, schopné v součtu pojmout bratru dobrou stovku lidí, tu stojí nejméně několik měsíců. Soudě dle zateplovacích přepážek a komínků proražených skrz plátna měly sloužit i v období tuhé zimy.

Nurnskou družinu zastavili dva strážní - barbaři sice beze zbrojí, avšak po zuby ozbrojení.

„Stát“, zavelel předák.

„Chceme mluvit s panem Kherbelem“.

„Dolů z koní“, nakázal ostře žoldák a luskl prsty na podřízeného.

Ten se vytratil mezi stany.

Za chvíli rázě připochoval a pošeptal něco svému veliteli.

„Jeden z vás může jít, ostatní tady zůstanou“.

Yall Reblled vykročil vpřed.

Voják se za ním otočil: „Tu sekeru u pana Kherbela potřebovat nebudete“.

„Dobrý den“, slušně pozdravil člověk v brnění z dračích šupin a zavřel za sebou plachtu, „Jmenuju se Reblled“.

Statný barbar v letech, stojící v přišerí zadního rohu obytné prostory změřil příchozího ostrížím zrakem. Na hlavě měl klobouk se zlatou sponou, drahé šaty a na krku stříbrný cechovní řetěz. Nurnský válečník věnoval krátký pohled prohýbajícím se regálům s knihami a písemnostmi

a také krivulemi podivných tvarů a neznámých obsahů.

„Nuže?!“, vybědl ho Kherbel k usazení do polního křesla a nacpal si dýmku.

Yall Reblled považoval za slušné vysvětlit kdo je, odkud pochází a koho v této zemi hledá. Kriviga z Kromsettu. Jasně rozpoznal Kherbelův vzrůstající zájem o jeho vyprávění. Přidal tedy i vyprávění o tom, co je potkalo nahoře v lesích. To nemohlo jejich věci uškodit. Rozhovor trval půldruhé hodiny. Bylo zřejmé, že onoho muže Nurnská družina začala zajímat.

„Než vám cokoli povím, chtěl bych, abyste vstoupili do mých služeb“, navrhl barbar.

Mluvil pomalu a přerývaně, jak usilovně přemýšlel. Gwendarraňan přislíbil, že pokud by ty jisté služby nebyly v rozporu s posláním družiny, samozřejmě může být v rámci možností nápomocen. Ovšemže za jistý honorář. Tak zněl obchod.

Kherbel souhlasil. Nurnští touto dohodou vstoupili do jeho služeb. Nejprve však barbar uznal za vhodné něco málo o sobě prozradit. A byl jediné potěšen, když zjistil, že zde sedící mladý muž, pamětliv dávných záznamů z Historie Nurnské družiny, je v některých ohledech takřkajíc v obraze. Kherbel byl zmocněncem Olvorského cechu alchymistických věd, aby zde, v Eifferu, na základě četných listů jistého Jenu Bukhema, provedl prověření podivností dějících se v tomto kraji. On to byl, který před měsíci na účet cechu pronajal toto místo pro stálý tábor a vyřídil další náležitosti v této věci. To on najal skupinu Krivigových mužů, kteří byli jedněmi z prvních svědků neobvyklých úkazů, pro nebezpečný úkol ukrást z eifferské márnice tělo barbara, který málem zavraždil mladého Hengirela Eifferského. Krivig jej však podvedl, když zatajil některé důkazy. Rozhodl se raději pátrat na vlastní pěst. Usvědčen z podvodu proti cechu však stačil se svými muži utéci a pronásledovatelé ztratili stopu v Nunavuitských skalách. Od té doby se po těch mužích slehla zem. Tím také Kherbel vysvětlil svoji odměřenost a podezřavost, a ujistil Yalla, že v případě zrady je zplnomocněn cechovními mistry použít krajních prostředků. Likvidace. To pan Reblled krátkým kývnutím hlavu vzal na vědomí.

Byly tu důkazy, ale hlavně náznaky toho, že listy Jenu Bukhema nelhaly, alespoň v některých zásadních a prokazatelných ohledech. Kherbel po celou dobu zpracovával poznatky a posílal pravidelné zprávy Mistrům. Cechovní učenci a myslitelé tyto zprávy zkoumali a usilovně

pracovali na theorii, jednotném výkladu. Theorii založili na studiích starých písemností, racionálních podstat legend a hypotéz astrálních věd. Zkoumali a hledali souvislosti, které se snažili propojit v jeden bod, kde by se všechny tyto faktory dotýkaly a prolínaly. Byla to dlouhá a mravenčí práce, její výsledek však zůstal tajemný. Pojný bod učenci nazvali Středícím bodem eifferské theorie, byl popsán a pojmenován. Tím bodem byl zřejmě Ellieldol, Hlava Elliel, obrovská kulovitá skála bez přirozeného podloží trčící v olvornských Žízivých pískách. Vznikem tohoto dávného skalního útvaru, jakož i pouště kolem, se zabíralo hned několik tajných spisků střežených v Cechovní knihovně Mistrů, zejména však jistý Odkaz Lundúma Tugrina. Tento veršovaný spisek Yall Rebled alespoň zběžně znal. Jeho opis shodou dávných okolností držmal v neprehledné změti popsaných stránek družinové kroniky. Takže měl alespoň jakous takous tuchu o kněžce Elliel, zlé silohmotě vyvrhnuté astrálními sférami, a o jejím dítěti, Zurghundovi, čekajícímu na zrození či procitnutí. Tuchu měl, a co na tom, že jí pramálo rozuměl. Vždyť kdo vůbec je schopen pochopit věci s ellieldolským kamenem spjaté? A Kherbel do tohoto válečnickova myšlenkového úniku pokračoval dál. Zjistilo se, že něco se v Kameni v posledních letech změnilo. Mohlo to být cokoli, Mistrové netušili, zda uvažovat o podstatě hmotné či nikoliv, avšak té věci přisuzovali jistou inteligenci - spíše tu než náhodnou živelnost. Tu věc nazvali Niterno Ellieldolu. A právě ono Niterno, z neznámých příčin jistě bytnější, mělo dle učených souvislost se vznikem Průvlaků, jejichž existenci popisovaly dopisy Jenu Bukhema. Oni chápali, že ony Průvlakly byly jen pouhým laickým termínem nevědoucího muže, avšak zatím ani nehledali pro vědeckou nepopsanost jejich původu a formy jiné označení. Dokud nemohli anomálii studovat zblízka, mohli jenom vzít její výskyt na vědomí. Postupně pouze na teoretických poznatcích rozšířili Theorii o rozdělení Průvlaků dle stáří na živelné, náhodné a trvalé. Už samotná kvalitativní gradace ukazovala na skutečnost, že se Niterno pomalu, ale jistě vyvíjí a zdokonaluje. Průvlakly však nemusely být oddělené produkty či samostatné entity, mohly být součástí Niterma, zvláštní se jevíla jejich vzdálenost od centra Kamene. Dalo se kalkulovat i stím, že pozemské chápání prostoru bylo i na samé hranici možností pro jev samý nepodstatné. Cechovní mistři považovali to, co Jenu Bukhem nazýval Odlesky, za hmotné a vedlejší projevy anomálie, chápali je jako produkty, které

mohly a nemusely mít svůj význam. Rozhodli se celou záležitost studovat z opačného konce, tedy přes Odlesky.

Dohoda byla uzavřena. Numští vstoupí do Kherbelových služeb tím, že přivlečou z paseky v lese několik vzorků Odlesků k bližšímu ohledání. Barbar měl na mysli těla oněch chlapů, s nimiž se v nedávné minulosti Numští krvavě střetli. Oplátkou za to mělo být částečné zasvěcení do práce na ebelderské slati. Právě tam Kherbelovi muži odkrývali pradávné Černé věže ebelderských pánů. Yallu Rebledovi bylo přislíbeno, že jakákoliv zvěst o Krivigovi Kromsettském se jeho uším donese jako prvním. A ještě jedna věc tuto ústní dohodu upevnila. Práce na vykopávkách se značně zpomalila kvůli váznoucím dodávkám výbušnin. A tak poprvé padlo jméno Dyniho Longodona, odborníka přes výbušné látky. Byl vybrán za vrchního střelníka.

12. Modrý Panák

Nepřilíší početný jízdní oddíl, vedený olvornským barbarem, překlenul nevelkou vzdálenost k táboru na slatích. Numští mlčky následovali své průvodce. To místo už dobře znali.

„Počkejte tady“, řekl Kherbel, sesedl a rozvážně vstoupil do velkého stanu. Za chvíli rázně vyšel ven, následován Hedrenem.

„Tohle je pan Hedren, už se prý znáte“, ukázal na zamlklého barbara, „Vede výkopové práce a v mé nepřítomnosti mne zastupuje. V případech potřeby se na něj s důvěrou obraťte“.

„To nás těší“, pravil přehnaně vroucně vůdce.

„Který z vás je ten odborník?“.

Yall Rebled se ohlédl po malém alchymistovi.

„No, asi já“, protáhl důležitě slova dotázaný, „Longodon... Dyni Longodon“.

„Už jsme blízko. Brzy na vás přijde řada“.

Družina se vydala do lesů zpátky po svých stopách. Nechtěli riskovat obcházení močálu, i když podél toku říčky Neheir by to bylo rozhodně kratší. Naproti tomu ale cestu podél Beribel a Blatského potoka měli už zažitou a hlavně skrz houštiny prosekanou. Nedošli však daleko. Kousek od Alterenu, když před sebou tušili val, svažující se k hladině vodního toku, zaslechl Krubrok Krouk slabý brblavý zvuk. Takový zvuk ještě neznal a jen bohové vědí, proč mu připomněl vyprávění

místního kováře. Nebylo to přímo v jejich směru, skupina se k říčce blížila šikmo zleva. Krubrok najednou zmizel. Prostě tu nebyl.

„He!?!“, vyhekl Rabiňák Švácnul, který šel za ním, a promnul si oči.

Malý kouzelník se objevil na svahu nad vodní hladinou. Teleportaci už zvládal naprosto bezchybně. Hned to spatřil. Podivné stvoření, klečící v bahně a mocnými hlty lemtající pramenitou vedu. Tvor byl vzdáleně člověku podobný, oděný do jakýchsi špinavých hadrů, které k sobě spojeny šlachami tvořily jakýsi velmi primitivní oděv. Na hlavě měl nějakou pokrývku, o čepici nemohlo být ani řeči. Spousta per a dokonce i celých ptačích letek, zbarvených modří, trčelo z hlavy všemi směry. Ta krajně podezřelá osoba hltala vodu, chroptěla a mezi každým nadýchnutím hlasitě brblala. Působila živelným, snad zvířecím dojmem, a pach moči a potu Kroukovi jitril smysly. Nebylo pochyb. Byl to Modrý panák - přesně takový, jakého jej popsal kovář.

Kouzelník nečekal, až si všimne jeho přítomnosti. Skočil mu na záda, oba sebou pláclí do bahna a začali se navzájem škrtit. Překvapený hastrů se zahryzl kouzelníkovi do předloktí a strašlivě supěl. Hobit zařval bolestí.

„Támhle!“, ukázal Darlen a vyběhl. V ten samý okamžik se rozeběhli i ostatní, včele s Harezem a Rebledem. Do běhu tasili zbraně.

Pak už to šlo velmi rychle. Jen co zmerčili zmítající se klubko nohou a rukou, naskákali naň. Z valné hromady se ozývaly výkřiky a tupé rány pěstmi. Když se skrumáž rozpadla, zůstal v jejím středu ležet plačící hadrník. Hned jej chopilo několik paží a dovleklo ke stromu. Modrý panák byl svázán.

Začal vylech zajatce - nutno však dodat, že také rychle skončil. To, co se mu totiž dralo z úst, nešlo při nejlepší vůli nazvat slovy. Směsice hrdelních zvuků, skřeků a vlyků bylo vše, co z toho chlapa šlo vytlouci.

„Nebudem se s ním namáhat, s debilem“, zašklebil se zlostně vůdce.

„Mám mu rozbít hlavu?“, nabídl služby Harez.

„U všech bohů... Ne!!!“.

„Vemem ho Kherbelovi“, navrhl Longodon, „Myslím, že bude mít radši tohohle živýho, než tucet barbařích mrtvol, který už asi stejně smrděj“.

„Na barbary se vykašleme“, ozval se

Moorhed.

„Jasně. Zpátky na slatě“.

Příjezd Numských do ležení vyvolal rozhodně vlnu veselí. I takový Kherbel své pocity špatně skrýval. Zajatec byl okamžitě v doprovodu několika poskoků zaveden do stanu. Unavení dobrodruzi se pro dnešek šli vyspat na vyčleněný vůz. Pro jistotu však drželi hlídky. Člověk nikdy neví.

Poslední hlídka zažila rozbřesk. Wulpin Zivrilová seděla na kozlíku a zabrušovala si zlámané konce nehtů. Malou třiskou zpoza nich opatrně vyškabovala zažranou špínu. Když byla s výsledkem spokojena, obrátila dlaně směrem k jasnému nebi a zlehka přes ně foukla. Její pohled se zaostřil na postavu, odhrnuvší plachtový stan. To vyšel rozčuchaný Hedren, dlouze zívá a zamířil směrem k ní. Za ním se vypotácela unavená noční směna. Špinaví muži se šouravě rozcházejí. Šli spát. „Vzbud'te toho malýho, mladá pani“.

„A to myslíte koho?“, houkla naň Wulpin, které se ten tón příliš nezamlouval.

„Vostroštelce“.

Dyni Longodon si sbalil nádobíčko a ujistil se, že ostatní půjdou s ním. Rozhodně se mu do šachty nechtělo jít samotnému s cizím člověkem.

Ona kúlová věž, to byla vlastně zdviž, kterou podstatná část směny dřevěným rumpálem obsluhovala. Po čtveřicích se Numští nechali ve velkém nákladním koši spustit dolů. Nějakých jedenáct, dvanáct sáhů pod zem. Tam dole vedla jediná široká příčná chodba někam do tmy.

„Ty jseš Kurloch?“, zeptal se Hedren umouněného muže s pochodní.

„Ano, pane“.

„Ted' nás tam zaveď a vysvětlíš, co je potřeba“, řekl a přitom se významně požíval na Longodona.

Zdálo se, že schopnostem tohoto malého hobita ne zcela věřil.

Štola byla ražena v jílu. Všude byla kompaktní prkenná výdřeva, ale bylo vidět, že tlak okolní rozbředlé hlíny je příšerný. Prkna se prohýbala směrem dovnitř a jejich stabilitu jistly četné vzpěry, které mnohdy bránily vzprímené chůzi a musely se podlézat. To, jak jíloví Ebelderu pracovalo, jak se snažilo rozdrtit nepřirozený lidský zásah do jeho nitra, bylo slyšet v nepříjemném zvuku, který výdřeva vydávala. Vrzání a praskání se Numským zarývalo do morku kostí. Jaká strašná

smrt pro ubohého lidského červa být zaživa pohřben v mazlavém blátě tak hluboko pod zemí!

Kurloch byl na nenávistné skřeky Ebelderu zřejmě zvyklý. Šel klidně a s naprostou samozřejmostí se proplétal výdřevou až na samý konec dlouhé stoly. Tam se chodba nepravdělně rozšířila do větší prostory. Všude bylo bláto, nepříjemně čvachtalo či lepilo se pod nohama. Dostalo se všude, i do bot a oblečení.

„Tak tady to je“, řekl Kurloch bez jakéhokoli výrazu.

„A co jako?“, zeptal se Dyni. I Hedren se zatvářil rozmrzele. Kurloch mu tedy podal pochodeň a klekl si na zem. Holýma rukama odhrnul trochu bahna. „Vidíte? Tady“, ukázal, „Je tady kámen“.

Hedren stál dál jako vytesaný. „Jenomže to není vobyčejná skála. Jsou to kamenné bloky. Přesně jako na reprodukci. Jenomže to bláto se nad tím vokamžitě zavírá. Nejde to vyčistit“.

Barbarovi zazářily oči. Pochopil. „Pánové, nejspíš stojíme na střeše věže. A právě tady začíná vaše práce“, řekl a dřevcem pochodně načrtl schématicky bokorys.

„Tady stojíme... Na stropě... A když ho odpálíme, dostaneme se do nižších pater...“.

Věž měla podle nákresu kuželovitý až kónický tvar. Nic pohledného. Byl-li předpoklad správný a jejich zdroje pravdivé...

Dyni se okamžitě chopil slova, přičemž pobíhal po prostoru a dělal podpatkem značky: „Takže tady, tady a tady navrtáme díry. Špičatejma kúlama nebo spíš vocelovejma prutama, který budeme pohánět koženým řemenem... Dva a dva - chápete? A pátej to bude pěkně chladit vodou... Ty díry stačej tak půl sáhu...“.

Nurnští užasle naslouchali výkladu. „No a pak přijde na řadu můj pinglík... a potom...“.

„Potom asi bohové s náma“, odušil Darlen Moorhed.

Zatímco směna dole pracovala na vrtání děr dle Longodonových instrukcí, malý alchymista si na voze připravoval propriety. Byl zaujatý a pohlcený odborným úkolem. Do tří hromádek roztřídil bomby a další explosiva a potom z krátkých doutnáků navázal dlouhou zápalnou šňůru. Zbytek družiny zatím odpočíval.

„Mám docela strach“, postěžoval si Krubrok Krouk a zpytavě pohlédl na Longodona.

Bylo vidět, že mu bezmezně důvěřuje. Přesto v něm však hlodaly pochybnosti, zda si alchymista nevzal příliš velké sousto.

„Až tam pudem, budou všichni vyzbrojení“, upozornil druhy vůdce, „Nikdo neví, co se může stát.“

„Doufám že to vydržej stěny“, neodpustil si poznámku Švácnul.

„Proto tam jsou ty díry. Usměrní to výbuch směrem ke stropu a navíc... ta místnost je dost velká. Věřte mi - nejsem šilenec...“. V to, jak se zdálo, všichni skutečně doufali.

Z díry se ozval výkřik. Nebylo mu rozumět, jak dlouhý komín tlumil a tříštil zvuk, ale ani to nebylo nutné. Dělníci, natlačení kolem rumpálu, jím začali kvapně otáčet. Nurnští stáli roztroušení kolem kúlové věže a čekali, až se objeví koš. Nemálo z nich si napětím hryzalo nehty.

Dyniho rozchechtaná hlava se konečně vynořila za dřevěným hrazením. Tlustý alchymista se vysoukal na žblení a vahou těla se překotil a žuchnul na suchou zem. Téměř vzápětí se ozvala dutá detonace. Ústím vertikální šachty vylétl do výšky oblak dýmu.

Potom bylo ticho. Všichni znehybněli a stáli jako zařezaní. Naslouchali, jestli neuslyší lomoz hroutící se šachty.

Po dobré směně pan Longodon prolomil ticho: „Počkáme půl hodky a vlezem tam“.

Nurnská družina, odhodlaná položit život v touze po poznání, se v plné výzbroji nechala spustit dolů. První šel pomalu Dyni Longodon s lucernou a obezřetně zkoumal statiku stoly. Byl poměrně spokojen. Přeci jenom ty nálože nebyly tak silné. Sténavé zvuky, které vydávala tolik namáhaná a teď už i místy narušená výdřeva, byly o poznání silnější a děsivější. Nurnští opatrně krůček po krůčku došli na konec. A tam, v místě pomyslného trojúhelníku, zela černá díra. Odpal se povedl.

Darlen Moorhed zaslechl podivný šustivý zvuk.

„Wulpin, pozor!“.

Varovný výkřik však přišel pozdě - v okamžiku, kdy se do ramene hraničářky zaryly černé spáry. To obrovské stvoření, připomínající černého pavouka, skočilo odkudsi zhuřy. Wulpin tasila meč a bránila holý život. Dobrodruzi se rozprchlí po prostoru a tasili čepele. V pravý čas. Další pavouci dopadli na zem a bojovně rozšklebili kusadla. Byli nezvykle velicí a zavalití, co ale bylo

ještě zajímavější: chitinové pláty tloušťky běžného pancíře držely pospolu zcela vyschlými pojíciemi vazy. Tkáně, dalo-li se jim tak říkat, byly prosty všech tělních tekutin, a odtud pramenil onen šustivý zvuk, který doprovázel každé pohnutí. Byli jakoby zkostnatělí a to jim dodávalo na houževnatosti.

„Tumáš, hajzle!“, zařval Harez a rubal mečem hlava nehlava.

Smysly měl vyšílené bolestí. Rány, způsobené seký pařátů a kousadel, strašlivě pálily.

„Něco leze z d'oury!“, jekl varovně Longodon.

Hraničář Moorhed zacílil, šíp se mu v tětívě lehce chvěl. Kouzelník Krouk se ohlédl tím směrem. Spatřil v díře zmítající se hroudu čehosi, co se evidentně dralo ven. Jasně rozpoznal drápy, oči... a nějaké plachty... Dva černí netopýři s piskotem vylétli ke stropu; jeden, zasažen do křídla narazil do stěny a spadl k zemi. Odtud podnikl útok na překvapeného Rabiňáka Švácnula. Barbar křís šavlemi o sebe, až vylétly jiskry. Tento rychlý rituál probudil sílu démonků, skrytých v nich.

V témže okamžiku druhý netopýř napadl Darlena a donutil jej kvapně přezbrojit. Útok nepřátel byl prudký a situace vypadala vážně. Yall Rebled nečekal a postupoval bojem tam, kde jej bylo třeba.

„Lezou další!“, ječela Wulpin. Měla pláč na krajíčku. Nejenže měla potrháné šaty, ale ostrá bolest v levém rameni jí ochromila paži. Dyni Longodon se postavil do výhodné pozice a častoval puklinu v zemi sprškou střel. Krubrok Krouk dostal ránu přes záda a košile se mu zbarvila krví. Padl k zemi a spatřil pavouka chystajícího se k poslední ráně. To už tu byl ale Harez, který s rozeběhem skočil přerostlému hmyzu rovnou do kusadel.

„Har ghééb“, zařval a bodl nestvůru přímo do mordy.

Krubrok se chytil za hlavu a z posledních sil se pokusil vyvolat kouzlo. Najednou am nebyl.

„Zdrhám!“, zvolal Longodon, když pochopil, že ústí díry nemá vůbec pod kontrolou.

Vůdce zjistil, že morálka družiny je ta tam. Zavelel k ústupu. Darlen Moorhed ustupoval jako poslední a kryl své zraněné druhy vlastním tělem.

U nohou překvapeně směny, zevlující tou dobou u rumpálu, se zhmotnil zkrvavený kouzelník. Hobit měl tvář zkroutenou bolestí a hrůzou.

„Je tam někdy svinstvo, nemrtvá chamrad!“, ječel Krouk a bezmocně mlátil pěstmi do země.

Na základě kouzelníkových nejasných výkřiků vypukla v táboře panika. Hedren s Kherbelem tu byli takřka okamžitě.

„Okamžitě šachtu zatlučte prknama!“, vydal rezolutní rozkaz zmocněnec olvornského cechu.

„Dole sou ještě lidi“, namítl předák směny.

„Kdo vyleze, ten vyleze. A kdo ne, ten...“.

„Všechno, co má zbraně, se připraví k obraně!“, hulákal Hedren ve spěchu a rozeběhl se ke svému stanu.

Lano u rumpálu sebou škublo, a potom ještě dvakrát.

„To sou naši!“, řval Krouk a zarudlýma očima upřeně měřil Kherbela.

Předák směny věnoval tázavý pohled svému nadřízenému. Ten zaváhal a potom kývnul hlavou.

„Vytáhnout!“.

Po chvíli se Nurnští ve dvou skupinách dostali na čerstvý vzduch. Byli přišemně zřízení.

Vstup do spouštěcí šachty olvornští provizorně zajistili, práce byly zastaveny a pan Kherbel vydal přísný zákaz pohybu v blízkosti rumpálové věže. Hlídky byly rozšířeny i na denní dobu a kromě běžných obchůzek tábora měly za úkol kontrolovat i toto místo.

Nurnská družina zalezla na povoz, kde se ujal práce ranhojiči, tedy Darlen s Wulpin Zivrilovou. Hodně ceněných léčivých lektvarů bylo toho dne vypito. Potom se skleslí dobrodruzi rozhodli jít trochu prospat. Na hlídku Nurnští postavili Krubroka.

Z družinového ležení se ozývalo těžké oddechování a chrápání. Rabiňák Švácnul něco zamumlal ze spaní a otočil se na druhý bok. Odhalená košile odkrývala zkrvavený řáč. Slunce se pohupovalo těsně nad hranicí lesa. Byl večer. Malého kouzelníka náhle vyrušil klapot kopyt.

Osamělý jezdec zarazil koně před stanem, seskočil a uvázal jej ke kolíku.

„Posel, pane“, zvolal vartující barbar skrz poodhnutou plachtu.

Muž vešel dovnitř. Krubrok Krouk se rozhlédl, jestli jej někdo náhodou nesleduje a tichým zamumláním se zneviditelnil. Oděn v převlek průhlednosti pomaloučku přešel plac a

kolem hlídky se vetřel do stanu. Uvnitř bylo provizorní obydlí rozděleno plachtami na několik místností. Minul posla, který už zase vycházel ven a věděl tedy, kam má jít. Zpráva, kterou ten muž přinesl, byla asi stručná. V prostě zařízené místnosti stáli dva muži. Kherbel a Hedren. Co hobitovi ale vyrazilo dech, byl stůl. Šlo vlastně o vyvýšené lože - pitevní stolec, na němž se porůznu válely řeznické nástroje. A uprostřed leželo nahé tělo, otevřené a vykuchané, některé tělní části kdosi nacpal do kameninových mis a sklenic s lihem. A při vši té hrůze Krubrok v mrtvém poznal Modrého panáka.

„Objevili ho. Konečně“, řekl šedovlasý barbar, „Hned vyrazím s několika muži do Dedekhu. Do rána bysme s tím mohli být zpátky“.

„Ergolath ale může Bukhemovy zápisky bránit“.

„Vymlátím to z něj, i kdybych ho měl mučit. Mám k tomu plnou moc“.

„Ale zabíjet bysme nikoho neměli“.
Kherbel se tajemně usmál.

13. Průnik do Černé věže

„...a tomu jezeru se říká Máwe di Trindin. Je hrozně krásný. Je tak krásný... nebo... neni krásný... je to to nej... nejkrásnější jezero ze všech jezer. Jen si to představ - písčiny pláže, na nich mramorový lehkáta, na kterých můžeš celej den ležet a koukat se do nebe a poslouchat slavičí zpěv... Oh, Trindindol, Trindindol - daly by se o něm napsat stohy papíru“.

„Je to všechno vůbec možný?“, podivil se nevěřicně mladý elf.

„Řeknu ti to na rovinu - je. Ale za tou vši krásou se skреjvá spousta mravenčí práce. Práce a zase práce. Ale ne jenom práce, hlavně taky spolupráce - přátelská spolupráce mezi elfama, víš? To je to, vo co nám jde...“.

„A proč se teda potuluješ světem jako vandrák? A ty tvoje hadry - ty snad nosila náká mrtvola?! Teda ve vši úctě“.

Rien Gwardit přelétl pohledem nelibě vyhlížející Plášť moci: „Hm. To je úděl Hledačů. Jako Chlíé se ohlížím jenom na svoje poslání a nehledím na oběti. Skvosty nejsou na povrchu... ale uvnitř“.

Kouzelník se pěstí udeřil v hrud'.

„Dům...“, upozornil mladík.

„Dům taky nemám. Není třeba. Žiju na dluh v hospodě - je to levnější“.

„Myslím ten dům u lesa“, ukázal Vrána k okraji lesa.

„Aha...“, vrátil se Gwardit do reality, „To už je Alteren. Místní kovář by moh vědět, kde potkat Nurnskou družinu“.

Rien Gwardit se těšil, že své druhy zase brzy potká. A taky byl rád, že narazil na zbloudilou elfí duši, kterou snad jednou přemluví k práci pro trindindolskou záležitost. A elf Karabas, zvaný Vrána, byl šťastný, že v širém světě našel přítele a možná si přijde i na nějaké peníze. Tedy když tu údajně slavnou družinu ve zdraví najdou.

„Chtěli jste vzbudit, tak vás taky budim“, zašeptal Krubrok Krouk. Byla hluboká noc a on ležel na břiše vedle hluboce spících druhů.

„Dej nám ještě aspoň půlhodinku“, škemral rozespale Rabiňák.

„Hybaj vstávat“, zvedl se vůdce, „Ale hlavně potichu“.

Zanedlouho byli všichni připravení. Krubrok se ostatním svěřil s hrůzným osudem Modrého panáka. A taky řekl o tom, že vyjela trestná výprava hledat a snad i mučit nějakého pana Ergolatha. Prý kvůli spojitosti s osobou Jenu Bukhema.

„Prasata barbarský“, odplivl si Longodon.

„Co?“, vytáhl obočí barbar Harez.

Nurnští se dohodli, že na výsledek Kherbelova pátrání čekat nebudou. Vlezou do podzemí, ale tady nahofe nechají hlídat Krubroka Krouka. V případě potřeby se pro něj vrátí. Malému kouzelníkovi se po zážitcích z předchozího dne stejně dolů vůbec nechtělo.

Do podzemní štolý se dostali vcelku snadno. Spustili se na vlastních lanech ve době, kdy stráž obhlížela vzdálenější část tábora. Krubrok Krouk potom naroval prkna do původní polohy a šel si uvařit čaj. Bylo trochu chladno.

U díry Nurnští neobjevili žádný nepřátelský pohyb.

„Jsou dole“, odušil Darlen Moorhed.

„Skvěle“, zamnul si rukama Yall Rebled, „Vylákáme je nahoru a než se k nám stačí prodrat, tak je ustrlíme“.

Tento výtečný plán neměl chyby. Pár salv a brzy byl vzduch čistý.

„Tak a teď polezeme dolů“, rozhlédl se Harez po přátelích.

Družina počkala slabou půlhodinu, to pro jistotu, a tento čas věnovala navazování a kontrole pevnosti zbylých lan.

Naráz se spouštěli tři. Darlen Moorhed, Yall Rebled a barbar Harez. Svítit nebylo potřeba, protože chvilku předtím někdo hodil dolů hořící pochodeň. Její světlo plápolalo v hloubce asi dvanácti sáhů. Místnost musela být obrovská, protože ji plamen zdaleka nedokázal pojmut. Odvážlivci se spouštěli pomalu.

„Něco tam je!“, procedil skrze zuby hraničář, když si všiml rychlého mihnutí obrovského stínu, „Stáhlo se to z dohledu“.

„Bacha“, řekl Rebled, „Až řeknu tři, skočíme na zem a budeme si krejt navzájem záda!“.

„Tři!“, houkl Harez.

Byl už nedočkavý. Ohřebované boty zaskřípaly ztvrdlou zem.

Dvě obrovské haterie zaútočily takřka okamžitě. Bránily své mládě. Střet byl prudký, ale rychlý. Bok po boku se bili dva výteční válečníci a kde je Moorhed nepředčil silou, užil promyšlených lstí a nezměrné houževnatosti. Když tvorové, včetně mladého, padli nehybně na zem, rozlila se po jílové podlaze kaluž černé tekutiny.

„To vůbec nevypadá jako krev!“, pronesl zachmuřeně Darlen, když ozkusil žilní výtok špičkou boty.

Druzi byli vyčerpaní a šeredně poranění.

„Lezte dolu“, křikl Yall směrem ke stropu, „A rozsvi'te hodně světla!“.

Obrovská prostora, nejvyšší místo ebelderské věže, měla elipsovité půdorys. Dva tucty sáhů mezi nejvzdálenějšími zdmi. Zdi byly vystavěny z kamenných kvádrů, po obvodu do nich byla zasazena vysoká úzká okna. Okenice, zřejmě zavřené, už dávno vyhnily a místo nich se dovnitř šklebil ztvrdlý jíl s otisky prken. Tvrdý jíl pokrýval i podlahu, která pravděpodobně musela být z kamenných dlaždic. Uprostřed, v samém středu sálu, se vyvyšovalo schodiště ve tvaru pěti soustředných kruhů. Na vrcholu stála masivní železná mísa na krátkých podsaditých nohách. Okraj v průměru dvousáhové mísy lehce převyšoval spodní rám oken.

„Vypadá to, jako kdyby se tady udržoval oheň“, pravila Wulpin Zivrilová.

„Asi to fungovalo jako maják, nebo tak nějak“, dovtipil se Longodon a ukázal na okna.

„Tady v bažinách?“.

„Kdo ví“.

Při rychlé obhlídce našli Nurnští úplně prohnitý vstup dolů o rozloze čtyř čtverečních sáhů. Zřejmě tu kdysi býval poklop, soudě dle zbytků rezavého kováň.

Harez sestoupil po několika kamenných schodech, ale tam kde začínal strop nižšího patra, zasténalo pod jeho nohama dřevo.

„Přineste světlo, nebo dál nejdu!“.

Stáli v samém těle věže. Stěny se kónicky rozšiřovaly, ale plamen lucerny věčný boj s temnotou na plné čáře prohrával. Podél stěny se ve spirále točilo dřevěné schodiště, které se tvářilo velmi nebezpečně. Na některých místech se už zřítilo. Zachovale vypadaly pouze poctivé příčné trámy, spojující protilehlé stěny, a jeden obrovský a zřejmě i velice dlouhý dřevěný pilíř vertikální, vycházející ze stropu a směřující někam dolů k tušené podlaze.

„Polezeme radši po lanech“, navrhl hraničář Moorhed.

Družinová zásoba provazů se pomalu, ale jistě tenčila. Veliký prostor obývali netopýři a pavouci, Nurnským už dobře známí. Družina sestupovala tak, že známá již trojice mužů činu se nechala spustit na příčný trám, jej dobyla a zajistila. Tím se vždy vytvořil prostor pro sestup ostatních. Tímto způsobem po nějakých patnácti sázích dosáhli podlahy, plné jílu, hnijícího dřeva z propadlého schodiště a balvanů. Zanedlouho objevili v odlehle části vstup do kdysi skutečně podzemních prostor. Dřevěné schodiště bylo dávno propadlé. Dolů skočil takřka ihned Harez a vzápětí neohrožený Rebled. Už nechtěli čekat.

Že se ocitli přímo v hnízdě haterií nemuseli dlouho zkoumat z přítomnosti množství mrtvých, tedy už ne nemrtvých netopýřů, a zbytků kostí. Ropuchovité stvoření okamžitě zaútočilo, ale nic naplat - s promyšleným bojovým uměním Nurnských se instinktivní atak zvířete nemohl rovnat. Je ale pravdou, že zkrvavení válečníci museli být vytaženi zpátky do úpatí věže, kde bylo zapotřebí včasné léčitelské pomoci Darlena Moorheda a Wulpin Zivrilové.

„Musíme si voddáchnout!“, procedil skrze zuby vůdce.

Toto doporučení bylo přijato s povděkem. Družiníci vybalili houně.

„Stůjte, kdo tam?“, zařval strážný směrem ke křoviskům, která vydala praskavý zvuk.

Krubrok Krouk se probral z letargie a zpozorněl. Na výchoď začalo svítat.

„Nestřílejte, nestř... pusť, rostlino, kuš!“.

Z roští rádoby důstojně vykročil elf, ale bylo vidět, že cípy jeho plamenatého pláště jsou s neodbytnými šlahouny šipkového keře v jistém konfliktu. Síla ducha však rychle zvítězila. Za elfem

vykročil na prostranství druhý, ten však mlčel a držel ruce nad hlavou.

„Hledám tady svý přátele“, řekl elf v plamenatém plášti, „Jsem pán Gwardit, trindindolskej šlechtic - uhwaasia befendi, befendi di Trindin“.

Než se strážný vzchopil, ozval se zezadu hobit Krouk: „To je v pořádku. Pan Gwardit je členem naší skupiny“.

„A tohle je Karabas Vrána“, představil elf svého parda.

„Karabas, zvaný Vrána“, usmál se ten nový a nabídl pravici.

„Krubrok Krouk“.

Šli neomylně po krvavých stopách. Dolů se dostali vcelku snadno, vždyť byli oba kouzelníci. Krubrok Krouk občas do temnoty zvolal své jméno. Věděl totiž, že kdyby Nurnští včas nepochopili, že se blíží přátelé, mohli by je zneškodnit dřív, než by stačili ceknout. Když se tedy spouštěli po lanech dolů do věže, odpočívající Nurnští už o nich věděli.

„Tohle je nějaký Vrána, kouzelník“, představil hobit nováčka vůdci.

„Vlez si támhle do rohu, mladý, a zatím se trochu prospí“, řekl Yall a tázavě změřil Krouka.

„Je prověřený. Přišel s Gwarditem“.

„Starej dobrej Gwardit je zase tady?“, usmál se nevinně hraničář Moorhed.

„Je, ale zůstal místo mě hlídat hořejšek. Kherbel se ještě nevrátil“.

Popisovat průchod družiny prachem a špinou podzemních kobek, kdy jedna vypadá jako druhá, patří vždy k těm nejotřesnějším povinnostem kronikářovým. A je-li v těchto omšelých prostorách družinové společenství vystaveno zcela rutinním bojům, otřesnost povinnosti se násobí, ba snad umocňuje. Rád bych se tedy této pasáží vyhnul lstivým obloukem skrze netradiční formu - tedy formu družinických poznámek.

Harez: Co sme dneska zabili

Černý haterie: 2 - s pomocí 1

Pavoucí vobří: 4 - s tím sem se nepatlal

Voživlý sochy trojrukejš hovar: 4 - já sám 1, s pomocí 3

Voživlý kostlivci: 43 - já sám 25, s pomocí 4

Ghúli: 5 - s pomocí 4

Kostlivý psův: 6 - já sám 4

Har-gheb!!!

Darlen Moorhed: Deníček hraničáře

1) Sklepy jsou plné nemrtvých. Ožívají všude, kam vstoupíme. Jediný snad důkaz života - haterie s mládětem. Tedy se rozmnožují. V jejich doupěti nalezen flek na zdi - jakoby vertikální hladina kapaliny. Že by se sem dostaly právě tudy? V jednu chvíli se mi zdálo, že jsem tam spatřil ohavnou tvář. Pokusy projít neúspěšné. Nalezena spousta koster - asi velmi starých. Kolem čtyřčítky natěsnáno v prostorném sále, dveře zajištěny zvenčí závorami, balvány. Kosterní pozůstatky před ožitím jevíly známky polámaných údů. Mezi nimi objevena kostra obrovské šavlozubé šelmy.

Hypotéza: Někdo sem nahnal lidi a vypustil na ně šelmu. Hromadná vražda.

2) V odlehlých částech obevny privátní kobky. Mrtví kostlivci, zřejmě padlí v souboji. Bronzové zbraně. Dveře, zajištěné zvenčí, robustním Harezem vyraženy. Zde objevena mrtvola muže kdysi zřejmě vyššího postavení. Muž visel na klice, snažil se nejspíš dostat ven. Druhý východ z kobky z druhé strany zavalen kamením. Zde klenotnice a tajná, výbuchem stržená chodba ven.

Hypotéza: Chlap zavřen a strážěn. Stráž se zřejmě pobila mezi sebou, chlap vystaven pomalé smrti hladu. Přítomnost tajné, ale stržené tajné chodby dokládá jeho vysoké postavení.

3) V klenotnici objevena modlitebna s nástěnným vyobrazením trojrukého stvoření humanoidních rysů. Připomíná věrně sochy nalezené zde v podzemí. Zřejmě dávný pán ebelderských věží. Na první pohled vypadá dosti nemrtvě. Vyryté jméno: Ebel'ghuub. Nalezeno spousta věcí, zejména však láhve s rosolovitou hmotou. Provedena zkouška: léčí to rány. Jde z toho síla.

Poznámka: Koupit v dražbě, pokud možno všech pět!

Hypotéza: Pokud byl Ebel'ghuub nemrtvý ve své době, mohl přežít dodnes. Třeba zde byl kdysi navěky pohřben záměrně. Pokud měl magické schopnosti, mohl by být původcem náhlého ožívání nemrtvých v těchto prostorách. Měl bych se držet zpátky.

Nevím, jestli se mám svěřit ostatním. Asi ne.

Rabiňák Švácnul: Co ještě ouplně nevím

Jsou šavle, který nesu po mrtvým trpaslíkovi, moje nebo ne?

Koho se na to mám zeptat?

Náčelníka?

A kdo je náčelník?

Mají Oni vůbec náčelníka?

Koho se na to mám zeptat?

Kostlivců?

Znají kostlivci Jejich náčelníka?

Umí vůbec kostlivci mluvit?

Koho se na to mám zeptat?

A ještě taková otázka?

Jsou šavle, který nesu po mrtvým trpaslíkovi, moje nebo ne?

Kherbel zarazil koně a mávnutím ruky vydal příkaz. Ostatní jezdci prudce přitáhli uzdy. Koně byli zchvácení, hlasitě oddychovali a od hub jim stříkala pěna. Konečně přivčálal poslední kůň, který byl obtěžkán dvěma jezdci a proto byl o poznání pomalejší.

„Jorchene, přiveď ho sem“, ztěžka zavelel Kherbel a unaveně sesedl.

Bylo ráno a paprsky slunce pomalu rozechřívaly chladný vzduch. Kherbelovi muži byli unavení a zaražení. Celou noc nespali a podstatnou část strávili v sedlech. Jorchene měl ruce od zaschlé krve a dostrkal vydešeného krola před velitele.

„Jakže se jmenuješ?“

„Akaš, pane“, odpověděl kroll vojáčky, ale uši mu strachy schlíple visely dolů.

„Byl jsi v nesprávný čas na nesprávném místě“, zachmuřil tvář barbar, „Chtěl bych ti připomenout, že sis dobrovolně vybral spolupráci před smrtí“.

„Ano“.

„Za chvíli budeme v táboře. Přidělím tě k jednomu spolku. Tvoje práce bude všechno jejich počínání sledovat a pamatovat si sebemenší maličkosti. V pravý čas mě budeš o všem informovat...“.

„Ano“.

„Kdybys dostal zaječí úmysly, jseš mrtvej - ale jak... viděls přece Jorchena!?“.

Jorchene ukázal Akašovi svoje rudé pazoury a letmo se usmál.

„Ano, pane“.

„Takže jedeme“, houkl Kherbel na své muže, „A ty, Jorchene, se ze všeho nejdřív půjdeš umejt!“.

Když se kroll Akaš, teď už navlečený do erámí a poněkud těsně zbroje, blížil k zevlujícímu Rienu Gwarditovi, hlavou mu běžely útržky dnešní strašlivé noci. Ještě večer to byl tulák, odešel z Olvornu, kde se proti němu udála rasová křivda, hledat štěstí na východ. Byl bez peněz a hladový.

Před vesnicí Dedekh, rozkládající se na břehu jezera Khenneh, jej zastihla tma. Rozhodl se přespat na záhumencích a ráno jít od domu k domu po žebrotě. V noci jej ale probudil dusot koní. Několik mužů potichu zdolalo plot z dřevěných planěk a vniklo do nejbližšího domu. Po krátké době se zvnitřku stavení rozzářilo světlo, komín vyfoukl oblak dýmu z palíště. Akaš byl zvědavý, připlížil se k domu a nahlédl oknem. Stal se svědkem hrůzného mučení jediného obyvatele domu, nějakého elfa, které skončilo smrtí. Viděl brunátnou tvář pana Kherbela, který vedl výslech. Viděl brutalitu Jorchena, i systematickosti ostatních při prohledávání polic, skříní a truhlic. A potom byl objeven a zajat. Měl volbu - spolupracovat nebo zemřít.

„Jakápak je tohle asi volba, co?“, procedil skrze zuby a spílal na svoji nenasytnou zvědavost.

Došel až ke kouzelníkovi.

„Jsem Akaš a pan Kherbel mě k vám přiděлил“.

„My nikoho nechceme“, zašklebil se Gwardit.

„Aha“, zatvářil se kroll rozpačitě a už se chystal vrátit do hlavního stanu.

„Počkej...“, obrátil kouzelník, „Počkej tady, hned se vrátím“.

Potom odešel k vozu, kde se potají zneviditelnil a potom jako myš vklouzl do Kherbelova stanu, kde tušil, že se odehrává něco důležitého. A měl pravdu.

„Máme to“, oddechl si Kherbel a majetnický poplácal koženou torbu.

Sedl si do polního křesla a vyňal štůsek pergamenových listů, které kdysi snad mohly být deníkem.

„Je to jenom torzo, ale na první pohled je to ono. Deník Jenu Bukhema“.

Hedren tolik nadšení nesdílel: „Prý jste Ergolatha zabili“.

„Nechtěl spolupracovat... a navíc Jorchenovi trochu povolíly nervy“, zvažněl Kherbel, „Bude souzen kárným tribunálem, ale všeho do času. My se odsud budeme muset na čas stáhnout... Na měsíc, na dva... Pro všechny případy - než se na všechno zapomene. Je možné, že nás ještě někdo viděl. Mimo to je na čase dohlédnout na práce u Ellieldolu“.

„Ještě jedna věc, pane“, řekl Hedren, „Dělám, že o ničem nevím, ale...“.

„Nuže?“.

„Ti hrdlořezové porušili zákaz a jsou

nejspíš dole“.

„Nechme to při tom. Je tu jedna jakás takás záruka“.

Hedren se zatvářil nechápavě, ale Kherbel zavrtěl hlavou.

„Zařídí vyklizení tábora“.

Rien Gwardit počkal, až v této části stanu osíří a přitom bedlivě pozoroval, kam putují písemnosti. V příhodnou chvíli se zvědavostí jemu vlastní nahlédl do jejich obsahu. Šlo o vytrženou část deníku Jenu Bukhema, který před časem spravoval panskou oboru eifferského pána. Později pochopil, že to ani nebyl deník, spíše Ergolathovy výňatky z něj.

14. Bukhemův deník

21. sväten 1051

...začal jsem si dělat poznámky. Zvláštností bylo mnoho na jednu hlavu. Jsem doslova zaujat tím divočákem. Podle stop musel mít dobrý sáh výšky. Dnes jsem se za ním hnál snad tři hodiny, až jsem náhle topu ztratil. Nejspíš je to samotář. Bylo by zlé, kdyby útočil na zvěř. Tu škodnou bych měl, bohové, nejspíš zastřelit...

25. sväten 1051

...dnes jsem našel tři kusy vysoké. Měly rozpáraná břicha. To nemohlo být dílo pytláka. Věřím, že to má na svědomí můj Osamělý. Musím jej dostat. Rány po klech mi dávají jistotu, že je mnohem větší, než jsem si představoval. Ale kdo kdy viděl půldruhého sáhu velkého vepře? A jak se sem dostal? Obešel jsem ohrazení a jsou neporušená...

12. zimosmeť 1051

...byl jsem v Olvornu. Kdysi jsem se tam školil v lesní magii. Ani mistr Kherbel neví. Možná si myslí, že jsem se pomátl. Ale Osamělý tu byl znovu. A les to cítí. Občas jím proběhne mrazení, něco se děje...

17. zimosmeť 1051

...byl jsem se podívat na Trnkové pasece. Osamělý tu byl. Jeho stopy jsem nemohl přehlédnout. Šel jsem po nich bezmála tři hodiny. A pak náhle, jako když utne, stopy zmizely. Je to snad možné? Zdá se, jako by Osamělý ani nebyl z tohoto světa, snad příznak zjevující se a mizející...

30. zimosmeť 1051

odešel jsem do obory, přespávám pod

širým nebem a čekám, že ho najdu. Zatím bezvýsledně. Ale udivila mne další příhoda. Nedaleko Jedlového vršku u Medvědího pramene objevil jsem čerstvé tábořiště. Popel ještě nebyl vychladlý. Zprvu jsem pomyslel na pytláky, vyběhl jsem tedy po čerstvých značkách, ale ty po několika milích zmizely stejně, jako Osamělý. A co bylo divné, skupina ta skládala se z pěti neobutých osob, zřejmě těžkých podle síly otisku, a v trávě nalezl jsem zlomené kopí s kamenným hrotem. Snad další příznaky???

15. hodovan 1051

...chlad noční krajiny mne skutečně zaskočil. Proto jsem se v oboře dlouho neukázal, že moje tělo upadlo do horkosti. Teď jsem zdrav a marně čekám na Kherbelovu odpověď. Jen jak budu moci, vrátím se. Málo jsem se ve své samotě věnoval řečem lidí. Říká se, že v kraji se potulují zvláštní lidé. Mezi pustými báčkami mne zaujalo vyprávění alterenského kováře Odegga o Modrém Panákovi...

22. hodovan 1051

...čekám na sních jako na pomoc bohů. V závějích stopy zůstanou dlouho dobře čitelné a ani nejprotřeplejší je nezahradí. Bloudil jsem několik dní ve snaze nalézt Osamělého nebo jakékoli zvláštní stopy. Dostal jsem se až do hlubšího lesa na okraji obory. Vůbec se mi nelíbí. Jako by mne táhl a odstrkoval zároveň. Dokonce jsem se několikrát nadobro ztratil, ač znám oboru téměř z paměti. Zdá se být divočejší, zarostlá, čím víc se přibližuji k jejímu zadnímu okraji, tím méně ji poznávám. Snad požádám pána o poskytnutí skupiny dřevorubců...

26. hodovan 1051

...trávím v oboře čím dál více času, lidé už na to poukazují. Asi jsem se hodně změnil od chvíle, kdy jsem poprvé spatřil značku Osamělého. Vídal jsem ho ve snech mnohokrát a dnes, dnes jsem ho konečně spatřil. Nic netuším, vyrazil proti mně z houštiny, okamžitě zaútočil. Byl skutečně obrovský. Nevzděsil se, Osamělý je skutečně zabiják. To zvíře však v očích mělo něco děsu - snad zmatek a chaos, jenž je vybudil k samé nepřítelosti. A já s úlekem zjistil, že ho nechci zabít. V té chvíli jsem ho miloval. Zarazil jsem mu hůl do chrpí, strašlivý náraz mne odhodil stranou a já v letu zřítel se do Hliněné strže. Když jsem přišel k vědomí, vyběhl jsem po jeho krvavé stopě. Brzy jsem jej objevil, pozoroval jsem z příšeří keře u Malého palouku. Žral achrochtal pod korunou Bílého dubu, pak

ztuhnul, zavěřil a dal se do pohybu. A tu náhle, světe div se, zmizel vprostřed skoku. Jakoby vzduch byl neviditelné zrcadlo vodní hladiny a on, Osamělý, se do ní ponořil, kola se uzavřela. Doběhl jsem na místo, ale nic nenašel. Něco tam ale přeci musí být! Snad něco přívětivějšího by mne vzalo s sebou. A tu jsem si vzpomněl na Modrého Panáka...

29. přednovorok 1051

...konečně napadl sních a já mohl nalézt Modrého Panáka. Zřejmě jej cosi vábí k Odeggově výhni. Za šerých večerů a mladých nocí obchází ves obloukem. Je to prazvláštní tvor a má také moc Osamělého. Tentokrát nechci udělat chybu. Zprvu jsem jej skrytě sledoval, a při dalších setkáních pozoroval zdálky a otevřeně. Teď už vím, že se mne nebojí. Není zlý, jen vyplašený. Později jsem se s ním setkal tváří v tvář. Nerozuměl jsem jeho řeči, jako píseň letního večera zněl brblavý zvuk, který se mu dral z hrdla. Přesto jsme k sobě našli cestu. Myslím, že budu brzy připraven jít...

3. ponovorok 1052

...zařídil jsem nejnutnější. Nevím, jak dlouho tam strávím. Kdo ví, jestli se vůbec vrátím. Musím ale té záhadě přijít na kloub, snad síla, která mne táhne, není ani z mé vlastní vůle. Jako by To působilo samo. Tyto zápisky zde zanechám. Snad je někdo objeví, kdybych se nevrátil. Dobře vím, že alespoň Ergolathovi bych scházel...

5. ponovorok 1052

...po Modrém Panákovi jakoby se země slehla. Narazil jsem však na tlupu jezdců, dobrý tucet mne obklíčil u Blatského potoka, jejich vzezření bylo děsivé a divoké. Připomínali primitivní lovce, mířili na mne bronzovými kopími, ale nezaútočili. Byli zřejmě překvapenější než já. Jejich předák, Herdu Khen, mne zasypal spoustou otázek, jimž jsem mnoho nerozuměl. Brzy mne propustili, domnívali se snad, že jsem výstřední blázen, kašpar s pomatenou myslí. Ale já pomalu začínám chápat - i když nevím, zda v tom směru nejsem tím, za koho mne měli. Jedno jméno mi ze setkání zůstalo v paměti - Khanderwaed!...

19. sečen 1052

...bohové! Jinak nemohu začít. Co na tom, že jsem přišel o práci, byl prohlášen za mrtvého a přišel o půl roku života. Stal jsem se svědkem věcí hraničících se zdravým rozumem. Nemohu jinak, než oznámit eifferskému pánu, co jsem zažil. Hned zítra pošlu list mistru Kherbelovi,

snad najdu nějakou nitku spojitostí s Odlesky. Říkám jim tak a myslím, že to prosté slovo vystihuje podstatu. Jsou to bytosti živoucí, přesto dávno mrtvé. To, co se odehrává v srdci obory, je neuvěřitelné! Jakoby něco, co nepatří do tohoto světa, porušilo rovnováhu přírodních zákonitostí a z hlubin času vyhrzele střepy starých dění. Přirovnal bych to k Zrcadlu, které neodráží tvář současnou, ale tvář o léta mladší, a za jeho stěnou obraz žije svým životem, má svůj příběh, ale ten se může měnit. Nazval jsem je proto Odlesky, ony tam skutečně jsou a žijí, jsou jako dávné malby praotců, tak staré, že jejich stopy z lidských myslí téměř vymizely. Jistě mají svůj základ v mysticismu, ve vědomí lidského pokolení, avšak nejsou zdaleka skutečné. Když jsem díky Panákovi otevřel Průvlak (nebo spíš on jej mimoděk otevřel mně), který se zdá být jediným volným průnikem skrz neprostupnou stěnu Zrcadla, poznal jsem to sám. Zprvu jsem pomýšlel na cestu do dávnověku, avšak dnes už vím, že čas není možné změnit. Je to jediný neporušitelný základ světa, bez něj by existence byla zřehla nemožná. Učinil jsem pokus a změnil nitku příběhu, nicméně dnes už vím, že dopad na tento svět není prázdný. Musím si srovnat myšlenky v hlavě a nějaký čas posečkat. Úkol, který jsem vzal na bedra, mne jistojistě zničí, ale je to malá oběť v porovnání s tím, co by se v konečném důsledku mohlo stát. Již dnes má Zrcadlení neblahý dopad na okolí. Nebezpečí tkví v nenápadné pozvolnosti procesu. Stejně jako já jsem prošel Průvlakem, pronikají Odlesky sem a stopa jejich konu je na této straně Zrcadla nevratná! Sanžím se zaplašit představu hromadného průchodu Odlesků divokého charakteru z temných hlubin toho světa...

30. sečen 1052

...jsem hlupák! Eifferský pán mne za mě zvěstování nechal zpráskat a vyhnat z kraje. Stal se ze mne psanec, neboť proti panské vůli vrátil jsem se zpátky do obory. Nemohu přestat, když jsem zašel tak daleko. Tady mne nikdo nenajde, v nejhorším se ukryjí hlouběji v lese. Čekám nedočkavě na list od Kherbela. Zdá se, že Zrcadlení má svůj původ v nějakém středu. Někde musí být bod, ve kterém dochází k vzniku anomálie. Ač jsem na druhé straně byl, nenašel jsem náznak ničeho, co bych dnes hledal. Nejspíš jsou hlubiny ještě temnější a i těmi, které jsem potkal, netknuté. Možná je to spirála, snad tam někde jsou Průvlakly podobné těm zde. Ani jsem po průchodu nehledal Odlesky, které tam nepatří. Byl jsem pln nové perspektivy a hledal cestu zpět. A ta byla skutečně neskonale strmější.

Toužil jsem tenkrát ozřejmit vše, co jsem objevil, však uši těch, co by měli naslouchat, zůstaly hluchými. A tak mi nezbyvá, než čekat.

5. světen 1052

...dnes byl v kraji vyhlášen zákon o přísném zákazu černokněžnictví a vyzývání temných sil. Dobře vím, kam tím eifferské panstvo míří. Namísto činů snaží se celé tajemství zamlžit. A já, coby domnělý původce pověřivých báchorek prostých vesničanů že mám viset? Tak hluboko jsem klesl, že za věrné služby pánu měl bych draze platit? To raději projdu zpátky a tam se pokusím o nápravu. Zde mi už nejspíš štěstí nepokvete...

11. světen 1052

...konečně přišel Kherbelův list. Posel jej doručil k prahu zpustlého domu, ale stačil mne ještě udat, dobrotivec. Proto teď ležím pod Bílým dubem s prostřeleným bokem a listem na prsou. A opisují tyto řádky pro přítele Ergolatha, kdyby mne hledal. Odcházím. Možná se naše cesty už nikdy neprotnou. Přesto věz, že tam, za Průvlakem, budu šťastnější. A ještě jednu věc. Mistr Kherbel zřejmě svůj náhled na mé poblouznění nezměnil. Nicméně jistě se mu nějaké pochyby v mysli uhnízily. To by ve svém listu nevyprávně příběh o ellielském kameni, dřímajícím v žáru Žízniových písků. O Elliel, té odvrhlíci, o spolku pěti mistrů a hrůze jejich smrti. Ty příběhy však datují se od devátého století zpět. A já hledám stopy daleko mladší. Počátek záhadných událostí spjatých s eifferským panstvím odhaduji na rok 1051. Alespoň dřívějších úkazů si nejsem vědom. Provětrat záhadu kolem Ellieldolu by rozhodně, nehrál-li by čas proti mně, stálo za hřích. Jsem ale přesvědčen, že pokud existují nějaké souvislosti, jsou jenom zástupné a okrajové. Prává příčina Zrcadlení tkví v něčem úplně jiném a jestli má co dočinění s tímto krajem, o tom vážně pochybuji...

„Takže asi tolik“, zakončil Gwardit, když Nurnským vlastními slovy převyprávěl obsah deníku.

Nurnská družina ležela rozvalena v podlouhlé místnosti. Dobrodruzi byli unavení z boje se nemrtvými, když tak nepřímo zabezpečovali cestu pro příšedšího kouzelníka. Ted' se zdálo být okolí čisté. Kroll, stojící celou dobu v rohu místnosti, se temným mručením připomněl.

„Jo, tohle je nějaké Akaš“, rozpomněl se trindindolský kouzelník, „Byl k nám přidělený“.

„A to se na to podívejme“, pohlédl naň

vůdce.

„Umim se dobře mlátit“.

„Tak to tě berem“.

„Dem dál?“, zeptal se hraničář Moorhed,

„Je tady jediný neprobádaný schodiště někam nahoru“.

„Čeká nás nejspíš panstvo Černejších věží“, zaprorokoval Dyni Longodon, „Ebel'ghuub a spol“.

„Do šiku!“.

Poslední rozkaz se tříštil o neútnulé stěny podzemí. Potom už bylo ticho. Družina se vydala vstříc centrálním komnatám Ebelderských věží, kde po věky odpočívali prokletí vládcové skřetích tlup Dre'ghuub, Nener'ghuub... a nejmocnější z nich, vysokochvalený Ebel'ghuub, pán pánů, přdač mlh a rozsěvač osudu.

Meh del aban

sui teb wuk

meh del subbuk

sui teb subbuk

hur'dhe'ghuub

hur'dhe'ghuub

Slyšíš zpěv ptáka

cítíš tu krásu

slyšíš ryk stvůry

cítíš tu hrůzu

strašlivou

strašlivou

Nurnští překlenuli nějakých sto sáhů chodby, když se plamen lucerny rozlil do nějaké větší prostory. A tu vstoupili rekové do komnaty, jejíž podlaha byla pokryta neobvykle zachovalým kobercem zvláštního vzezření. Dvě trojruké sochy se pohnuly směrem k příchozím, vyšly jim v ústrety.

Útok byl prudký, jak gwendarrohané ztráceli trpělivost. Oblíčili sochy a spojením sil je rozdrtili na prach. Už cítili, jak je pomalu opouštějí síly, jak fyzické, tak i psychické. Chtěli jednat rychle a opustit toto místo tak rychle, jak jen to bylo možné. Hlouček dobrodruhů ze zadumání nad šterkem, který ze soch zbyl, vytrhl třesoucí se hlas Darlena Moorheda.

„Ten koberec je utkaný z lidskéjch vlasů...“.

„Dem dobít ty kurvy nelidský!“; zařval Harez a vyrazil s napřaženým mečem dál.

Po bok se mu postavili sverepí válečníci. Za jejich rameny se zlověšně blyštěly hroty šípů.

Brzy byly objeveny komnaty dvou pánů Černých věží. To, že je strážili čtyři ghúlové nebylo nic proti nim samým. Obrovští kostlivci s třema rukama, oblečení do drahých rouch, se probudili ze staleté letargie a povstali ze svých sarkofágů. Oči jim plály záští a instinktivní touhou po krvi. Nener'ghuuba si vzal na starost vzteky šílený Harez, na druhého se vrhl zbytek družiny. Nemrtví byli obrovské síly, každá rána, která dopadla, mohla být při troše smůly tou poslední, kterou by dotyčný pocítil. Šílený puch, který čpěl jedovatým vzduchem, pálil v plicích a ústech. Že tehdy nikdo nezemřel, bylo dáno obětavostí každého jednotlivce a bojové sebranosti celé družiny. Zejména však díky neskonalé odvaze a bojovému umění barbara Hareze, Darlena Moorheda, Riena Gwardita, Dyniho Longodona a, světe div se, i Rabiňáka Švácnula, byly zlé stvůry umláceny. Toto vítězství bylo vykoupeno vlastní krví a stav některých družiníků byl velmi vážný. Když k tomu přičteme únavu, bylo zřejmé, že Nurnští stáli na samém pokraji sil. Stáli v době místnosti, v jejímž středu stál široký podpůrný sloup.

„Je mi blbě“, postěžoval si kouzelník

Vrána.

Byl znechucen z uměleckých děl, která zdobila ložnice. Koberce z lidských vlasů, nechutné náhrdelníky s lidskými prsty, vyschlými ušima a další oblundnosti. Z pomyslení na dávné orgie se mu zvedal žaludek. Co na tom, že našli i cenné věci.

„Zatni zuby“.

„Eště je tu Ebel'ghuub“, pronesl temně Harez a oči mu plály nenávistí.

„Ale kde?“.

Dyni Longodon se podíval na sloup, který se tyčil ke stropu a pomalu jej obešel.

„To není sloup, ale důmyslná zdviž“, ozvalo se zpoza, „Sou tu i rumpály a zdvižná klec, pojďte sem!“.

„Ebel'ghuub je nahoře“, ukázal Gwardit.

„Střelci k rumpálu“, zavelel vůdce, „A my... bohové s námi“.

Po dvojicích byli Nurnští vyvázeni vzhůru. Darlen Moorhed si zadumaně prohlížel velkou bahnitou skvrnu na vnější zdi. Položil na ni dlaň a lehce zatlačil. Zdálo se mu, že zapružila. Cítil tlak z druhé strany. Ta věc se mu vůbec nelíbila.

Harez se Švácnulem se nechali mlčky vyvézt vzhůru a kdesi nahore vstoupili potmě do úzké chodby. Byli rádi, protože klec celou dobu nepříjemně skřípala, jako by se měla každou chvíli rozpadnout. Chvilku nato se za nimi objevil Rien

Gwardit. Zápach tu byl takřka nesnesitelný. Kdesi vpředu zlehka zachřestily kosti. Když Rien vycítil blízkost nepřítele, otevřel okenice lucerny. Ebel'ghuub stál proti nim, tesáky vyceněné. Na hlavě měl korunu z lidských žeber, která smutně trčela do stran. Ten tvor byl skutečně odporný.

Harez nečekal a bezmyšlenkovitě se vrhl vpřed. Rabiňák Švácnul křísí šavlemi o sebe a učinil totéž. Prostoru oslnilo jasné světlo bílých stříel. To Rien Gwardit vstoupil do boje odhodlán použít veškerých schopností, které měl. A lano za jejich zády se chvělo, jak zdviž s dalšími dvěma dobrovolníky stoupala vzhůru.

Když Wulpin Zivrilová vyskočila ze zdviže, barbar Harez se už válel s těžkými zraněními na zemi. Zpozorovala, jak kouzelník Gwardit kvapně položil lucernu na zem a s očima rozšířenými hrůzou zmizel. Rychle na nepřítele zaútočila z boku, když bezmyšlenkovitě mlátil do Rabiňáka Švácnula, který mezitím z útoku přešel do krytu a bránil se dopadajícím ranám seč mohl. Dyni Longodon pečlivě zacílil a zasypával netvora dobře mířenými šípů. Zedlelý Rabiňák vzdal boj o holý život a poslední, co cítil, než omdlel, byla obrovská rána do hlavy. Nebýt Wulpin Zivrilové, která Ebel'ghuubovi zasadila poslední ránu, mohlo vše skončit docela jinak.

Když se všichni Nurnští nacpali do úzké chodby, nejprve ošetřili zraněné a potom vyrabovali netvorovu komnatu. Odměnou za prolitou krev byly cennosti z panské pokladnice. Vzhledem k tomu, že tato část věží byla slepá, rozhodli se zde dobrodruzi oddat tolik potřebnému odpočinku a nejnnutnějšímu ošetření ran. Šikovné a nepostradatelné ruce Darlena Moorheda, družinového felčara, měly práce až nad hlavu. V přístupové chodbě, která byla rozhodně čistší, než komnata, se hrdinové zabalili do houní a brzy usnuli. Jen hlídka dřepěla na kraji komína zdviže.

„Ty seš vůdce?“.

Karabas, zvaný Vrána, otevřel oči do temnoty a ucítil opilecký dech Akašův.

„Ne“, zívá rozmrzele, „Rebled spí támdlejc“.

Už si ale znovu nelehl. Z ústí šachty slyšel vzdálené zvuky.

„Dole se něco děje. Slyšel jsem výkřiky“, zalomcoval kroll vůdcem.

„Kurva, vstávat“, houkl Rebled.

Dyni Longodon se připlížil k okraji. Na samém dně spatřil světlo a nějakou postavu.

„Pomozte mi někdo zapřičít klec!“, zvolal.

Byl to dobrý nápad, neboť po chvíli se kdosi snažil rozpohybovat zdviž rumpálem.

„Co budeme dělat?“, zeptal se Krouk.

„Na boj rozhodně nemáme“, zavrtěl hlavou Harez a ukázal sešitou ránu na předloktí.

„Chtěl bych jenom podotknout, že ty dole sou prokazatelně živý. Zdálo se mi, že aspoň jeden je barbar“, děl theurg Dyni.

Jenom mu vrtalo hlavou, kde se tam ti chlapi tak najednou vzali.

„Počkáme“.

„Vyjdětež bez čepelí, chamradi nečistá!“, zařval kdosi zdola.

Dyni se ujal vyjednávání: „Nemáme důvod vám věřit“.

„Jste zajatcové. My jsme dobili toto doupě, však nelačnime po nové krvi!“.

„Eště nás nikdo nezajal, chlape!“.

„Vydejte se právu, skřetové černí, bude s vámi zacházeno v milosti“.

„Nejsem žádný skřet, hovoďte!“.

Takový dialog neměl valného smyslu. Jelikož ani jedna strana neměla navrch, bylo postupně domluveno vyjednávání. Jeden z Nurnských měl býti spuštěn dolů a zde se setkat s jedním z nich. Ostatní barbaři se měli stáhnout z místnosti do okolních chodeb. Vybraným dobrovolníkem se stal barbar Rabiňák Švácnul, muž vzezření venkovského. Nastoupil do zdviže, pomodlil se a klec se dala do pohybu.

Když vystoupil ven, prostoru ozařovalo světlo pochodní. Rázem stál ve středu obklíčení - cizinci nedodrželi dohodu. Jejich předák však mávnutím paže své muže zarazil. Jak bylo dobře, že Nurnští vybrali jako vyjednavče právě Švácnula!

Celkem jich bylo devět, tedy devět živých. Tři další leželi mrtví mezi rozsekanými těly skřetů. Došlo zde evidentně k řezi. Jak se sem dostali bylo zřejmé. V jedné stěně místnosti sel rozeklaný otvor někam do tmy. Předtím si toho otvoru nevšiml, ani také nemohl - dříve tu nebyl. Jen ona záhadná skvrna, které si všiml Darlen Moorhed. Co bylo zvláštní - závan čerstvého vzduchu, který válečníka udeřil do tváře.

Barbaři byli podobné vizáže, jako muži ze Zredechova šiku. Vousatí, rozevrlatí. Kůže kabátce, halen, zbraně - všechno se zdálo být shodné. Předák se představil jako jistý pán Hrabich z pevnosti Kharadaz. Z dhenebelské pevnosti přišel

rozkaz o pátrání po ztraceném Zredechově oddílu v jižních lesích. Hrabichovi muži se dostali na stopu početné skřetí tlupy, se kterou se dostali do křížku a mnoho mužů padlo. Skřetí obrana však byla prolomena a zbytek tlupy rozprášen. Hrabich se jal pronásledovat jádro skupiny, která se kvapem stáhla směrem k horám. Objevíli dočasné útočiště skřetů v jeskyni, která navazuje na toto místo. Rabiňák Švácnul zdaleka ne všemu, co muž říkal, rozuměl, ale ubezpečil jej, že Nurnští také bojují proti pánům z Ebelderu, a dokonce je zabili. Hrabich se mu vysmál, avšak prvotní nepřátelství se vytratilo. Zůstala jen slabá nedůvěra. Bylo smluveno, že Nurnští se k Hrabichovu oddílu přidají a vrátí se s ním do pevnosti Kharadaz, kde se dohodnou další případné pro obě strany výhodné záležitosti. Ukázalo se totiž, že jak Hrabichovy muže, tak Nurnské spojuje jedna věc. Odpor k tomuto místu a psychická zdecimovanost. Dočasná spolupráce se zdála být jediným rozumným východiskem. A Nurnští se chtěli dostat do kontaktu s lidmi z Kharadazu, neboť stále hledali Jenu Bukhema.

15. Průvlak

Nurnští, v těsném závěsu za kharadazskými válečníky prošli puklinou do jeskyně a nedlouho nato vyšli na denní světlo. Krajina okolo byla divoká, hustý bukový prales pokrýval prudce se zdvihající srázy, vřechy čpěl vlhkostí a hnilobou. Cáry bílé mlhy svými jazyky líně šlehalý mezi hladkými kmeny. Gwendarrohané byli zaražení, mlčky sestupovali přirozeným žlabem skrze husté zelené kapradí. Bylo to zvláštní. Celou dobu chtěli projít průvlakem, tak jako Jenu Bukhem, a když se tak stalo, rozjítřilo to v nich chmurné nálady. Nerozuměli tolika věcem a když pozorovali divoké barbary, jejich bezstarostnost a nedotčenost tímto temným poznáním, trochu jim záviděli. Uvědomovali si nesmyslnost těchto mužů. Jak bojují proti zlu, které není, jak žijí ve vsi, která vlastně neexistuje. Čím více o tom člověk přemýšlel, tím více do té věci zabředal. Nemělo smyslu přemýšlet o něčem, co v dané chvíli nelze rozřešit. Rien Gwardit to věděl, snad proto byl nejveselejší. Žij z toho, co je a ne z toho, co bylo. Však nejméně se starej tím, co bude. Žij pro jediný okamžik - tak mu to říkali Chlié. A vědi bohové, že pro tuto situaci to byla nejlepší rada.

Darlen Moorhed ale nebyl takový. Byl to odmalička hloubavý hoch. Život si s ním nepěkně zahrál a únik do vlastní fantazie byl proň jedinou úlevou od kruté jouscnosti. Přemýšlel o věcech

kolem sebe, záhadám se snažil přijít na kloub. A když sledoval tu mlhu v lese, zdálo se mu, že sestupuje, že se rozpíná. Proto, když si průvod rozhodl na chvíli odpočinout u zurčícího potůčku, vyškřábal se do straně. Proplétal se mezi stromy a bělavý opar jej zanedlouho pohltil.

Supěl a jediný zvuk vydávaly kamínky pod jeho nohama. Uvědomil si, že neslyšel jediný zpěv ptáka nebo vyštěknutí srnce. Nezaslechl jediný zvuk života od té doby, co sem vstoupili. Těžko se mu dýchalo, husté vlhko mu postupovalo plíce. Pociťl závrať a musel se zastavit. Na chvíli si sedl. Cítil, jak mlha kolem něj proudí směrem dolů. Zcela nepřirozeně a relativně rychle. Najednou strnul. Zaslechl výkřik, bolestný a nenávidný. Mimodě se rozhlédl kolem sebe, ale to nemělo smysl. Ten zvuk byl jen v jeho hlavě. Tělem mu projelo mrazení. Cítil cizí sílu, která jej obklopovala. Uvolnil se a otevřel mysl - tak, jak jej to učili mistři. V mozku se mu pomalu střídaly obrazy. Spatřil tvář. Strašlivou, zkřivenou bolestí. Ta tvář neměla barvu, tvar, rysy - to všechno postrádala. Byla to věc pocitů. Ty pocity byly jeho, ale cítil i vjemy cizí. Soustředil se ještě víc na tu tvář, která zatím zmizela. Soustředil se, protože To mu chtělo něco říci, jak si myslel. Žila na čele naběhla a Darlen začal pomalu ztráct kontrolu nad svým tělem. Měnil se v To. Viděl své druhy... *dole u potoka, hnusné a otrhané, sprostě si nadávající. Hajzly, šikanující oběti svých krutých her. Pomlouvačné zákeřné krysy, které se živí masem a krví sebe samých. Skrz průhledné lebky viděl blitky v jejich hlavách, rozteklé semeníště záští. Nenáviděl je, šeredné zpropadence morálního bahna. Ne, nepřipomínali mu krysy, spíš obludný hmyz... nechutná klíšťata vzájemně na svých prdelích přisátá, chorobami prolezlá veskrze naskrz. Báł se jich, měl z nich panický strach, a přitom je neskutečně miloval. A pak spatřil sebe. Hnusnou černou věc, malou a ošklivou, směšnou hroudu, kterou k smrti nenáviděl. Ó, jak se miloval. V jeho představách byl kruh světa, které jakoby vycházelo z jednoho středu a valem jej do stran ubývalo. Viděl nějaké louky a nějaké postavy, a také další postavy, domy, lesy - začínalo mu to splývat. Už nemohl myslit na ty věci, ustavičně pudit jejich představy, byl strašně unavený. Prázdnota žírala jeho unavené vědomí, vědomí tvarů tak vzdálených. Ochaboval, cítil to, už byli uvnitř, v jeho myšlenkách, spoutaní silou Kamene. Chtěl je k sobě, chtěl je pohltnout a tolik, tolik se jich báł. Odpuzoval je od sebe... pryč, pryč odsud. To byla přišrpná bolest, bolest k nevydržení. Zařval...*

Darlen zařval bolestí. Na jazyku cítil slova, jen ne a ne je vyřknout. Jen ústa se samovolně otevírala a zavírala. Hur'dhe'ghuub.

Dusil se a v návalu kašle pociťl v ústech nasládlou pachut' krve. Přejel po rtech rukávem a objevila se červená čára. Znovu se začal dusit. Bledý a rozřfesený se začal koulet ze svahu dolů. Teprve když se mu začalo lépe dýchat, postavil se na rozřfesené nohy a vrávoravě seběhl dolů. Byl v takovém šoku, že toho nebylo možno si nevšimnout.

„Co se stalo - viděl jsi hejkala?“, zavtipkoval nejistě Krubrok Krouk.

„Padáme vocať, kurva!“, řekl a hlas mu přeskočil.

V očích měl slzy. Nebylo divu. Druzi jej nechali vlastním úvahám a vydali se na další cestu.

„Pane Hrabichu“, zeptal se hraničář, „Co znamená výraz hur'dhe'ghuub?“.

„Jde o jméno. Ve starém jazyce to značí ráčí cos jako strašlivý nebo odporný“, odvětil zamyšleně, „Ale ně jako ošklivá ženština, to spíš jak strašlivost sama o sobě je. Jak Ebel'ghuub - zlý tvor z mrtvolného dřeva vzkříšený. Ač ,dhe' živou bytost značí, jistě není lidského rodu, to by musilo se užiti ,li'dhe'. Však toto spojení je nesprávné - ta živá osoba musila by býti mrtvá. Což jest ovšem nemožné. Stará řeč jest s obtížností takto vyložitelná. Přeložil bych to tedy jako Strašlivý, a přitom bych pociťoval zlé v břichu bolení a na jazyku žluč“.

Potom se Hrabich zarazil a zavrtěl nechápavě hlavou. Jak ho to jenom napadlo?

Pomalou se smrákalo. Plazili se lesem, který pozvolna řídł. Mezi stromy spatřili travnatý svah, hranici hvozdu. Tam se měl rozkládati Kharadaz. Hrabich byl neklidný a tento neklid přešel i na jeho muže. Něco nebylo v pořádku. Asi před půlhodinou narazili na skřetí hlídku. Od té chvíle se pohybovali naprosto mlčky.

Nevelké palisádové tvrzíště, vzdálené necelých půl míle od místa, kde leželi, se zdálo být opuštěné. Tedy nebýt hlídek, krčících se v strážních budkách. Obytné stavby, těsně přilepené k opevnění, měly zavřené okenice. Nebyl vidět ani pramalý sloup dýmu z ohnišť, a to bylo poměrně chladno - z šedých vod jezera Khenneh váł syrový vítr, nasycený lezavou vlhkostí. Všude vládlo nepřirozené ticho.

Kolem pevnosti stály roztroušené domy vesnice. Byly pusté, i na takovou dálku daly se spatřit stopy rabování a kvapného opuštění

obyvateli. Otevřená křídla dveří se zlověstně kývala ve větru, taktéž okenice. A potom si jich někdo všiml. Skřeti! Byli poschováváni v několika domech. Zdálo se, že vyčkávají. A mezitím se snesla tma, kterou neprobleskovalo jediné světlo. Jak ponuré to bylo místo!

Pozorovatelé se stáhli do lesa, kde se nikým nerušení mohli ujednotit na společném postupu. Debata to byla vášnivá, obzvláště Hrabich mínil zaútočit bez odkladu. Zvítězilů však rozum. Nemělo smyslu vyjít do boje, když netušili sílu nepřátel ani stav obležených. Domluvili se na tom, že postaví hlídky a posečkají do rozbřesku. Rien Gwardit se zatím vydal na průzkum. Samozřejmě, že neviditelný.

„Je tam něco kolem dvou tuctů skřetů“, hlásil kouzelník, když se vrátil, „Jsou zalezlí v jednom z domů a lížou si rány. Po vsi maj rozmístěny hlídky. Určitě do rána nezaútočej“.

„Dobrá tedy“, řekl vůdce, „Půjdem se odpočinout“.

„Nevím, jestli vůbec zamhouřím voko“, posteskl si Darlen.

Potom svým druhům vyprávěl o strašném zážitku z lesa.

„...mám pocit, že nás To zná... nebo alespoň část z Něj... Jako bysme Mu něco udělali - něco strašného a nechutného... jako třeba zabili dítě, nebo tak“.

„Na mě nekoukej“, ohradil se Harez.

„Snad nejvíc To nenávidí mě... a tady Longodona... ale spíš nás To tak ňák cejtí. Jako smrad...“.

„To je strašný, když nepřítel nevidíš a nemůžeš pojmenovat“, pravila Wulpin.

„On asi ani není vidět. Je tady všude kolem nás. On je všechno to nepřirozený kolem nás. Všechno co vidíme, co se děje, jsou Jeho představy, Jeho myšlenky, který od svého vzniku žijou samy sebou. A budou tu, dokud je nezapudí. A On už je nechce držet, když jsme tak blízko“.

„A čeho jsme teda blízko“, zeptal se nechápavě Rabiňák Švácnul.

„Blízko Jemu. On je vězněm sebe sama a pomalu se požívá. Viděli jste tu mlhu? Vejdete do ní, je lehká a nadýchaná, a čím dál jdete, tak bytní. Bytní tak, až je jako kámen. Ta mlha mu nepatří, je to jediná věc, která tu byla, když On tu ještě nebyl. On se svojí silou, pomocí který ji vytěsnil na okraje. Je to prázdnota, požíračka myšlenek“.

„Takže jestli to dobře chápu. Neřeším

jak, ale vstoupili jsme do takový nádoby“, odušl Dyni Longodon, „...která může být třeba relativně malá. A v tom prostoru jsme oběťma skupinový halucinace - teda dosti odváženjma slova řečeno - prostě stojím a chci jít a něco mi teda v hlavě říká, že teda jdu... a ejhle, vidím strom, ale ne protože tam je, ale protože mi něco řeklo, že tam je, a tak ho teda obejdu, ačkoli vlastně pořád stojím. A je to až tak silnej vjem, že kdybych to do toho stromu napálil, tak mě to bude setsakramentsky bolet - přitom celkem vzato mě bude bolet jenom představa bolesti, protože tu bolest čekám... nebo On ví, že tam ta bolest musí být. Mám pravdu?“.

„Možná. Kdo ví“.

„Dejme tomu, že jsme teda v nějaký nádobě. Nebudem se zabývat otázkou, co by se stalo, kdyby někdo umřel a jak silnej by to musel být vjem - zkoušet to rozhodně nikdo nebude. Otázkou je, kde ta nádoba nebo prostora je, jak se z ní dostat a napáchat co nejmíň škody, a jak jsme se do ní vůbec dostali“.

„Není zase takovej problém se někam dostat. Vemte si třeba Euferial, Trindindol a Váles Dimoriel - tři vzdálená elfí města, spojená teleportačními branami“, ozval se trindindolan Rien, „Takový věci jsou sice neobvyklý, ale ne nemožný. Souvisěj s jistou vyspělostí. Každopádně takový síly existujou“.

„To místo ale musí být jaksi odlehlý a uzavřený, aby koncentrace silohmoty zůstala neporušena. Místo unikátní, tajemný a zvláštní natolik, aby mohlo být živnou půdou pro bujení mocných sil, pro tření jejich protipólů a vzniku výbojů, způsobujících jevy zjevné či skryté“.

„Nefíkal ten Kherbel náhodou, že olvornský cech provádí práce na Ellieldolu - tom kameni v Žíznivých pískách?“.

„Vzpomínáte na odkaz Lundúma Tugrina z Historie Nurnský družiny?“, poznamenal Yall Rebled, „A na Elliel a na ty věci kolem?“.

„Zurghund!“, neovládl se učenec Rien, „Zplozenec kerej dríme tam, kde, jako z dásně kel ční k nebi Hlava Elliel“.

„Fuj!“.

Nurnští se po sobě zamyšleně podívali.

„Já vám nevím, ale Tohle, teda To... si rozhodně neříká Zurghund - pokud jde o nějaký řeči vůbec mluvit. Jmenuje se to... Hur'dhe'ghuub. Prostě strašlivost sama“.

„Pamatujete ještě na Bartoloměje Drápa?“, svěřil se alchymista Dyni, „Jak jsme ho popravili v jedenapadesátým?“.

„Taková hnusná bedna kytu... kdo by si

nepamatoval“.

„Sloužil temnejm silám, založil nějakou sektu. Pravým jménem Bukvoj Draplák“.

„V Historii je tý jeho osobě věnováno víc řádek“, pravil vůdce, „Bylo to takový to fanatický čuně, co se neváhá zaprodat těm nejčernějším silám. Uctíval prej nějakýho Skrekha, sloužil černý mše a oddával se tajnejm rituálům. Musel být strašně zlej, něco ho šířalo zevnitř. Ten chlap byl podle všeho kalichem tý nejryzejší nenávisti“.

„Je známej fakt, že zahrávat si s astrálníma záležitostma se nevyplácí“, zkonstatoval Longodon, „Na to my, alchymisti, jsme upozorňovaný od prvních kursů, kdy se patlaj jenom pouhý magický bublaniny. Sou známý případy, kdy sejdeš z cesty a vysoký umění zcela pohltí tvůj rozum. Jsou známý případy, kdy silohmota, mistrův nástroj, sežere tvoje tělo a zbyde jen přetvořený niterno - někdo tomu nesprávně říká duše - ale v zásadě jde o ryzí druh silohmoty, která pozbyde rozměru. A dá rozum, že nejde o nic dobrýho. Většinou se rozplyne, přetvoří v jiné formy, splyne... ale je dost možný, že určitá část takové energie si udrží určitou kompaktnost, danou ne přímo její schopností, ale vytěšňovacími procesy okolních proudů. V tomto shluku mohou být potom zachovány určité vjemy z minulosti a do jisté míry schopnosti reakce v závislosti na nich“.

„A jak se ten bastard debilní dá zabít?“, zajímal se udiveně Harez.

„Takovou věc nejde zabít, jen rozptýlit... zrušit pouto, které ji drží pohromadě“.

„Uf“.

„Jako když máš zasmraděnej pokoj“, vysvětlil alchymista, „Dokud neotevřeš okno a nevyvětráš, smrad tam zůstane“.

„Aha“.

„Když jsme teda uvnitř Kamene, jak si myslíte, musíme ho rozbít, že jo?“.

„Ale kde, kurva... ukažte mi, kam mám praštit, a já tam s chutí praštím!“, houkl Harez, který už dlouhou dobu nechápal, o čem je řeč.

„Je tady kolem nás, ale my ho nevidíme“, řekl Darlen, „Zatím. Musíme do středu. Tam, odkud všechno vychází“.

„A to jako kam do středu?“.

„Nevím, ale ta mlha nás tam zažene. Ať chceme nebo ne“.

„A co když se něco nepovede. Co když to bude silnější než naše svaly?“, ozvala se hysterie.

„Pak nás to asi pozře, sloučí se to s náma - teda s tím, co z nás zbude. To je to, co To nejspíš

chce“, odvětil stroze Dyni, „Dost možná se to tím nějak rozmělní, co já vím. A právě toho se nejspíš tolik bojí. Dyť Von, do hajzlu, taky neví...“.

„Kurva, kurva, kurva!!!!“.

„Měl jsem vás rád, hoši“, propadl vesničan Rabiňák návalu vřelosti, „Chci, abyste to věděli“.

Věděli to.

Bitva u Kharadazu

Nurnská družina ležela ve vysoké trávě asi sto sáhů od prvního stavení. Až sem se jim podařilo nepozorovaně doplížit, aniž by riskovali prozrazení. Začínalo svítat. Vůdce se ohlédl za Hrabichovými muži. Neviděl je, ale už je ani hledat nepotřeboval.

„Drvte je!!!“, zařval mocně pan Hrabich a barbaři oddíl se vrhl vpřed.

V následující chvíli se ozval ryk skřetích stráží a lomoz v nocležně. Vůdce vydal Nurnským příkaz, aby rozvážně setrvali v úkrytu. Zpozzdáli v poklidu pozorovat, jak se bitka vyvíjí, však nebylo gwendarroňanům dáno. Karabas Vrána zaslechl údery bubnů a upozornil na to ostatní. Netrvalo dlouho a na travnatou pláž u jezera, odstíněná předtím jazykem lesa, vpochodoval hlavní skřetí voj. Odhadem padesátka skřetích válečníků v semknutém šiku rázovala směrem k tvrzi. A uprostřed své armády an kostěných nosítkách byl svými muži nesen pán Ebelderských věží, mocný mezi mocnými, samotný a samojediný Ebel'ghuub!

Dobře ho i na tak velkou dálku poznali, měl na hlavě stejnou korunu, kterou nesl v torně vůdce. Mával nad hlavou nemlich stejným toporem, který se kýval u pasu válečníku Harezovi. A z toho obrazu tuhla krev v žilách.

„Dyť sme ho zamordovali“, zaštkal Krubrok Krouk.

„Tamten byl vopravdovej, věky starej...“, pronesl Darlen Moorhead, „Tenhle je neskutečnej a vo to víc nebezpečnej“.

„Zabili sme ho jednou, zabijem i podruhé“, houkl Harez.

„Na toho hajzla!!!!“, zařval Dyni Longodon a vyskočil.

Nurnští tasili a vyběhli. Bubnování ustalo a skřeti za nervydrásajícího vřeštění vyběhli do prudkého útoku na tvrz. Menší horda se oddělila a zamířila k Nurnským. Ebel'ghuub zatím rozvážně slézal z nosítek a hodnotil situaci.

Šiky se srazilly na půli cesty.

Bitka už nějakou dobu bez viditelnějšího výsledku trvala, když na Nurnské začali dotírat osamocení skřeti z boku. Těm se postavil Rabiňák Švácnul po boku s Wulpin Zivrilovou a krollem Akašem. Darlen Moorhed odběhl stranou, odkud měl dobrý přehled po všech bojujících. Odtud zahájil střeleckou podporu. Podle něj se zachoval i kouzelník Vrána.

„Žene se sem Trojrukej!“, zaječel varovně Krubrok Krouk.

V následné chvíli jej úder skřeti šavle poslal do mrákot. A skutečně. Ebel'ghuub vycítil největší slabinu svého útoku a hnal se co mu síly stačily rovnou k Nurnským. Ti se jen stačili sešikovat. Srazil se s Harezem a Reblledem, kteří se mu postavili do cesty s vědomím, že v této řezí nemohou prohrát. Zvláště, když jej Rien Gwardit stačil počastovat svým pověstným přerušovaným kouzlením. Jak jej ale podcenili!

Ebel'ghuub se rozmáchl a vši silou praštil Yalla přes helmici, až hledí vyskočilo z pantů. Zbýlé dvě spáry zaryl do tučného Hareze, který byl kryt jen kůžemi. Harez zařval a vši silou řal. Reblledova obouručná sekera opsala oblouk. Šeredný mutant lehce zavrával a znovu vypadl, tentokrát jen do Hareze. Z barbarova hrdla se ozval smrtelný chropot a statečnému rekoví se podlomila kolena. Padl to trávy, kterou zbarvil gejzír krve. Reblledova sekera se zařala hluboko do černého masa netvorova a málem jeho trup přetřela ve dvě. Vzduchem přiletělo několik šípů a Gwardit vyřkl další přerušované zaklínadlo. S šíleným řevem vytrhl válečník sekeru a hotovil se k poslední ráně. Byl však se svou strašlivou zbraní příliš pomalý. Ebel'ghuub byl rychlejší a toporem ho přetáhl přes hrudní plát. Yall Reblled se začal dusit, jakoby mu vzduch unikl z plic a s rozpřaženými rukama se svalil. Situace se vymkla kontrole. V ten okamžik udeřil Dyni Longodon holí do země a bohové vědí, že za tento čin by se o něm měly pět hrdinské písně. Písně o tom, kterak malý hobit svou chytrostí ke slávě přišel!

Všude okolo se rozlila neproniknutelná temnota. Temnota tak černá, že ani mehajový odvar není černější. Bylo slyšet zděšené vřeštění skřetů, sténání raněných, zmatené pobíhání. Byla to magická temnota a Longodon to věděl. Věděl, že skrze tu tmou nikdo nic nevidí... kromě něj samého - sesilatele. Spatřil Ebel'ghuuba, jak tápe svými pařáty vůkol, aby nahmatal další oběť. A viděl, jak spoludružníci v beznaději klesli na zem, smíření s poslední ranou, která ze tmy přijde. Napřáhl směrem k netvorovi ruku a z prstenu vyšlehl svazek

blesků. Ebel'ghuub se bez ducha zhroutil. Bylo po něm.

Po krátké době, která se zdála být snad celou věčností, temnota zmizela stejně rychle, jak vznikla. Rien Gwardit se podíval směrem k Trojrukému. Ležel zvrácen na zemi, paže rozhozené do všech stran, a na něm v hrdinské póze stál Dyni Longodon. Smál se na celé kolo. Nurnští se kolem něj seběhli a vzdávali hold jeho umění. Zbytek skřetů pelášil směrem k lesu. Kdesi u pevnosti se sice ještě bojovalo, ale když se mezi útočníky rozneslo, že jejich nesmrtelný vládce padl, zahodili zbraně a vzali nohy na ramena. Několik jich sice bylo zastřeleno na útěku, ale vcelku nemělo valného smyslu se s nimi zaobírat.

„Yall žije... odnesla to sice zbroj, ale...“, pravil Darlen Moorhed, když euforie poněkud opadla.

„Ale co?“, zeptal se Rien Gwardit.

„Harez je mrtvej“.

„Harez?“ , zanařikal Švácnul, „Můj přítel, učitel a rádce? Moje rasa, moje krev? Ne!“.

„Je mi to líto“.

Celý den věnovali rozesmutnělí hrdinové z Gwendarronu snášení kamenů na břeh jezera Khenneh. Pomáhali jim v tom lidé z vesnice Kharadaz, alespoň ti, kteří zbyli - ti, kteří se stačili ukrýt s nejnutejnějšími zavazadly za palisádami a zde přečkali i druhý nápor. Byli Nurnským vděční. Harezovi měl být vystrojen pohřeb dle tradic barbarských kmenů. Alespoň tak se o tom Nurnští usnesli. Barbarovo tělo mělo být pochováno pod obrovskou kamennou mohylou spolu se zbraněmi mrtvých nepřátel. A měly se konati žalozpěvy a vyprávět hrdinské czakzy z jeho slavných dní. To vše byli Nurnští ochotni činit v počtě svému mrtvému druhu a v počtě jeho stepnímu bohu, velikému Har-ghebovi! Svou řeč dle tradice vedl i vůdce.

Řekl: „Tady, jó, tady leží chlap. Všichni si z něj vezmě příklad, ať ste jako von...“.

Kolem mohyly plály pochodně dlouho do noci a nad ztemnělými vodami jezera se rozléhal elfí zpěv Rien Gwardita, který táhlými tóny přezpíval píseň, kterou pro tuto chvíli složil přítel z nejměnějších, Rabiňák Švácnul.

Harez zaslechl elfův zpěv jakoby z veliké dálky. Byl neskonale melodický a milý, nicméně slovům nerozuměl. Cítil tlak kamení a byl tolik, tolik unavený. Cítil strašný chlad, ale nemohl se ani pohnout. Zkusil zavolat elfovo jméno, ale z hrdla se

nevydral být jen tichý vzdech. Pomalu ztrácel vědomí.

Když se probudil, cítil vůni země a dřeva. A spatřil světlo dne, i když bylo zamračené počasí. Cítil neuvěřitelný tlak větru, který se opíral do jeho zad. Chtěl uhnout, skrýt se před ním někde pod mohylou, ale nemohl se pohnout. Měl zdřevěnělé údy. „Zřejmě jsem dlouho spal“, pomyslel si. Potom si všiml mladé dívky. Prohýbala se pod dřevěnou tyčí, na níž měla zavěšeny dva okovy z tvrdého dřeva. Nesla vodu. Harez si pojednou uvědomil, že má žízeň. Hlad necítil, ale žízeň nedostatkem vody měl doslova rozpraskanou pokožku. Chlad už ale necítil; uvědomil si, že necítí ani teplo svého těla. „Kde jsou mí přátelé?“, posteskl si. Dívka zatím došla až k jeho nohám, poklekla a poklonila se. „Vítám tě, spanilá“, pozdravil vřele válečník, „Jsem Harez, udatný bojovník“. Ani nevěděl, kde se v něm zrodilo tolik dobrého vychování. Dívka neodpověděla a tiše šeptala modlitbu. „Je nejspíš hluchá, chudinka“, pomyslel si v duchu a zjistil, že mu to ani tolik nevadí.

Dívka náhle vstala a nalila vědra vody Harezovi k nohám. Chtěl se rozhněvat, ale zjistil, že je mu to docela příjemné. „To je můj dar, čarodějny strome“, řekla dívka, „Přeji si, aby ses brzy zazelenal“. Harez se v údivu podíval na své ruce. Spatřil jen pahýly větví, komíhající se ve větru. Nebyl na nich jediný zelený lísteček. Podíval se níž a spatřil kořeny, mizějící mezi mohylovými kameny. A jeho kůže byla oprýskaná kůra. „Zdřevěněl jsem... Pomozte mi!“, zařval z plých plic. Dívka se lekla. Ve stromě to ošklivě zapraskalo. „Možná je už docísta mrtvý“, pomyslela si, „Cizáci ho špatně zasadili“. Odešla. Harez se za ní díval, dokud nezmizela z dohledu. Byl šílený svou bezmocí. Už byl zase tak strašně unavený.

Když se probudil, byl stále stromem. Jen okolí se změnilo. Všude byla mlha, kterou nešlo prohlédnout. Na chvíli se mu zdálo, že spatřil tvář. Tvář bez tváře - nemohl ji popsat slovy. Ale jedno věděl určitě. Byla strašlivá...

*Deneh ghuubel
luthui dhu ebelun
ghuubuk mei
nedde ebel
ute mei ebelder
wuide ozeruk
nuitte neberghel
mei li'bel
nedde teb mei eghban*

*Až zemřu
stanu se stromem
kosti mé
budou dřevo
a svými kořeny
zadržím vládu
rodným bratřím
mým živým
bude to mé naplnění*

Tesaná dubová lodice plula zpěněnými vlnami. Bylo nevlídné počasí. Zachmuřeně nebe mělo barvu kalené oceli a do tváří štípal ledový víchr. V dálce byly vidět šlehající bílé jazyky mlhy, které stravovaly pobřeží. Mířili k ostrovu uprostřed. Hledali střed a ještě pořád se pídili po Jenu Bukhemovi. Když se v Kharadazu dozvěděli o jakémsi Cizákovi, dobrotvém čarodějníkovi, který zde nějakou dobu žil, hned je napadlo, o kom asi byla řeč. Jenu Bukhem se velmi zajímal o ostrov uprostřed vod jezera Khenneh a o kulturu stromových lidí, kteří na nehostinném pruhu země dle povídaček žili. Ihned se vydali na cetu, neboť doufali, že jim zodpoví tu spoustu otázek, které zůstávaly nezodpovězeny nebo se pohybovaly v rovině dohadů. Tedy pokud druid z eifferské obory byl dosud naživu. Snad by se od něj dalo zjistit i něco o Krivigovi z Kromsettu, jehož se zavázali nalézt.

Břehy byly plné rákosí a otravovala je hejna komárů. Vystoupili na břeh a vytáhli lodici. Darlen Moorhed ji zamaskoval zelenými stvolý. Potom družina mlčky vstoupila do přítmi pralesa. Rozhodli se jít směrem do středu ostrova. Už na moři spatřili holý kopec, který se nevysoko tyčil nad koruny stromů. Tam chtěli dojít, ale i tak brzy zjistili, že bloudí. Nálada se zhoršovala s množstvím nachozených mil.

Barbar byl sám a ostrov se zdál být tolik nepřátelský. Měl se na pozoru. Na opuštěné ruiny skalního města v Nunavuitu už ani nevzpomněl. Nemyslel na prožitá nebezpečství, na bitku v nunavuitské štole a na první užaslý pohled na mlhami opředenou kotlinu na jejím konci. Ten kaňon mu přišel obrovský vzhledem k rozloze oněch skal, které jej skrývaly v svém nitru tak bedlivě, že o něm nebylo zmínky v žádné z krajinných map. Přlíši si ani nepřipouštěl, že mohl utonout, když přeplavával širé zpěněné jezero směrem k ostrovu, k němuž jej vábil instinkt.

Instinkt byl tím jediným, čemu věřil a čemu se plně oddával. Krom stepních bohů, samozřejmě, a mezi nimi toho nejvyššího, Har-gheba. Už mnoho dní byl na cestě, odloučen od svého lidu. Tolik si přál stát se šamanem kmene, proto svolil ke zkoušce mužství a vstoupil na stezku, během níž, zcela osamocen, dle kmenových zvyků stává se z bezbranného chlapce muž-bojovník. A on, učedník starého šamana, měl dokázat, že je schopen v dalekých krajích přežít, a třináctilunní odloučení mělo v něm vytrýbit šamanské schopnosti. Završením stezky měl být třináctidenní půst, který měl rozjít smysly až na samou hranici šílenství, vyvolat vize a otevřít okno do Har-ghebovy větrné jurty, aby s ním mladý šaman mohl konečně promluvit tváří v tvář. Do období třináctidenního půstu zbývalo tolik času, který kdyby byl vodou, naplnil by hoře vzduté jezero Khennah až po okraj. Alespoň tak se Goranovi zdálo, neboť čas, trávený v naprosté samotě, vlekl se neuvěřitelně pomalu. A teď měl navíc mokré šaty i mošnu, a les hučel velmi nepřívětivě.

Barbar Goran rozdělal oheň a rozvěsil kol něj mokré věci. Myslil však i na vlastní bezpečnost, a tak kolem plápolajících plamenů rozmístil dvanáctero svíc, které rozžhnul dřívkem, a doprostřed zarazil třináctou entitu rituálu, vrbovou haluz. Oděný jen v bederní roušku z měkčené mufloní kůže zatančil šamanský tanec, který podpořil zářikavým mumláním. Zvedl se větrný vír, který nasál spadané listí, a v jeho nitru se zhmotnila postava. Když vír ustal, stál proti barbarovi muž, který jako by mu z oka vypadl. Byl to dvojník - stvoření nepřírozené a tupé, jakýsi předmět dokonalé vizáže lidské bytosti, magický slepenec, užívající se k zmatení nepřítele a k ostatním, zcela všedním úsluhám.

„Tady zůstaň. Dřepni si k ohni“, řekl barbar a začal se sápat do větví jasanu, aby si v bezpečí korunu stromu alespoň trochu odpočinul.

Goranův obraz nehnul brvou a bez jakékoli jiskry v oku učinil, jak pán kázal.

„Psst“, ztišil druhy Darlen Moorhed, „Cejtíte to?“.

„Co jako?“, zatvářil se dotčeně Rien Gwardit.

Ne, jeho plášť Moci jistě nemohl páchnout.

„Čmoud“, řekl hraničář.

Svaly na obdivuhodně vyvinutém těle mu jen hrály. Tasil meč a mohutný deltový sval se vzdul k prasknutí. Nurnští rozvinuli původní volnou

formaci a zčásti obklíčili plápolající ohýnek, u nějž se strnule hřál nějaký zelenáč. Snad pro jeho zdánlivou bezstarostnost rovnou nezaútočili a rozhodli se vyjednávat.

„Hej, chlape...“, začal z bezpečné vzdálenosti vyjednávat kouzelník Gwardit, „Jak se jmenuješ a co tady pohledáváš?“.

Dvojník se ohlédl a zatvářil se jako blbost sama. Nurnští svěřili zbraně a sesedli se kolem ohně. Bylo jasné, že tenhle neškodný blázen jim nic nepoví.

Barbar Goran, probuzený rozruchem, seskočil na zem.

„Von vám nic nepoví, ale já jsem Goran“.

„Ha!“, lekl se Krubrok Krouk.

Z Gorana doslova čísla radost z pohledu na živé bytosti. Tolik Nurnským připomínal zesnulého Hareze, že mu ani neublížili a přijali jej do svých řad.

16. Stromoví lidé

Nurnští neomylně mířili do středu ostrova. Věděli, že tam něco musí být. Byli si tím téměř jisti. Zatím však začal padat soumrak a vůdce zvolil místo k utáboření. Zatímco většina se věnovala přípravě pelechů, v lepším případě ohniště, Darlen Moorhed s Rabiňákem Švácnulem vyrazili ulovit něco k snědku a přitáhnout něco suchého dřeva. Hraničář si byl vědom, že oheň bude z bezpečnostních důvodů jenom malý, tak přemítal, jestli by přišel k chuti spíše zajíc, nebo snad veverka. Veverky jsou taky dobré. K lovu však nedošlo.

Už nějakou chvíli o nich věděl. A když se od skupiny oddělili dva, táhl se za nimi jako za vábničkou. Měl strašný hlad. Chtěl-li se pomstít otci, musil být silný. Musil jíst. Musil vsát sílu někoho dalšího, aby mohl nakonec vsát sílu otce. A tihle dva vypadali chutně. Ten menší, šlachovitý, který se plížil s nosem skoro u země, se jevil delikátně. Měl krásné tvarovanou lebku a vůně, která kolem něj šla, byla velmi exotická. Ribbig svoji potravu cítil na velikou dálku, měl tu schopnost. Obdaroval ho jí Hur'dhe'ghuub, jeho otec. Otec? Jak ho to jenom napadlo? Měl teď v otázce otců v hlavě zmatek. Měl zmatek i sám v sobě. Ale důležitá teď byla potrava, a ten druhý voněl po jahodách a vypadal skutečně šřavnatě. Navíc byl i větší. Ribbig se vymrštil a takřka neslyšně přeskočil na další kmen. Potom jako

veverka hlavou dolů neuvěřitelně rychle sešplhal na takovou vzdálenost, ze které mohl bezpečně na oběť zaútočit. Skočil, zuby vyceněné a údy roztažené.

Rabiňák sbíral suché kletí, zatímco Darlen o kus dál líčil na veverky, jejichž hízdo poznal podle ohlodaných šišek. Náhle uslyšel svistot a jakási obrovská drtivá síla jej strhla k zemi. Na hrdle ucítil lepkavou zpocenou kůži cizích rukou, které jej škrtily. Nebyl schopen vydat jediný zvuk. Lapal po dechu a cítil strašlivý zápach moče a potu, který z toho tvora čpěl takřka nedýchatelně. Potom ucítl prudkou bolest, ten tvor se mu zakousl do ramene. Barbar s sebou zmítal, snažil se zákeřné stvoření setřást nebo aspoň brutálně přirazit ke stromu.

Veverky se něčeho vylekaly a zmizely ve vyhlodané dutině. Darlen se otočil.

„Švácnule!“.

Žádná odpověď. Něco nebylo v pořádku. Potom zaslechl zapraskání větve.

Když Ribbig zmerčil, že se druhý chod kvapem blíží, přidal na síle stisku. Barbar neměl naději a dá se říci, že svůj boj vzdal. Tvář měl namodralou, oči vypouklé a z ramene mu prýštila krev. Darlen Moorhed rychle zhodnotil situaci a rozhodl se riskovat. Několikrát vystřelil do klubka zmítajících se těl. Ribbig s kňučením barbara pustil a vyskočil do obrovské výšky - zachytil se dlouhými kostnatými prackami silné dubové větve a oběma nohama se odrazil od kmene. Než zmizel v korunách stromů, dostihl ho ještě jeden šíp.

„Darlen se vrací“, oznámil Karabas Vrána.

„Řek sem mu jasně - vem něco menšího... a jasně, že von musí táhnout jelena!“, vztekal se vůdce.

„Počkej... to není jelen“.

„Rabiňák Švácnul!“.

Darlen se na chvíli zastavil a oťel z čela pot.

„Žije!“, zvolal ke svým druhům.

Oči mu zářily uspokojením nad dobře odvedenou prací.

„Byl to takovej vyzáblej chlap, spíš kluk - takovej divokej výrostek“.

„A strašně smrděl. Jako kdyby se nikdy nemyl“.

„Vypadal nezdravě, kost a kůže, bílej jak křída. Samá ruka a noha. Špinavý hadry. Prostě

takovej zvířecí tvor“.

„A jak uměl skákat, hajzl jeden. Jako kočka. Měli bysme si dávat bacha. Jak mě mordoval, furt mi duchal k hlavě a blaženě slintal“.

„Myslim, že chtěl Švácnulovi vydlabat mozek“, odtušil Darlen.

„Mozek?“, podivil se Longodon a pak změřil pohledem polomrtvého vesníčana.

„Na každé pád toho kluka sejmem“, řekl vůdce, „Ráno vyrazíme po stopách - jestli teda nějaký budou“.

Stopy toho kluka nebylo v lidských silách nalézt. Ani v silách Darlena Moorheda, jednoho z nejzkušenějších. Zato však brzy jeho bystré oko našlo stopy lidské přítomnosti. Lidské stezky. Nurnští se seskupili do bojové formace a zcela mlčky postupovali do hloubi ostrova. Asi kolem osmé hodiny ranní objevili primitivní dlouhou chýši z vnější strany hradby z kletí. Po rychlém průzkumu bylo toto místo shledáno jako před pár hodinami opuštěné. Podle různých náznaků se dalo soudit, že obyvatelé zdejšího ostrova jsou velmi primitivní komunitou.

„Stromoví lidé“, pronesl Akaš.

„Přišli jsme si pro tebe, Jenu Bukheme“, zaslechl Longodon Wulpinino mumlání.

„Nejdřív zkusíme vyjednávat“, upozornil vůdce Rebled.

Nurnští prošli jakousi vstupní branou a minuli šest suchých stromů, stojících tu jaksi nepřírozeně v těsném shluku. Kolem nich stály totemové kůly. Minuli by je bez povšimnutí, kdyby si nevšimli cárů vybledlých gwendarronských uniforem. Krivig tu byl a zřejmě padl! Prostranství bylo porostlé duby. Velká ohniště byla vyhaslá. Nikde nebylo ani živáčka.

Nurnské náhle zasypala sprška oštěpů a kamení. Náhodný útok nezpůsobil větší škody.

„Jsou někde na stromech!“, zaječel Goran.

Výhledu do korun stromů bránily větve a bujné listoví. Přesto si Rien Gwardit všiml, že ve výšce nějakých patnácti dvaceti sáhů jsou kmeny stromů propojeny provazovými mostky.

„Musíme se dostat nahoru - někde tady musí být přístup“, volal Rebled a hnál se včele šiku.

A skutečně, jeden z dubů, věkovitý a statný, byl vykotlán. Tu a tam svrchu dopadl na zem oštěp či balvan, ale stejně tak, jako Nurnští neviděli nahoru, nepřátelé měli zastíněn pohled dolů. K vykotlanému stromu se dobrodruzi dostali vcelku

bezpečně a byli zde dobře krytí. Díra byla vypálena starým působem, jehož se užívalo dříve při kácení stromů. Konec oprovazového žebříku se komíhal v lehkém proudění vzduchu. Hrdinové se s tasenými čepelemi začali sápat vzhůru. Rien Gwardit se teleportačním kouzlem přenesl k hornímu konci průlezu a toto místo v míšku vyčistil od dvou odrbaných kmenových válečníků. Jejich popálená těla se zřítíla z malé plošiny dolů. Dobrodruzi se postupně kolem kouzelníka sešikovali a bedlivě prohlíželi okolí.

Asi dvousáhová plošina obepínala kmen po celém obvodu. Byla tvořena větvemi, lany a dokonce i několika prkny. Malé provizorní zábradlí jistilo před přepadnutím. Z plošiny vybíhaly na vzdálených stranách tři provazové lávky k ostatním stromům. Teď se však Nurnští vrhli do útoku, neboť jedna z lávek se prudce rozkomíhala, jak začali vybíhat válečníci Stromových lidí. V podstatě byli nazí. Pověštinou se jejich dřevěné či kamenné palice a oštěpy nemohly rovnat ocelovým zbraním vyspělých kultur. Horší však byly občasné zásahy šípů a otrávených trnů z flusaček. Těm bylo třeba se vystříhat.

Nurnští pobili asi dvacítku nepřátel a obsadili velickou terasu, posazenou na živých větvích a závěsných lanech. Bylo to slepé místo, očividně určené ke shromažďování kmene a k vaření. Na plochých kamenech zde dýmalo několik malých ohnišť.

Komplex plošin a spojovacích lávek se zdál být nekonečný. Bylo jisto, že byl zroben k účelu obrany pro doby nebezpečí, a toho Stromoví lidé dokázali mazaně využít. Přesto však Nurnští hnali se jejich obrannou stavbou jako lavina a likvidovali každého, koho zmerčili. Na jejich obhajobu bylo by však vhodné uvést, že byli k vraždění donuceni, neboť nebylo žádného domorodce, který by odhodil zbraň a jal se vyjednávat. Na druhou stranu ale Stromoví lidé těžko mohli rozumět výkřikům v obecné řeči: Vzdějte se, jdeme k vám v míru.

*Ne li'dhe
ughle setheb
sui kheruk
kuikui ab ozeruk
ne li'dhe
nur melig ute ghuubuk
teb'es nei weh'del*

Jsme bytosti

*tolik odlišné
cítíme hlad
žízníme po vodě
jsme bytosti
z masa a kostí
toto je naše volání*

Kdyby Nurnští nenarazili na příbytek Jenu Bukhema, asi by nikdo ze Stromových lidí nepřežil. Kmenový šaman byl přepaden v podzemní zemljaně, do níž se lezlo po provazovém žebříku vykotlanou dírou středem starého stromu. Jelikož nebyl ozbrojen, Nurnští jej zmlátili a svázali. Teprve poté, co vyšlo najevo, že rozumí jejich řeči a co víc, že je to skutečně Jenu Bukhem, propustili jej na svobodu. A on zajistil, aby Stromoví lidé, tedy ti, kteří přežili, složili zbraně. Brzy nato se z okolních lesů začali vracet i starci, ženy a děti. Byl uzavřen mír a Nurnští se usadili v druidově nevelkém příbytku.

Tělo Jenu Bukhema neslo stopy násilí. Kromě čerstvých ran, způsobených kopanci, zely na jeho hrdle a tváři škrábance a šlícý o něco starší. Byl pobledlý a hubený. Jenu Bukhem byl šamanem kmene. Stromoví lidé uctívali jeho moudrost a umění léčivých kouzel. Dovedl spravít zlomenou kost, zaplašit zlé duchy hadího jedu a rozuměl řeči stromů a bylin. Znal víc než kterýkoli z rodných. Už dávno jej přestali považovat za cizáka. Strávil zde už několik let, i když Jenu dobře věděl, že tam, kam on skutečně patřil, byl čas vnímán jinak. Našel mezi Stromovými lidmi lásku. K o tolik let mladší Ledwe'sin, Rychlonohé lani, jej přitahovala nejen její краса, touha po poznání kultury domorodých obyvatel, ale i něco dalšího, co neuměl pojmenovat. Teprve po její smrti si uvědomil, že to bylo Hur'dhe'ghuubovo vábení, součást jeho plánu. Syn, který vzešel z jejich lásky a jemuž dali jméno Ribbig, Vytáhlý, se už od narození jevil, že není obyčejným dítětem. Nebyl voňavý a varhánkovitý, jako novorozeňata bývají. Byl kostnatý a jeho končetiny byly nezvykle dlouhé. Už třetího dne mu pod nosem vyrašilo černé chmýří prvních vousů. Jenu Bukhem tušil, že je v tom malém stvoření něco zlého, ale miloval jej jako svého syna. Miloval jej i tehdy, když dostal podezření, že zabil svou matku. Lidé z kmene ji našli s rozbitou lebku u posvátného kopce, kam si malý Ribbig chodíval hrát nejraději.

Ribbig rostl a jaksi dospíval velmi rychle. Bylo to nepřirozené a chlapec se stával čím

dál víc samotářským tvorem. Uzavíral se do sebe. Přestal Jenu Bukhemovi říkat otče, a když ve svých zmatených útržkovitých řečech o otci mluvil, Jenu bezpečně věděl, že nemluví o něm. Jednoho dne Ribbig svých několik věcí odstěhoval do šamanské chatrče na posvátném kopci, na jehož svazích Stromoví lidé pobíhávali své mrtvé. Lidé se Ribbiga báli, ale nebránili mu, když hodlal přijít mezi ně. Ribbigovy návštěvy by se daly označit jako velmi řídké.

Nurnští lapali po každém druidově slovu.

„Chceme se vocad' nějak dostat“, zaúpěl kouzelník Krubrok.

„Jo, chceme domů, ale nevíme jak“, přidal se barbar Švácnul.

Yall Rebled řekl Bukhemovi všechno, co věděli. Shmul celou tu jejich lapálii v Eifferu a všechny teorie, které kdo měl.

„Myslím, že všechno vrcholí“, pravil druid.

Vždycky jej k průvlaum něco táhlo. Bylo to něco víc, než jen jeho vlastní neukojitelná zvědavost - tím si byl jist. Dnes byl přesvědčen, že všechny ty náhody a události v oboře měly za cíl dostat jej do průvlatku, aby prošel. Byl si jist, že to vše byla součást jediného plánu. Tím, kdo tahal za nitky, byl Hur'dhe'ghuub - je jedno, jak tomu chce kdo říkat. Prostě ta věc, která měla na svědomí všechno dění za průvlatky. On to byl, kdo mu do cesty postavil krásnou Ledwe'sin, až nepřirozeně krásnou na podmínky, v nichž vyrůstala. Krásnou Ledwe'sin, která daal Bukhemovi syna. Kdo byl vlastně jeho otcem? Hur'dhe'ghuub sám. Stvořil svého syna. A Ribbig si ve své pomatenosti brzy uvědomil, že Bukhem není jeho otcem. Proč si Strašlivý sám nestvořil syna, když po něm tolik toužil? Snad bylo nutné, aby vznikl z něčeho, co není z tohoto světa. Snad to tak potřeboval. Třeba byl sám svázán ve svých myšlenkách natolik pevným poutem, že z nich nemohl ven. Na každý pád borcení tohoto světa, který byl požírán mlhou, muselo být způsobeno Nurnskými. Od jejich překonání průvlatku se poprvé mlhy objevily. A jejich objetí se stále stahovalo, jako náruč škrtiče.

„Jestli někdo něco ví, tak to bude ten vytáhlý spratek!“, vykřikl Dyni Longodon.

„Vymlátime to z něj. Možná je to von, ten Hur'dhe'ghuub!“.

„Zabte ho, nic jiného si nezaslouží“, řekl Bukhem, „Ale netrapte ho. Je to pořád ještě můj syn...“.

„Ty s náma nepudeš?“, zeptal se Darlen.

„Ne“, zavrtěl hlavou, „Já patřím sem. Tady jsem prožil nejkrásnější dobu svého života“.

„Jo, a ještě jedna otázka“, ozval se Švácnul, „Ty vojenský uniformy dále na těch sušákách si tady někdo zapomněl?“.

Bukhemovi chvíli trvalo, než pochopil. „Měli je muži, které jsme našli mrtvé v lese. Už je to nějaký čas. Lidé z kmene muže pohřbili a jejich majetek obětovali duchům.“

„Co se jim stalo?“.

„Něco je uškrtlo a vyžralo hlavy“.

„Jo aha... Něco...“.

Nurnská družina se v zemljaně připravovala k boji. Dobrodruzi se potřebovali pořádně prospat, najíst a ošetřit nejnnutnější zranění. Věděli, že je čekají těžkosti a nechtěli vyrazit nepřipravení. Mezitím poslali hlídku sledovat ze skrytu šamanskou chýši. Kdo mohl být k takovému úkolu vhodnější, než Darlen Moorhed.

17. Ribbig

„Vstávejte!“, pobízel hraničář Moorhed své druhy.

Zvedali se na nohy dosti neochotně.

„Ten parchant snad vůbec nespál. Někdo kutil v tý své boudě, potom oblejzal obětiště a několikrát za noc úplně odešel. Von vám vyje po nocích jako zvíře. Jo a ještě něco...“.

Longodon se po něm tázavě podíval.

„Ty mrtvý ze včerejšího boje, ty u totemovejch kůlů...“.

„Co jako?“.

„No, maj úplně vyžraný hlavy. Myslim, že to má na svědomí taky von“.

„Dem na něj, na hajzla. A žádný slitování!“, zařval vůdce.

Nurnští se řinuli po mírném svahu holého kopce, míjeli ostatky stromových lidí, uložené k věčnému spánku na dřevěných ložích, chráněných vždy na čtyřech vysokých úlech proti divé zvěři. Ribbig je zmerčil dřív, než oni jeho. Zaobíral se právě jedním z mrtvých, vypadalo to, že s ním rozmlouvá. Dobrodruzi vyběhli, ale Ribbig stačil seskočit na zem a za šileného vřeštění v panice utéct. Neměli šanci se mu v běhu vyrovnat. Vpadli tedy do jeho domu, u vchodu nechali hlídku.

Těžká kožená plachta zakrývala otvor dveří. Dostatek světla uvnitř smradlavé chýše zajišťovalo množství dřev v krovu, který byl beztak tvořen spoustou větví a kožených plátů. Chatř

sestávala ze dvou místností. Jednu měl Ribbig zařízenou jako ložnici, které vévodila pouze ubohá zatuchlá postel a klec s vyhladovělou krysou, zřejmě jediným chlapcovým přítelem. Vstupní místnost byla o stupínek bohatší. Hliněná podlaha nesla uprostřed vyhaslé ohniště. Stěny byly pomalovány rudou a žlutou hlinkou, podivné primitivní obrazce připomínaly spíše umění tříletého děcka, tudíž Nurnským nic nevypověděly. Po zemi se válelo nepřeberné množství rozličných rituálních předmětů. Hromada hlíny v levém zadním rohu měla obrysy postavy, tedy od pasu nahoru. Postava jakoby vyrůstala ze země. Chlapec měl zřejmě sklony k sochařství. Nicméně z velmi hrubých rysů nebylo možné určit, zda-li má socha představovat muže, či ženu. Na jakémsi oltáři z plochých kamenů ležela mrtvola stromového člověka. Měl vydlabaný mozek. Nurnští se rozesadili po místnosti a mlčky vykávali, až hlídka ohlásí Ribbigův příchod. Pevně doufali, že se chlapec vrátí. Že nedopustí, aby vetřelci znesvěcovali jeho útočiště.

Výrostek se pozdě odpoledne skutečně objevil. Co však nečekali, přišel přes střechu. Náhle nad hlavami Nurnských zaprašely větve a velkou dírou ve stropě skočil doprostřed místnosti... Ribbig. Bylo vidět, že je silně rozrušený, doslova hysterický. Ihned se vrhl na prvního, koho spatřil. V tu chvíli byla ale Nurská družina na nohou a vrhla se po něm. Nastala strašlivá řež, shluk nohou a rukou zápasících na hromadě, rány padaly na všechny strany. Rien Gwardit vypadl z klubka, z úst mu kapala krev. Ani si nebyl jist, jestli jej neudeřil někdo z vlastních. Poznal sýrové Ribbigovy nohy, uchopil je a začal rvát klubka z chumlu. Přiskočil Krubrok Krouk, který předtím držel hlídku, a smrduté nohy svázal lanem. Smyčky se zařízly do masa. Brzy Nurnští v přesile chlapce přemohli, byli ale pošramocení a hněvní. Svázali mu ruce za zády. „Proč žereš lidi, hajzle!“, zařval Goran. „Já, já...“, plakal Ribbig, zubožený až běda, „Já jím pomáhám. Jsou vyvolení“.

Ribbig mluvil obecnou řečí, jako by byla jeho mateřštinou. „Cože?!“ „Jsou vyvolení, stejně jako matka... Jejich duše jsou spasené“.

„A mě si chtěl taky spasit, co?“, zaječel výhružně Švácnul.

„Jste vyvolení, všechny vás zachráním... Musím být silný... Silnější než On“.

„Kdo?!“.

„Můj otec...“.

„Bukhem?“.

„On, Strašlivý...“, řval Ribbig a slzy jako hrachy se mu kutálely po tvářích, „Já“.

„Tak kdo, probůh?!“.

„Přichází konec... Přichází vysvobození... Jsem zvěstovatel svého příchodu“.

„Rozbiju ti hubu, blbče, jestli budeš blábolit!“, pohrozil Rebled, „Co je to za sochu, kdo to má být?“.

„Hur'dhe'ghuub, můj pán, můj otec, já strašlivý...“.

„Kdo je teda tvůj otec, hovado, mluv!“.

„Já... já jsem se stvořil... Jsem mocný... Vyprostím Zurghunda a budu volný“.

„Zurghunda?“.

„Tam kde jako z dásně kel ční k nebi Hlava Elliel...“, zarecitoval Yall Rebled.

Ribbig lačně nasál vzduch, když se k němu přiblížila hlava Rien Gwardita, který pro jistotu kontroloval pouta.

„Jsi dobrý... tak dobrý... spasím tě... přetvořím tě v novou bytost... jako matku... Matka je šťastná“.

Gwardit s sebou trhl, uvědomil si, že před tím bláznem musí být pořád ve střehu.

„Jsi zlý, ubližuješ mi...“, rozplakal se chlapec.

Gwendarroňané čekali ledacos, ale tohle tedy ne.

„Zvedá se vítr. Ta mlha se blíží. Jezero už není skoro vidět!“, hlásil Krouk, který se výslechu neúčastnil a pro jistotu zíral ze zápraží do kraje.

„Někde tady musí něco být. Nějaký vstup, dveře, puklina nebo tak...“, pobízel Vrána k průzkumu chatrče.

„Nic tady není“.

„Jsem tu já - a vy jste mi tolik ublížili. Znáš vás, cítím vás, váš smrad znám neomylně. Pusťte mě. Vysvobodím vás“.

„Fuj, to je nechutný!“, ozval se Akaš z rohu místnosti, kde objevil lepkavou výšivku v napínacím rámečku.

Na konci jakési šlachy se klimbala splasklá oční bulva. Wulpin Zivrilová zezelenala.

„Oční nerv je tak dlouhý...“, usmál se sladce Ribbig, jako by se nic nedělo a on byl v bezpečném náručí své matky.

„Zabte někdo tu svini“, rozkázal vůdce, „Musíme hledat, kudy vocat“, a máme sakra málo času“.

Ribbig byl vyvlečen před dům a

popraven. Role kata se zhostil Rabiňák Švácnul. Když se mu ani na tři rány nepodařilo ubohého Ribbiga dobít, a ten střídavě úpěnlivě žadonil o slitování a vyhrožoval nejčernějšími konci na mučidlech, přiskočil rozezlý vůdce jednou ranou mrzký život toho všiváka skončil.

Nurnši si potřebovali odpočinout a srovnat zmatené myšlenky v hlavě.

„Co to děláš, Dyni?“.

„Du vařit... polívku“, usmál se křečovitě alchymista Longodon a zažehl kahanec pod mosazným kotlíkem.

„Jó, tak vona nás ta mlha za chvíli sežere a pán nemá nic lepšího na práci, než potěšit žaludek“, postěžoval si vykuleně Karabas Vrána.

„To je pravda, Dyni, neměl bys...“, zkusil to po dobrém Darlen.

Longodon se jenom tak divně usmál a čekal, až v kotlíku spatří první bublinky varu.

„Do hajzlu, do hajzlu, co budeme dělat?“, chytil plešatou hlavu do dlaní elf Gwardit a věnoval vyčítavý pohled vůdci.

„Jak to mám, kurva, asi vědět?“.

Spatřili první mlžný jazyk, který pozvolna vyjel z lesa. Asi takhle nějak vypadá smrt, pomyslel si Darlen. Voda v kotlíku přicházela do varu.

Dyni Longodon vyndal několik lahviček plus prášek, který nosil v truhle. Snad kořenící směsí. Potom vzal kámen a rozbil Ribbigovu hlavu. Nožem ji oddělil od těla a vložil do kotlíku.

„Polívka z hlavy!“, vykulil oči Goran.

Wulpin Zivrilová se pozvracela.

„Ale houby polívka“, pronesl tiše alchymista, „Jsem přece vědec“.

I on vypadal, že je před zhroucením.

Z kotle stoupala hustá pára, kterou Dyni přizivil ingrediencemi. Nurnští jeho dílo pozorovali bez zájmu. Najednou alchymista vyskočil na nohy.

„Co se to děje?“.

Bublavá vřící hmota dostoupila okraje kotle a začala přetékat. Tekla a tekla. Zhasila kahanec a začala se rozlévat kolem. Longodon rychle vyprázdnil několik měchů a dřevěnou laboratorní lžící cpal hmotu dovnitř. A hmoty bylo čím dál víc, rozlévala se po zemi, stoupala z ní pára. Pára čpěla něčím nepříjemným. Jako čpavek.

„Hele, vono to rozežírá hlínu!“, upozornil vědec, který rázem ožil, hraničář Moorhed.

Skutečně. Hmota rozlité v okruhu

nějakého půdruha sáhu vřela a bublala i na zemi. Vůbec nechladla a propadala se hlouběji do půdy.

Když jazyky bílé mlhy zcela zakryly les okolo posvátného kopce, zela v zemi hluboká pokroucená díra. Dyni Longodon se nechal spustit dolů a za chvíli hlásil, že díra ústí do stropu nějaké prostory. Zbytky hmoty se propadly na podlahu výdutě a pomalu ji leptaly dále do hloubky. Nurnští rychle slanili dolů.

„Možná právě Ribbig byl tím posledním průvlakem, kterej jsme hledali“, řekl vážně alchymista, „Možná nebylo jiný cesty než přes něj“.

18. Hur'dhe'ghuubova skrýš

„Vono nás to sem žene!“, ozval se Akaš.

„Vylez, povídám vylez!“, řval jako smyslů zbavený Rabiňák, „Ať se menuješ jak se menuješ - třeba Hur'dhe'ghuub, Strašlivej, Zurghund nebo třeba Mlhožrout... mně je to jedno. Prosím tě vylez, ať se můžem poprat!“.

„Já už na to seru... já du domu“, přidal se Vrána.

„A kudy se de, kurva, asi tak domu?! Všichni tady chcípnm, všichni do jednoho!“

„Ale já mám doma děti...“, posteskla si Wulpin.

„Eště žijem“, řekl Goran, „A dokad' žijem, nejsme mrtvý“.

„Jo, to je pravda“.

„Támhle je chodba“, kývl lucernou směrem ke kruhové chodbě neznámého původu Krubrok.

Skutečně, byla to chodba. Bylo zvláštní, že vedla skálou, tvořenou podivnou horninou. Černou, nezvykle tvrdou a v malých šupinkách blyštivou, plnou drobných pórů a bublin.

„To je eliiskej kámen“, pravil Gwardit, „Už se zjevil. Tohle nejsou představy. Jsme u cíle“.

Vyšli do větší prostory. Stáli na římsě a s údivem shlíželi na provazce lan, vedoucích ze stěn směrem do temnoty.

„To lano je lepkavý“, upozornila Wulpin.

„Je to obrovská pavučina“, ozval se Darlen.

„Spálit!“, zazněl úsečný vůdcův rozkaz. Lana pod plamenem pochodní praskala jako obrovské múrmačí šlachy, ale šlo to hrozně pomalu.

Dobrodruzi se slanili na ploché dno

široké průrvy a vyrazili vpřed. Brzy se střetli s velikými pavouky. Věděli, že si většinu sil musejí schovat na konec, až se dostanou k Hur'dhe'ghuubovi. Proto si hlídali bojové postavení, proto se nevrhali do bojů ukvapeně. Barbar Harez družině citelně scházelo. V první řadě tedy stáli Yall Rebled a hraničář Darlen Moorhed. Střelbou je podporovala pouze Wulpin a kouzly Rien Gwardit. Občas přiletěl obloukem Vránův oštěp. Ostatní se zatím boji vyhybali.

Nurnští byli tak rozlícení, že rozkopali hnízdo pavouků, plné naditých vajec, a na konci průrvy se vydrápali znovu do chodby. Štola se velmi rozšířila a strop zmizel v nedohlednu. Proti družině se vyřítil obrovský pavouk, větší než ti předtím. Řítní rodidla měl naběhlá.

„Samice, je to samice!“, houkl Darlen a zaujal s mečem kryt.

Zeshora se na stříbřitých vláknecích začali spouštět další pavouci, ochránci matky. Dobrodruhům ubývaly síly. Obklopili matku ze všech stran a zabořili do ní své zbraně.

„Felčáár!“, ječel Akaš, který utřil hlubokou ránu.

Darlen Moorhed obětavě přiskočil s obvazy a provizorně zastavil krváčení.

„Tady si to pořádně drž a zatni zuby“.

Nurnští druzi, jatí bojovým šilenstvím, se přestali ohlížet na vlastní bezpečnost a hnali se chodbou. Další obrovská prostora. Vběhli na provazový most, který se pod jejich nohama rozkomiňal. Neptali se, proč tu ten most stál. Běželi vpřed, zbraně tasené, bezmyšlenkovitě chvátali tam, kde cítili Jeho.

„Uááá“, zařval sbor hlasů a hrdinové se v úprku zřítili jako domečky z karet.

Přetížený most povolil, lana se zpětrhala a dobrodruzi se zle potloukli o tvrdé kamení o několik sáhů níž. Zhaslo světlo.

„Pomoc... pomozte mi někdo“, slyšeli žalostné vytí kouzelníka Gwardita.

Karabas Vrána nahnátl lucernu a rozžehl plamen. Spatřili Gwardita, který vězel po ramena v nějaké blátivé hmotě. Vytáhli ho.

„U všech Fousálků, vono to tuhne!“, ječel na celé kolo.

Zkoušel hýbat pažemi, ale pohyby mu činily stále větší námahu.

„Švácnule!“, rozkázal vůdce, „Vodřež z něj to svinstvo. A vy vostatní - vytáhněte měchy!“.

Když hmotu z Gwardita odřezali i s kusy šatstva, protože jinak to skutečně nešlo, polili jeho

bledé tělo studenou vodou. A on tu stál jen v podvlíkačkách a trindindolském čepci, zostuzený Hur'dhe'ghuubem.

„Svině jedna černá“, štkal kouzelnický učenec, „Zničil mi Plášť moci. Plášť s hvězdama a plamenama, kterej mi připomínal sladkej domov. Ať chćipne!“.

Nurnští znovu vyběhli. Po zbytcích mostu se vyšplhali do protější chodby a po nepřijemné bitce s několika podivnými ještěry objevili slepý konec štoly. A zde, na samém konci, šklebila se na ně odporná slizovitá tvář, jakoby vyrůstající ze stěny, obrovská a černá.

„To je von!“, zaječela Wulpin a bezmyšlenkovitě vypálila z luku.

Přidali se další. Silami, magií ani šipy nešetřili. Tvář zcepeněla, ztratila rysy i tvar a černá lepkavá hmota pomalu stekla ze zdi. Ve skále se zjevila puklina, zvrásněná a rozpraskaná. Šlo odtamtud slabé světlo.

Tohle nebyl konec, jen Nurnští byli u konce s dechem. Prošli puklinou a stanuli na okraji černé pláně, plné jemně se třpytícího písku. Byli v samém srdci Ellielského kamene. Bylo tu trochu světla. Nevycházelo ze žádného zdroje, prostě tu bylo samo o sobě. V dále nějakých třiset sáhů čněl do výšky obrovský vejcovitý útvar, nad nímž se vznášelo veliké oko. To oko bylo upřené k nim. Nurnští si všimli i dvou prapodivných mostů, vybihajících do stran. Tušili, že tam musí být nějaká propast. A na ty mosty vyjely dvě nemrtvé jízdy s psími smečkami. Okamžitě za mosty své psy vypustili. Byli to Hur'dhe'ghuubovi nadháněči!

Bylo ještě dost času. Dyni Longodon překotně vysypal obsah alchymistické truhly na zem. Přípravu znal jenom teoreticky. Ještě nikdy si to prakticky nevyzkoušel. Obětoval svěmu dílu vše, co měl. I měchy s Ribbigovým mozkem!

Gwendarroňané mlčky a odevzdaně sledovali každý alchymistův pohyb. Dyni rozmístil po zemi ingredience a patou vykreslil do písku kruh. Potom přihodil nějakou směs a tlumeně cosi vykřikl. V kruhu se zablesklo a silně zadýmilo. Písek se začal vlnit a stoupat do výše. Trvalo to chvíli, než se zhmotnila postava. Postava bez rysů, tvořená tvrdým slepencem písku a hominy, přesto s rukama a nohama.

„Elementálióóó!“, zvolal hobit a vztáhl paže.

Kamenný muž, olbřímí postava, se otočil ke svému pánu.

„Blíže se“, upozornil Goran.

„Takže do bojový formace!“, řekl Yall, „Dopředu já a Švácnul, za nás kouzelníci. Budete dávat rychlosti a smažit po všem, co se hne. Dyniho elementál bude živěj štít. Kdo nebude mít dost sil, schová se za něj. Jinak vostatní ze sebe vyždímaj naprostý maximum“.

„Počkej“, namítl polonahý Gwardit, „Rabiňák je dost šeredně zraněnej...“.

„Přišli jsme vo Hareze, tak neni čas na nějaký ach a ouvej. Švácnul je válečník, tak se bude bít. Všichni sou zraněný a nikdo nebrečí“.

„Dyť já nic neříkám“, řekl Švácnul a poplácal elfa po holém rameni.

„Psi zaútočili na družinu velice ostře. Každý se bil o holý život, nebyl čas se rozhlížet. Rabiňáku Švácnulovi se třásla kolena slabostí, přesto zůstal v první řadě a rozdával tvrdé rány šavlí. Vzduchem se mihlo tělo a porazilo jej na zem. Další dva psi se mu zahryzli do rukou. Poslední, co cítil, byly tesáky, zatínající se do jeho mladého hrdla.“

Psi byli dobíti. Na mrtvého Švácnula nebyl čas. Yall Rebled vyběhl směrem k vejčitému útvaru, Nurnští za ním. Jen kroll Akaš vzal na záda tomu mrtvého a za opasek zastrčil obě dvě šavle. Slavné Třaskatulovy šavle, které by byl hřích tady nechat.

Z posledních sil se dobrodruzi probili skrze jízdu a dosáhli jednoho z mostů. Druhá skupina Nadháněčů zmizela kdesi daleko.

Ten obrovský útvar, jak tušili Hur'dhe'ghuubova skrýš, byl celý tvořen tlustými lepkavými blanami, které vnitřní prostoru dělily na různě prostorné vzduchové výdutě. Prosekávali se úporně napnutou blánou, která při ztrátě konzistence za hlasitého mlaskavého zvuku praskala a smřšťovala se. Vznikaly díry, kterými se Nurnští protáhli vždy o kus blíž jádru. A z výdutí vylézali nemrtví, Jeho věrní přísluhovači. Pro Nurnské však nebylo cesty zpátky, a snad pro toto vědomí se naprosto vyčerpaní probili až do samého středu kožnatého vejce.

19. Zurghundovo vzkříšení

Stáli po kotníky v odporném slizu. Poslední prostora byla rozlehlá. Uprostřed pagodální útvar podobné hmoty, na první pohled ztvrdlé, hnal ve stupních do malé plošiny na vrcholu. A zde poprvé spatřili jeho, Strašlivého. Cítili, že je to on, nemohli se mýlit. Teď je ale

zarazilo, že byl tak malý.

Výškou připomínal Krubroka Krouka. Byl strašlivě tlustý, jeho oděv byl vlastně jakýsi kožnatý vak, který pokrýval celé tělo včetně tváře, měl-li jistou. Nemotorně se hýbal kolem kotle, z nějž stoupala oblaka páry. Každou chvíli vyhřezl ven nějakého ghúla, pavouka, nebo jině nečisté stvoření, která se pak hmula po schodech dolů. Hur'dhe'ghuub nelidský vriskal - ty odporné zvuky byly duté, vycházely zvnitřku obalu jeho těla. Malé ošklivé stvoření mělo na první pohled šílený strach. A jeho strach byl zaplavován návaly hněvu a hysterie. Podle toho se také měnila barva vriskotu, jako nějaká strašidelná hudba, rozechvívající skálu. Dírou ve stropě se pomalu snášelo dolů ono obrovské blanité oko. Oční nerv visel v provazcích k plošině, kde vrstul do hmoty.

V zásadě se vše seběhlo velmi rychle. Nebyl ani čas na úvahy. Nurnští zaujali bojové postavení. Yall Rebled sebevražedně vystrčený dopředu dělal živý štít. Už mu to bylo jedno. Za ním všichni střelci v pulkruhu pálili po všem, co se jenom hlo. A za nimi skrytí kouzelníci, Rien Gwardit, Krubrok Krouk a Karabas Vrána, soustředili všechen um na příčinu toho všeho kolem, Hur'dhe'ghuuba.

Obrovské svazky blesků vyšlehly kouzelníkům z očí. Zelenošedé blanité stěny prostory zazářily mnoha barvami a na chvíli tak Nurnským připomněly vyhlášené novoroční ohňostroje v Nurnu. Blesky vjely do Strašlivého a ten se zhroutil k zemi. Jeho oděv na několika místech doslova pukl a otvory se řinul ven nějaký maz. Jakoby uvnitř nebylo žádné tělo. Kotel se převrhl a skutálel po stupních. Nurnská družina vyběhla dobíjet nemrtvé, kteří se sáпали z plošiny dolů.

Hur'dhe'ghuub však nebyl mrtev. Jen jeho ochranný vak pukl. Rien Gwardit spatřil maličké černé stvoření, které se vysoukalo z útrobu obalu. Kostnaté pracky a hnáty mu silně připomněly vzezření Ribbigovo. Gwardita však už opustily všechny síly. I ostatní kouzelníci byli k nepotřebě. Vyčerпали se předchozím výbojem.

„Střílejte do něj!“, zařval kouzelník.

I další družiníci si všimli temné postavičky. Strašlivý, nebo to, co z něj zbylo, se odrazil od země a vyskočil na pohupující se bulvu. Zahryzl se do ní. Blána jaksi ochabla a v prokouslém místě hřezl její obsah. První salva šípůse zabořila do Strašlivého. Ten se však stačil zavrtat a zmizel uvnitř.

Nurnští přesto bez oddychu pálili do

bulvy dál. Šípy mizely uvnitř, oko pomalu padalo k zemi. Nurnští ucítili chvění. To se chvěla země. Nějaké slabé zemětřesení, alespoň tak se zdálo. Wulpin Zivrilová upadla, potom zase vstala. Zplihlá bulva dopadla ochabla na stupních a znovu se objevil Strašlivý. Prokousal si díru pláštěm a teď se za strašlivého vřeštění hnal dolů k Nurnským. Ze zad mu trčely zlámaná těla šípů. Nurnští naposled vystřelili a Hur'dhe'ghuub padl. Jeho černé tělo začalo sublimovat a než k němu stačili doběhnout, rozplynulo se.

„Všichni ven“, zvolal vůdce, „Ještě jsou tam jezdcí!“

Se psy se střetli ještě na mostě. Ten jim poskytl dostatek možností pro bojové manévry, takže v mžiku pobili celou smečku.

„Nel!“, zaslechli úpěnlivé volání Moorhedovo.

„Co?“

„Ta skála se propadá“, mával hraničář zběsile ke stropu, který se vymanil ze tmy.

A skutečně, strop jakoby pomalu padal k podlaze. Chvění a burácení skály zesilovalo.

„Jezdci!“, zvolal Goran a vystrčil před sebe svého dvojníka.

Nurnští se chopili ručních zbraní a vyběhli. Byl to poslední boj. Z útočníků však bylo cítit, že pozvolna slábnou. Snad to způsobila smrt jejich stvořitele. Nurnští je dobili a svezli se do černého prachu. Alchymisův elementál stál netečně nad družinou. Dyni Longodon zamyšleně prosíval písek skrz prsty.

„Za chvíli se to na nás zborčí a úplně nás to rozšmelcuje“, posteskl si Akaš.

„Mně už je to jedno“, prohodil vyčerpaně Rebled.

Některí ani nebyli schopni mluvit.

Longodon se pomalu rozhlédl kolem.

„Vono se to ani tak nezmenšuje“, řekl, „To spíš my se zvětšujeme“.

A skutečně. Vzdálenost, kterou se prošli od okraje se nyní zdála být kratší o dobrou polovinu.

„Takže ta skála nerozšmelcuje nás“, ozval se vyvalený Gwardit, „To my se rozšmelcujem vo skálu...“.

Z nostalgie je vyrušil nový zvuk, který sem předtím nepatřil. Ohlédl se k povislému Hur'dhe'ghuubově příbytku, který se celý chvěl a hýbal. V jednom místě se blaná stěna nadula a roztrhla a užaslým očím druhů se zjeila obrovská kamenná hlava bez rysů. Za chvíli, když se tvor

vyprostil, spatřili jej v celém vzezření. Byl věrně podobný Longodonovu sluhovi, ale tento byl možná tak třikrát větší.

„Elementál...“, poklesla Dynimu úlekem čelist.

„Zurghund...“, ozval se Yall Rebled, „Zapomněli jsme na Zurghunda“.

„Jasně, Zurghund. Dítě Elliel...“, řekl odevzdaně Darlen.

„Já už končím“, špitl Vrána a odhodil oštěp, „Jestli nás má sežrat, tak ať to udělá rychle“.

Prostor se rychle zmenšoval. Zurghund vyběhl směrem k Nurnským. Jediný, kdo se mu postavil, byl Yall Rebled. Ostatní se semkli kolem Longodonova pomocníka a sklesle přihlíželi. Brzy však pocítili dotek naděje. Všimli si, že ačkoli neohrožený válečník Rebled ze všech sil sekal do oživlé horniny, až jiskry létaly na všechny strany, Zurghund se spíše věnoval zkoumání stropu. Je pravda, že občas do dotěrného válečníka zle praštil, až ten odlétl daleko stranou, ale bylo jasné, že kdyby jej chtěl usmrtit, udělal by to hned. Ne, Zurghunda Nurnští evidentně nezajímali. Nejspíš hledal cestu pryč stejně jako oni.

Když se strop přiblížil tak, že naň mohl Zurghund dosáhnout, zapřel se o něj rukama ohnul záda. Skála zapraštěla. Yall Rebled odskočil a přidružil se k družině. Kolem kamenného muže začaly padat kameny, zvedl se prach, který pálil v očích. Najednou dobrodruhy ohlušila rána. Skála pukla.

Nurnští se vysápali puklinou ve skále a vylezli na denní světlo. Paprsky slunce pálily a do tváří se jim opřel vlahý vzduch. Všude kolem, kam až oko dohlédlo, byla vyprahlá poušť. Seděli na obrovské kulovité skále. Uvolněně dýchali a sledovali kamenného elementála, který mílovými kroky chvátal směrem k západu. Spatřili i stanový tábor, z nějž začali vybíhat lidé a kdosi troubil na poplach. Viděli i nějaké muže, kteří v panice běželi směrem k táboru a odhazovali nářadí.

Bylo jim to úplně jedno.

„Tohle jsou Žíznivý písky“, řekl zasněně Darlen Moorhed, „Nikdy jsem netušil, jak jsou krásný“.

„A támhle je nejspíš pověstnej Kherbelův tábor. Rozbíjeli tu skálu zvenčí, bláhovci“.

„A sou tam lidi“, ozval se Karabas, „Vidíte, co je tam lidí?“.

„Jó, lidi. Lidičky lidi...“, vydechla

blazeň Wulpin.

Zurghundovy stopy mizely v moři. Šel celou dobu neomylně na západ, snad stůl ve vzduchu nějak cítil.

„Nemá cenu ho hledat“, řekl Longodon, „Musel mít jasnej příkaz. Umí vykonávat vždycky jeden jedinej příkaz, nic víc... jako tenhle“.

Ukázal na svého elementála.

„A stejně se jednou rozpadne.

Kupříkladu ten můj vydrží asi tejdne“.

„To bysme ho mohli nějak využít“.

„Co třeba v Heikornatu - víte, že po nás můžou jít kvůli panně Eiener. Tímhle monstrem bysme jim mohli třebas vysvětlit, ať nás nechaj bejt“.

„To je dobrej nápad“, souhlasil vůdce, „Jede se do Heikornatu“.

Nurnské vyrušil dusot kopyt. Jedenáct barbarů na koních sesedlo a rázovalo k nim. Nurnští Kherbela poznali okamžitě. On je také.

„Pane Akaši“, řekl Kherbel bez pozdravu, „Pojedete s náma“.

„Já?“.

„Nedělejte se a hybaj“.

Akaš se zatvářil provinile.

„Dělej chlapci!“, dupl si barbar.

Vůdce Nurnských se rezolutně Akaše zastal.

„Máš čtvrt hodiny na sbalení a vy ostatní na to, abyste vypadli“.

Barbaři se vrátili ke koním. Akaš se Nurnským plačtivě přiznal, že ho Kherbel donutil, aby mezi Nurnskými špicloval, a že teď nejspíš chce, aby mu všechno vyklopil. Také se přiznal, že nosí Kherbelův prsten, který by mu asi měl vrátit. Vůdce Rebled se tedy s Kherbelem dohodl. Vrátil mu Akašův prsten a on je nechal odjet. Nutno však říci, že hlavní zásluhu na tom, že se oba muži rychle a rozumně dohodli, měl Longodonův elementál, který působil skutečně hrozivě.

20. Hospoda U hrocha

„Tak, tady je pět kousků. Ty si dáš taky, mladej?“.

Jeremiáš postavil žejdlíky na stůl a začal sbírat ty prázdné.

„Co? Já?“, vytrhl se Gwardit z vyprávění, „Já si dám víno. Nějaký víno. Nějaký dobrý víno. Třeba červený“.

„No, hele, jak to bylo dál?“, natáhl se ke kouzelníkovi Lúin Nórienský.

„Kde sem vlastně přestál?“.

„V Heikornatu na rynku...“, připomněl mu starosta Moorhed.

„Jó, jasně“, zatvářil se tajemně Gwardit, „Takže toho kamenného muže, co ho stvořil starý dobrej Longa, jsme postavili doprostřed a nechali ho tam stát. A dívali jsme se z hospody, jak se kolemjdoucí strachy málem pokadili. No a brzo se tam vřítí vojáci, ale většina z nich prchla. Zůstal tam jejich velitel, vobklopenej pár lidma, a strašně vyhrožoval. A my sme se na něj smáli, že vodtáhnem jenom tehda, když nás navěky nechaj na pokoji. A ukazovali sme jim zadnice, jako že se jich vůbec nebojíme. A když jsme teda uznali, že sou dostatečně zvostuzený a zastrašený, tak sme klidáňko vodtáhli, jako bysme jeli z pouti. A toho kamenného muže sme tam nechali jako vztyčeněj varovnej prst. Prst spravedlnosti. Longodon stejně říkal, že se do štyr dnů rozpadne. Tak se asi rozpad. Ale stejně ti povím - Longodon je nejlepší machr na alchymii, kterýho sem kdy vůbec viděl. Škoda jenom, že je kudůk“.

„Proč, u všech všudy?“.

„Páč Trindindol by takový machry dost nutně potřeboval a páč kudůci do Trindindolu nesměj. A to ani do pracovních táborů, ani do jinejch zařízení, natožpak do slavnějch trindindolskejch dílen“.

„To je teda dost divný“.

„Může to vypadat divně, ale zdání klame. Vymysleli to Věční. Totiž aby elfové mohli nerušeně sloužit vědč, nemůžou pochopitelně makat. K tomu byli vybraný trpaslíci. Páč trpaslíci hodně makaj. A hobity si držíme, že sou takový roztomilý. Trindindolský děcka se na ně chodijou koukat. Tak to žádali Věční. Je to jejich vůle a funguje to. Nikoho dalšího Trindindol nepotřebuje“.

„Nebylo by teda lepší, kdyby machři měli nějakou výjimku?“.

„To je pravda... Proč by takový machři nemoli mít výjimku?!“, zamyslel se elf, „No, asi v tom bude nějaký háček. Asi to tak z nějakýho hódně závažnýho důvodu musí vzostat. Věční jistě vědí“.

„Jenomže je tu ještě další háček“, namítl Lúin, „Longodon není kudůk, ale hobit“.

„No jo“, podrbl se kouzelník za uchem, „Tak ti nevím, proč si vás, malý pidimužiky, pořád pletu...“.

Stalo se to osm dní po obvyklé družinové dražbě. Byl vlahý travnový večer. Nurnští se bujaře veselili v hospodě U hrocha a

snažili se zapomenout na otřesné zážitky ze severu. Hostinský Jeremiáš právě nesl náruč korbelů, kypících pěnou, když se rozlétly vchodové dveře. Liscannořané sebou trhli a vyděšeně se ohlédli. Hostinský úlekem upustil kameninové tupláky a ty se roztrhly o prkennou podlahu.

Do lokálu se vřítel barbar Harez... Byl bledý, v roztrhaných pracovních šatech a mával nad hlavou dřevorubeckou sekerou. Za ním vpadl dovnitř zubožený Rabiňák Švácnul. Měl holé ruce a vypadal, jakoby spatřil smrt.

„Duchové!“, sykl Karabas, zvaný Vrána, a vyskočil na nohy.

Harez do něj kopl, až odlétl do rohu, a sekerou přetl stůl ve dvě.

„Jaký, kurva, duchové?“, zařval barbar, „Dělaj snad tohle duchové? Co!“.

A tupou stranou nabral okno, až se sklo vysypalo. Švácnul stál netečně ve dveřích.

„To si zaplatíš“, ohradil se Jeremiáš, ale v následující chvíli ho Harez vyhodil oknem ven.

Hostinský se už raději nesnažil vracet. „Dyť sme tě, u všech bohů, pohřbili!“.

„To vim taky, že ste mě zahrabali pod šutry!“, ječel hystericky. „Vim všechno, všechno sem viděl“.

„Takže seš fakticky živej?“, zeptal se ho opatrně Darlen Moorhed.

Harez zahodil sekeru a chytil starostu pod krkem.

„Ty už mě neseš! Vrať mi moje věci, nebo tě zabiju. Všichni je vraťte!“.

To byla velmi nebezpečná situace. Harez řval vzteky jako šílený a vypadal odhodlaně. Rien Gwardit zaujal soustředěný postoj. Dyni Longodon tasil mečik a Krubrok se ozbrojil nohou od stolu.

Yall Rebled se nebezpečně přiblížil k Harezovi.

„Hned ho pusť! Tohle nemá smysl. Všechno se dá vyřešit v klidu“.

Barbar povolil sevření.

„Dobře víš jak to chodí. Mysleli jsme, že seš mrtvej a byla dražba...“.

„Ale já žiju. Nemůžu za to, že jsem byl znehybněnej a zdfevnatělej. Žiju a vy ste si rozdělili můj věci“.

„To je fakt, ale tyhle lidi za ně zaplatili. Jsou jejich“.

„Sou moje“, zatvářil se Harez hrozivě.

„Jo, je to zvláštní situace“, řekl Dyni, „Pravda je totiž na obou stranách“.

„Počkej... říká se ráno moudřejší večera“, navrhl Yall, „Pudem pěkně domů, vyspíme

se a zejtra, až budou hlavy vychladlý, všechno nějak vyřešíme“.

„To bude asi nejlepší“, souhlasil Darlen, ale umíní si, že nic Harezovi nevrátí.

„A bylo by dobrý, kdyby nám ještě teďka voba povypřávlí, co se s nima dělo, když teda nebyli tak mrtví“, navrhl elf Gwardit.

„Dobře“.

Nebylo toho ale mnoho, co by mohli vyprávět. Rabiňák Švácnul si vlastně nepamatoval nic. V jeho hlavě byla tma. Když se probral, spatřil Hareze, jak se nad ním sklání. Podepřel ho a táhl jej někam pryč. Pod nohama jim křupal písek, ale všude byla neproniknutelná temnota. Slyšeli burácení skály, která je obklopovala. Potom spatřili pruh měsíčního světla a tváře jim ovanul čerstvý vzduch. Vylezli úzkým průvlakem. Viděli do dálky se táhnoucí poušť a nad skalním útvarem na obloze plul kulatý měsíc. Pociťovali nebývalé štěstí. V pracovním táboře dostali oblečení a jídlo. Byla to obrovská náhoda, že oba byli barbaři rasy, a olvorňané se k nim chovali přátelsky. Harez ale znal družinové zvyklosti a věděl, že pokud chce zpátky svůj nejcennější majetek, musí se dostat co nejrychleji do Liscannoru. Pro to byl ochoten obětovat cokoli. A Rabiňák Švácnul, prostý vesničan z jahodových polí, se jej držel jako klíště. Jedině tak mohl přežít. Na tu krátkou dobu, než se křivolakými způsoby přiblížili na dohled vytoužené gwendaronské visky, stal se proň Harez jediným bohem. Byl ochoten jej vzývat tak, jak Harez vzýval Har-gheba, nejvyššího z bohů svého kmene. Na Hur'dhe'ghuuba vesničan už ani nevzpomněl. Jen Harez, který byl v jeho zajetí déle, věděl, že Strašlivý je ve své moci nemohl zabít, stejně jako nemohl zabít sebe sama.

„Jediný, co se nám nepodařilo“, posteskl si Rien Gwardit, „Že jsme přišli pozdě a nemohli zachránit Kriviga z Kromsettu“.

„Toho chlapa, myslím si, postihl stejnej osud jako mě“, řekl Harez.

Když byl spoután v Ellieldolu, cítil jeho přítomnost. Stejně jako po celou dobu vnímal družinu i samotnou příčinu toho všeho. Sílu, která se tolik snažila vymanit, čím víc se sama svazovala. Byl si jist, že Krivig z Kromsettu a zbytek jeho lidí, přežili.

Té noci Yalla Rebleda vzbudilo bušení na dveře. Byl to Harez, neměl kde spát. To ale nebyl důvod, proč přišel. Měl na paměti smlouvu, kterou uzavřeli.

„Úmluva ohně se nám nějak vytratila z

paměti“, řekl pán domu.

„O tu vůbec nejde. Na Darlena a nějakou jeho krádež kašlu. Chci své věci“.

„Jo, byli jsme jak malý děti. Necháme tu blbou smlouvu spát“.

„Ale ty své věci dostanu. Jsem rozhodnutý je dostat za každou cenu“.

„Peníze ale nedostaneš“.

„Vo peníze nejde“.

„Dobře, udělám, co budu moci. A ty mi slíbíš, že nikoho nezabiješ“.

Harez se zatvářil výbojně.

„Řek sem nikoho“.

Hned po ránu Yall obešel všechny ty, kterých se otázka barbarova majetku týkala.

Hostinský Jeremiáš s Harezem nemluvil. Ano, pivo mu dal, ale nepromluvil s ním ani slovo. Vyhodil ho přeci z jeho vlastní hospody, tedy z hospody ve které pracoval. Jednou ji ale stejně bude vlastnit. Rollanda Rugornská mu ji určitě prodá. Co by taky osamělá ženská dělala s hospodou?

K Harezovu stolu přišel starosta Moorhed a položil na desku několik předmětů.

„Na“, řekl s trpkým úsměvem, „Já bych to stejně nevyužil“.

Harez úsměv opětoval. Přicházeli další a další a na stole se kupila halda rozličných předmětů.

Jako poslední přišel Yall Rebled, vůdce výpravy.

„Tak tady máš ten zbytek. Tak zněla dohoda. Žádný peníze“.

„Já vim. Žádný peníze“, souhlasil barbar.

„Jo, tak pánové“, ozval se z rohu lokálu Rabiňák Švácnul, který od včerejšího večera ještě nepromluvil, „To je všechno hezký, co tady pro Hareze děláte, ale co moje peníze a věci?“.

„Žádný peníze“, řekl rezolutně Rebled.

„Tak to já teda radši puďu vokopávat jahodový pole, když tady dělám zadarmo“.

„Tak běž“, navrhl mu Krouk.

„No, počkat, počkat. Ale na své věci mám nárok“, vstal a přiblížil se k Rebledovi.

„Jaký věci? Dyť jsi nic neměl. V dražbách nikdy nic nekupuješ“.

„A co třeba ty šavličky“, nasadil jízlivý tón, „Nó, ty šavličky, cos mi sbalil“.

„Počkej, ty nebyly tvoje“, namítl Dyni, „Ty patřily nebohému Třaskatulovi. Tys je měl jen přidělený“.

„A kdo s nima bojoval, co?“, rozezřel se barbar, „A kdo s nima popravoval zajatce a rubal

jako šílenej?“.

„Hele, Švácnule“, otočil se na něj vůdce eifferské výpravy, „Běž do prdele“...

* * *

Ctěný Velmistře, vážené kolegium,

předkládám Vám touto oficiální cestou výsledky mé práce, kterou jsem byl Vámi zplnomocněn vykonati, tedy výsledky zkoumání eifferských anomálií, které J.B. ve svých listech označuje jako tzv. Odlesky. Na území eifferského panství jsme na základě ústních svědectví zdokladovali a také prostudovali několik Odlesků různých forem. Jednalo se především o formy humanoidní. Žel bohům všechny tyto formy byly při zajištění bez známek života nebo pro komunikativní nesourodost neschopny výpovědi. Na těchto elementech však bylo patrné naprosté zmatení, což vede k zásadnímu předpokladu, že jejich průnik byl mimoděnný a z jejich vůle nekoordinovaný. Provedené pitvy prokázaly, že jejich orgány, pokud se o orgánech dá vůbec hovořit, nebyly způsobitelné života. Tyto elementy nebyly tedy skutečně živé, musely být tedy kýmsi nebo čímsi uměle vytvořeny. Nutno podotknout, že vnější vzhled a tělesná konstrukce se dá hodnotit jako skutečně precizní. Pitvy na elementech také prokázaly, že k jejich stavbě nemohlo být užito mrtvých těl. Vedení hypotesou, že jejich existence je jaksi vedlejším produktem, zaměřili jsme se na místa průchodu, která J.B. ve svých listech nazývá Průvlak. Zdokladovali jsme průvlaků všech forem, tedy živelné, náhodné a trvalé. Zajímaly nás pro svou stálost zvláště trvalé průvlaků, nejmladší z forem, které jsme objevili v Nunavuitských skalách a v Ebelderské slati. Průvlak v Ebelderu byl prozkoumán skupinou dobrovolníků, která zmizela beze stopy. Vlivem jistých neočekávaných nepřijemností na eifferském panství musili jsme tábor opustit a vrátit se do základního tábora v Žiznivých písčích. Vědomi si Theorie Niterna a výsledků bádání váženého kolegia, soustředili jsme se na Hlavu Elliel jako prvopříčinu anomálie, kterou jsme se snažili prokutat a odstřelily rozbít. Dle zkoumání se ukázalo, že skalní útvar musí obsahovat rozsáhlé dutiny, ke kterým jsme si vytýčili za cíl se dostat. Třináctého dne měsíce deštna se mým lidem podařilo odstřelit konečný průlez do nitra kamene. Tím zřejmě došlo k vymaňení síly, skryté uvnitř. Ze skály vylezl kamenný muž prokazatelně elementárního charakteru, který

Zde mám velmi vážné obavy, aby Zurghundovo vzkříšení nevěšlo v obecnou známost. Dle mého soudu je sice bezpochyby velmi nebezpečný, ale zmizel v moři a je tu možnost, že se už neobjeví. Alespoň ne v naší vlasti. Proto váženému kolegiu navrhuji, a mám pro to vážné důvody, aby se usneslo na zamlčení všech těchto okolností úřadům a veřejnosti. Soudím, že těchto informací mohly by se chopit různé sektářské spolky, zejména ty, vyzývající kněžky Elliel, a využít těchto závažných informací ke svým nekalým zájmům. Nebudu vznášet dohady o tom, zda by to nezpůsobilo také veřejnou paniku. Na závěr se pokusím osvětlit, jak by Zurghundovo vzkříšení mohlo být vysvětlováno přívrženci Elliel, když pominu, že samo vzkříšení tzv. Dítěte Elliel (jehož prvozrod poskvrnil i náš cech) je silně symbolické. Zurghundovo vzkříšení se datuje k 13. deštnu. O čísle třináct, které jest velmi symbolické, se nemusím rozvádět dále. Dešten by však mohl být vykládán ne jako měsíc vláhy, ale jako znamení hořkých slzí těch, kteří nestojí v zástupu věrných kněžky Elliel. Doufám, že vážené kolegium neshledá mé obavy neopodstatněnými. Dále sděluji, že neexistuje svědků, kteří by nebyli prověřeni, nebo těch, kteří by mohli o celé záležitosti obsírněji vypovídat. Navíc jsou všichni olvorráané. S J.B. nebyl nikdy navázán kontakt a je dosti pravděpodobné, že zahynul. Stejně jako dobrovolní přírůčníci přívlaku v Ebelderu.

K tomuto průvodnímu listu přikládám
podrobnou zprávu, čítající dvou set dvaceti tří
stran.

V neskonalé úctě

Kherbel,
mistr alchymistických věd

Novinky liscannorské

Tyto novinky navazují na novinky z Lyškánory č.46, kterážto jest sice velmi zastaralá, nicméně tyto novinky na ty předchozí přímo navazují. Lyškánory vycházely častěji, protože byly poznamenány velmi plodným obdobím. Nutno podotknouti, že doby literárně plodné bývají mnohdy zároveň dobami temna. To za prvé. Za druhé bych chtěl předeslat, že se nad událostmi, které v poslední době postihly Liscannor, nebudu nikterak rozebírat, protože jim nerozumím. Pouze zapíšu to, co se stalo, bez hlubšího rozboru a závěru.

1) Že neznámý záluďný elf, který ztloukl Kutouše Králíka, zmizel beze stopy, o tom už jsem psal minule. Musím podotknout, že se už nikdy v místním kraji neobjevil, což je jediné dobře - a to pro obě strany. Co chtěl onen muž svými akcemi říci, na to neexistuje jediná smysluplná odpověď. Dejme tomu, že šlo o nějakého psychopata. Kdo se však objevil v kraji nově, bylo obrovité stvoření s rohy a vidlemi, které, obklopeno nemrtvými, vzburcovalo živěně vzniklou liscannorskou domobranu. Poté, co byl netvor z obce vypráskán (takto veselé to však rozhodně nebylo), zalezl do lesa nad bývalým Kroukovým pozemkem a prachšprostě vybuchl. Od té doby o něm nikdo nic neslyšel (zaplaťte bohové). A co nám po tom obrovitém psychopatovi zůstalo? Vypálený pruh lesa a široký kaňon, který se stal místní nechvalně známou pamětihodností. Spolu s netvorem zmizel i prapodivný obrovský pes, jehož úloha v příběhu byla od počátku nejasná. Byl to pes, který sice zdánlivě stál na naší straně, ale pokusil se zabít mukufana Dolwena.

2) Vyznali jsme tedy do Hamilkaru - hledat a najít odpovědi na otázky ohledně podivných událostí liscannorských. Bylo to o 15. předradnostinách 1059. Všechny stopy mířily k osobě pana Sadula Korčavce, hamilcarského opata uctívající Hamlungových. Do čela výpravy byl většinou hlasů zvolen hobit Kutouš Králík, obecní rybníkář. Během této výpravy jsme hledané odpovědi na kýžené otázky nenalezli. Vrátili jsme se domů sice s velkým bohatstvím, ale chudší o věrného parda, krolla Egha, jehož 9. světla v lese Smutku vztekklého psa zabili duchové vztekklých psů. Zdálo se, že záhadným zjevením v okolí obce byl konec.

3) Ještě jedna zpráva z Hamilkaru: poblíž opatství byl spatřen jeden z vojáků, odsouzených v Gwendarronu ke galejím. Je cosi shnilého v

království Gwendarronském. Úpěnlivě čekám na dopis od Kallesteho, který má veškeré okolnosti toho ostudného případu osvětlit.

4) Z hamilkarské výpravy, oficiálně ukončené o třinácté zimosmeti, přišel s druhy do obce jistý hamilkarský dřevorubec jménem Olaf Dřevořez. Ubytoval se v hostinci U hrocha.

5) Někteří obyvatelé Liscannoru ohlásili svatbu. Hned tři svatby stanovili na 21. hodovan. Jednalo se o sňatek Kutouš Kralíka s Pamillou Nórienskou, kováře Lucnia Nórienského s vranigostskou výčepní Swianou Bělomorkovou a mukufana Bašár-beje s bývalou družkou Nebuče Kanimŭry paní Malinou Březinkovou. Jeremiáš Čipera dostal za úkol připravit slavnost pro zhruba šedesát lidí. Pan Kutouš Kralík pozval celé své příbuzenstvo z Veseleho kopečku, čítající přibližně nějakých dvacet Kralíků. Nutno dodat, že ke trojnásobné svatbě ve stanovený den nedošlo.

6) Notorický pijan Dyni Longodon zatloukl okence a dveře a opustil Liscannor. Toto se stalo během nepřítomnosti Nurnské družiny. O Longodonově odchodu informoval místostarosta Getd.

7) 23. 10. 1059 postihla Liscannor živelná katastrofa. Živel pocházel z temných hlubin země, a co vyvolalo tak obrovskou nepřátelskou sílu, je pouze další ze záhad poslední doby. Liscannor byl napaden ohromnou silou nemrtvých, vedených jistou Klogou, matkou Krubroka Krouka. Obyvatelé vesnice se postavili na přesile odpor a s nasazením holých životů bránili vesnici a ostatní bezbranné obyvatele. O bojích samých a událostech jednotlivců se nebudu rozepisovati více, byl bych rád, kdyby se spíše na celou událost co nejrychleji zapomnělo. Snad jen toliko. V několik dní trvající bitvě padli tři lidé: Olav Dřevorez, hamilkařan, (jeho mrtvola zmizela), obecní rybníkář Kutouš Králík, který odvažně napadl samotnou Klogu, a malý čerstvě desetiletý Melatar Vrant (roztrhl jej onen podivný pes). Mimo to byla nepřáteli vybita veškerá zvířata na území obce. Liscannor byl ostřelován těžkými válečnými stroji. Nakonec Nurnští nemrtvé potřešli a Klogu zabili - zejména díky Menhorianu Blatělovi.

8) Sčítání ztrát na majetku dopadlo takto:
poničený a znesvěcený hřbitov, vypálená škola.
Další vypálené domy: č.p.19 - Grmel Česká,
č.p.30 - Arkuss Dettor, č.p.17 - Gréta Erinská,
č.p.38 - Kutouš Králík. Značně poničené domy:
č.p.33 - Beryl Sekera, č.p.7 - Griffin Linfals, č.p.26
- Attrien Moskytová, č.p.24 - Wyndred Rugomská,
č.p.32 - Dvni Longodon.

9) Za peníze, získané prodejem dvou podezřelých předmětů původem od Klogy či od Sadula Korčavce, byly částečně uhrazeny náklady na opravu všech poničených domů, zbytek prostředků plynul z obecní pokladny. Jediné domy, na něž finance nevyzbyly a které jsem nechal strhnout, jsou: č.p.32 (Longodonův druhý neobývaný dům), č.p.17 (druhý neobývaný dům Grětty Erinské) a č.p.38 (dům zesnulého Kutouše Králíka).

XXX
XXX

Vzhledem k neobyčejné rozsáhlosti tohoto čísla, bohům žel, musím výčet novinek ukončit a pokračovat v nich v jubilejní Lyškánoře č.50.

Klabzej Myšilov,
osmý starosta liscannorský

*Tuto Lyškánoru pripravil k vydání
Klabzej Myšilov, starosta Liscannoru*